

[BRÜKSEL] Prof. Atilla Yayla raporu

Selçuk Gültaşlı 2006.11.27

Prof. Atilla Yayla ile Van Savcısı Ferhat Sarıkaya'nın başına gelenler arasındaki en önemli ortak özellik, ikisinin de mesleğini dünyanın birinci liginde yer alan ülkelerdeki standartlarda icra etmiş olmaları ve neticesinde görevlerinden uzaklaştırılmaları.

İki hadisenin de Türkiye'yi çok ileri götürdüğü için haklı olarak birçok övgüye muhatap olan AK Parti döneminde yaşanmış olması. Bülent Arınç dışında "mahallenin" namusunu kurtaracak babayiğit bir AK Parti'linin aranır hale gelmesi, hükümetin reform iradesinin bir erime ile karşı karşıya olup olmadığı sorusunu da gündeme getiriyor. Atilla Hoca'ya linç girişimiyle birlikte ortaya çıkan tablonun muhtemel raporu herhalde şu noktalara dikkat çekerdİ:

Kemalizm: Kemalistlerin, bir ideoloji üreterek Mustafa Kemal'in bizzat uzak durmak için ihtimam gösterdiği bir vasat yol üretmiş olması, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusunun hatırasına yapılmış en büyük kötülüklerden biri. Tek parti döneminden "asr-ı saadet", Mustafa Kemal'den "tanrı", İnönü'den "peygamber", Nutuk'tan "kutsal kitap", Çankaya'dan "Kâbe" çıkartma çabaları bu hatırayı rencide etmekle kalmıyor, Cumhurbaşkanı'mızın kudretli ellerinde halkı bölüp parçalayan bir unsura dönüşüyor. Kemalizm'i dinleştirme çabaları halkı Mustafa Kemal'in hatırasından uzaklaştırıcı bir etki üretiyor.

Hükümet: Prof. Yayla hadisesi de aynen Ferhat Sarıkaya vakası gibi utanç verici bir gelişme. AK Parti'nin Sarıkaya hadisesine benzer şekilde sessizliğe gömülmesi, hükümetin reformcu nefesine büyük ümitler bağlayan çoğunluğu hem hayal kırıklığına uğrattıyor hem de şu an memleketi yöneten ricali liderden ziyade günü kurtarmakla iftihar eder hale gelen günlük siyasetçi derekesine düşürüyor. Reform ruhundan uzaklaştıkça AK Parti, Yılmaz'ın idare ettiği ANAP'a dönüşüyor. Erdoğan'dan beklenen Demirel ile kesintiye uğrayan Özal çizgisine sıkı sıkıya bağlanmasıdır.

Basın: Yine sınıfta kaldı. Trabzon'da yaşanan hadiselerin ardından linç kültürünü eleştiren basın, bu kültürü besleyen en üretken vasatlardan biri olduğunu fark edemiyor, Yayla'yı linç etmek için birbiri ile yarışıyor. Ne 28 Şubat'tan ders alıyor ne de o sık sık heveslendiği Batı standartlarından. Hadi bu siyasetçiler Türkiye'ye yakışmıyor, bu altyapı bizi rezil ediyor, trafik perişan ediyor, peki basın hepsinden daha beter bir durumda değil mi?

Üniversite: Gazi Üniversitesi rektörünün söyledikleri, YÖK'ün tavrı, Türkiye'yi ortaçağ karanlığına sürüklüyor. Hür iradeye sahip olmanın, yeni ufuklar açmanın bedeli engizisyon değilse bile afaroz. Başörtülü kovalamaktan bilimsel yayın yapmaya vakit bulamayan üniversiteler, varlıklarını cadı avları ile hissettiriyor. Şu an milletlerarası medyaya üniversitelerimiz hangi yönleri ile sıklıkla konu oluyor? Yayınladıkları makaleleri ile değil tabii, başörtüsü yasağı ile.

İfade hürriyeti: Hâlâ uzak bir hayal. İfade hürriyetini tesis etmek için yola çıkan kanunla memleketi dünyaya rezil eden hükümetin "vatanperver" kanadı roman kahramanlarını mahkum etmeye çalışıyor, devlet de üniversite hocalarına konuşabilecekleri ve fikir beyan edebilecekleri alanları tebliğ ediyor. Uymayanlar, basının güçlü desteği ile bertaraf ediliyor.

Avrupa Birliği: İfade hürriyetine seçici yaklaşarak itibarını ciddi şekilde zedeliyor. Ya Yayla'yı da savunacaksın ya da Pamuk'un davalarında arz-ı endam etmeyeceksin. "Seçicilik" ifade hürriyetinin zâtını tahrip ediyor.

Prof. Yayla'ya Kemalizm adına saldıranlar, Hoca'nın söylediklerinin doğruluğunu zamanın hakemliğine muhtaç kalmadan teyit etti. Kendisine acil şifalar diliyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[BRÜKSEL] Kosova'nın 'laneti', Papadopoulos'un hezimet

Selçuk Gültaşlı 2008.02.18

Rum Cumhurbaşkanı Tasos Papadopoulos, Kosova bağımsızlığının gündeme geldiği günden bu yana huzursuzdu. Bu bağımsızlığın yol açacağı sorunları her fırsatta dile getirmesine rağmen ABD ve Avrupa Birliği'nin ağır toplarının aksi istikamette yol almaları Rumların elini kolunu bağladı.

Kosova'nın bağımsızlığı ile KKTC arasında kurulması muhtemel bütün paralelliklere karşı savaş açtı Rum lider, bu konunun ciddi şekilde ele alınmasına şiddetle itiraz etti.

Allah'ın işine bakın ki, önce aralık ayının ilk günlerinde beklenen, sonra ocak sonuna, bilahare Sırp seçimlerinin ardına ertelenen Kosova'nın bağımsızlığı Rumların seçim yaptığı güne tesadüf etti. Rumların korktukları, en kötü zamanda başlarına geldi.

Kosova'nın bağımsızlığı için daha iyi bir gün olamazdı. Arnavutlar önceden planlamamış olmalarına rağmen öyle bir günde bağımsızlıklarını ilan etti ki AB'de kendilerine en sert muhalefeti yapan Papadopoulos'tan ilahi bir intikam aldı. Rumların seçim gününe denk gelen bağımsızlık ilanı "KKTC ile Kosova arasındaki 5 benzerliği bulun" türü esprili makalelere yol açarken, AB üyeliğini Türkiye ve KKTC'nin burnunu sürtmek için tepe tepe kullanan Rum liderliği artık ilelebet Kosova'nın gölgesini ensesinde hissedecek.

KKTC ile Kosova arasındaki farklılıklara rağmen birbirine benzeyen çok mühim unsurlar var. Arnavutlar ve Sırlar aynen Türkler ve Rumlar gibi farklı din, dil, tarih ve kültür havzalarına aitler. Rumlar, 1963 ile 1974 arasında Türk toplumunu yok etmeye çalışırken, kara paralarını Papadopoulos marifetiyle Rum Kesimi'nde aklayan Miloseviç Kosova'dan Arnavutları temizlemek için büyük katliamlar eşliğinde modern bir tehcir programı uyguladı.

Kıbrıs'ın Türksüzleştirilmesine Ankara'nın meşru askerî harekâtı son verirken, Miloseviç'e NATO "dur" dedi. Miloseviç 1974 Anayasası'nın Kosova'ya verdiği geniş özerkliği 1989'da kaldırarak, NATO harekâtına davetiye çıkarırken, Makarios'un 1963'te anayasayı Rumlar lehine tadil etme girişimi 1974 harekâtına zemin hazırladı.

Putin, "40 yıldır KKTC'yi neden tanıımıyorsunuz? Bu kadar çifte standart uygulamaktan utanmıyor musunuz?" sözlerini Türkler için değil, Sırlar için sarf etmiş olsa da önemli bir gerçeğe işaret ediyor. Bundan sonra ne Rum Kesimi ne de AB Kosova-KKTC benzerliğinin gündeme gelmesine itiraz edebilecektir. İtiraz etseler de ikna edici olamayacaklardır!

Kosova'nın bağımsızlığını ilan ettiği gün Rumların nasıl bir cumhurbaşkanı seçeceklerine karar vermeleri sadece KKTC'yi değil, Türkiye, AB ve NATO'yu da yakından ilgilendiriyor. KKTC'nin tecridini AB marifetiyle sürdürmeyi başaran, Türkiye-AB müzakerelerini 8 fasılda dondurarak süreci sakatlayan ve AB-NATO işbirliğini askıya aldırın Papadopoulos'un favori iken daha ilk turda elenmesi iyiye işaret. Muhtemel cumhurbaşkanları Yannis Kasulides ve Dimitris Hristofyas, "Kosova" mesajını almazlar ve acilen anlamlı bir barış sürecini

başlatmazlarsa Kosova'nın laneti onları da bulacaktır. Kosova'nın bağımsızlığını ilan ettiği gün Papadopoulos'un muhtemelen dönmek üzere aktif siyasete veda etmesi KKTC, Türkiye, Kosova, AB ve NATO için iyi haber!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[BRÜKSEL] Kürtçe TV, hemen şimdi!

Selçuk Gültaşlı 2008.02.25

Avrupa Birliği'nin (AB) kara harekâtını aynen 16 Aralık'taki hava operasyonu zamanında kullandığı kelimelerle "anlayışla" karşılaşması şüphesiz Ankara'nın başarısı.

1 Mart tezkeresinin reddedildiği günlerde Avrupalıların Irak'a operasyon yapmayı düşünen Türkiye'yi sert şekilde ikaz etmeleri, dönemin Belçika Dışişleri Bakanı Louis Michel'in, "Türkiye Irak'a girerse adaylığı unutsun" sözlerini sarf edecek kadar kendini kaybetmesi ile bugünlerde yapılan açıklamaları mukayese ettiğinizde hükümetin o dönemden iyi ders aldığı, diplomasiyi bir anlamda daha iyi kullandığı görülüyor.

"Terörle küresel savaş devam ederken Avrupa farklı bir tavır alabilir miydi?" sorusuna verilecek net bir cevap var: Evet!

Avrupa, PKK'yı 2002'den bu yana terör listesine dahil etmiş olmasına rağmen, örgütün AB topraklarında yayıfladığına dair herhangi bir emare yok. ABD'nin bastırması ile Belçika ve Fransa'da gözaltına alınan PKK mensupları ya kısa süre içerisinde saliverildiler ya da Rıza Altun hadisesinde görüldüğü gibi tutuklanmalarına rağmen daha sonra Kuzey Irak'a, PKK karargahına dönmelerine göz yumuldu.

PKK, kendi kartvizitini kullanmadan Avrupa Parlamentosu'nda konferanslar düzenleyip, Öcalan'ın serbest bırakılması için imza kampanyaları yürütebiliyor. Bazı Avrupalı milletvekilleri PKK'yı terör örgütü olarak görmediklerini, PKK'nın terör listesinde bulunmasını "Avrupa'nın yüzlerce yıldır özgürlük savaşlarına verdiği desteğe ihanet" olarak yorumluyor. Daha da fecisi, Türkiye'nin kırmızı bültenle aradığı PKK'lı teröristler AP'de düzenlenen konferanslara konuşmacı olarak katılabiliyor. Girişimde bulunan büyükelçilerimizin aldıkları cevaplar saç-baş yolduran cinsten.

Söylemeye çalıştığım Avrupa, PKK'nın terör örgütü olduğu konusunda ikna olmuş değil. Müslümanların terör eylemi yapabileceği vehmiyle gözaltına alınabildiği Avrupa'da müseccel teröristlerin televizyonlara misafir olması, Avrupa basınının PKK'ya bir türlü terörist diyememesi ama namaz kılan bir Müslüman'ı pekala "köktendinci" olarak yaftalayabilmesi iki gerçeğe işaret ediyor. Avrupa'nın bir kısmı işine geldiği sürece terörü istediği gibi yorumlayacak, "benim teröristim", "senin teröristin" ayrımını tepe tepe kullanacak. İkincisi ise Türkiye, Kürt meselesinin çözümüne yönelik demokratik açılımlarını sürdürdükçe, hem PKK ile mücadelesi kolaylaşacak, hem de Avrupa'daki "ikna edilebilir" tabanı büyütecek.

Türkiye için "devrim", Avrupalılar için "yarım yamalak" demokratik adımlar bile Avrupa'da ciddi savrulmalara yol açtı. Hapisten çıktığında Avrupa Parlamentosu'nda "özgürlük savaşçısı" olarak karşılanan Leyla Zana'ya en sıcak hoşamediyi Yeşiller yapmıştı. Zana birkaç ay önce aynı parlamentoda Kürt sorununu Öcalan'a irca ettiğinde Yeşillerin ağır toplarından Joost Lagendijk tarafından yerden yere vurulmuştu.

Avrupa'nın "anlayışı" mühim; ama bu anlayış hem çok kırılğan hem çok kaypak. İlk sivil zayıt haberleri ile "anlayışın" "haykırışa" dönüşüp Türkiye'yi eleştirme yarışına "Türkiye ile müzakereleri derhal durduralım" çağrılarının eşlik edeceğini görmemek saflık olur.

Avrupa'nın ikna edilebilir kısmı için, kendimiz için, Kürt vatandaşlarımız için yapılması gereken hatalarımızı ikrar edip, düzeltme yoluna gitmek. Hükümet nasıl başörtüsünün ardından Vakıflar Kanunu'nu geçirip hem bazı "liberal aydınları" mahcup etti hem de büyük bir ayıbı düzeltme yoluna gittiye, kara hareketinin yapıldığı bugünlerde -Başbakan'ın zaten açıklamış olduğu- bir TV kanalının bütün gün Kürtçeye ayrılması hemen hayata geçirilmelidir. Kürtçenin seçmeli ders olarak okutulma zamanı da nasıl olsa gelecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[BRÜKSEL] '3-5 sene önce olsaydı kıyameti koparırdık'

Selçuk Gültaşlı 2008.03.10

Avrupalı Sosyalistlerin ağır toplarından biri söylüyor bunu. "Türkiye bu askeri hareketi 3-5 sene önce yapsaydı kıyameti koparırdık." Daha önce zaman zaman "kıyamet koparmış" Avrupa Parlamentosu, 785 mevcudundan sadece 3 üyesi ile Türkiye'nin hareketini kınayabildi.

Kürt meselesinde her defasında bu kadar hassas olan Avrupa Birliği, neden bu defa hemen hemen hiç sesini çıkarmadı?

Birincisi, yetersiz de olsa hükümet meselenin çözümü için adımlar atmaya devam edeceğini söylüyor. Abdülhamid'e "Bave Kurdan" (Kürtlerin Babası) diyenler bugün Özal'ı rahmetle anıyorsa, Talabani Ankara'da hâlâ Özal'ın vizyonundan bahsediyorsa, Erdoğan'ın nasıl anılmak istendiğine dair kafasını netleştirmesinde fayda var. Kıbrıs'ta, Avrupa Birliği'nde, hürriyetlerin genişletilmesinde Özal'ı takip eden Erdoğan'ın, Kürt meselesinde de aynı çizgide hareketlenmesi Türkiye'nin istikbali açısından hayati ehemmiyette.

"Kıyamet kopmamasının" ikinci sebebi de PKK ve DTP'nin ne dediği anlaşılmayan, mesajını iletemeyen ve sürekli "gizli gündemi" varmışçasına konuşma yapan liderleri. Türkiye'nin reformları sürdükçe PKK ve dolayısıyla DTP'nin söylemleri daha da açıkta kalıyor. Geçen hafta Avrupa Parlamentosu'nda yapılan Kürt Konferansı, DTP'nin ne istediğini anlatamaması açısından son derece önemliydi. Konferansı düzenleyenlerin DTP'nin yanında HAK-PAR ve KADEP'i davet etmesi her iki parti liderinin -siyasi talepleri son derece maksimalist olsa da- şiddete karşı net tavır almaları, "Kürtleri sadece ben temsil ederim" diyen mezkur partiyi sadece zor durumda bırakmadı, "siz şiddet konusunda ne diyorsunuz?" sorularına da muhatap etti.

Hele Hasan Cemal'in gündeme getirdiği "iki kimlikli DTP" tartışmasına DTP'lilerin hiçbiri cevap vermedi. AK Parti'yi yeteri kadar cesur adım atmamakla eleştiren DTP'liler, kulislerde PKK'yı tenkid ederken, iş bunu televizyonlarda, konferanslarda yapmaya gelince 'dut yemiş bülbül'e dönüyorlar. Cemal de haklı olarak soruyor: PKK'ya toz kondurmadan bu meseleyi Türklerle nasıl konuşmayı düşünüyorsunuz? Cevaplar, takılan teypten geliyor: İmha ve inkar politikası ile bir yere varamayız. Türkiye, Kürt kimliğini inkar ederken haksızsa, siz PKK terörünü inkar edince nasıl haklı oluyorsunuz? "Tencere dibin kara, seninki benden kara" oyunu ile temsil iddiasında bulunduğunuz Kürtlere büyük haksızlık etmiyor musunuz?

Rivayet doğruysa konferansa katılmaması için Ahmet Türk'e PKK büyük baskı yapmış. Sebebi de HAK-PAR ve KADEP'in konferansa davet edilerek, DTP'nin Kürtleri temsil tekeline şirk koşulmasıymış. Kürtler arasındaki çoğulculuğa katlanamayan bir terör örgütüyle arasına mesafe koymayan DTP'nin iyice marjinalleşmesi için AK Parti'nin yapması gerekenler konusunda mutabakat var. Bu ülkeyi Kürt'üyle, Türk'üyle, Alevi'si Sünni'siyle, Ermeni'si Rum'uyla seven herkes diyor ki; Kürtlerin bu topraklara aidiyetini güçlendirecek adımlar at. Bak bakalım o zaman "üç beş sene önce kıyametler koparanlar", "üç beş sene sonra" seni nasıl ikinci bir 'Bave Kurdan' ilan edecekler!

[BRÜKSEL] İttihatçılara ve Ergenekonculara dair

Selçuk Gültaşlı 2008.03.24

İttihatçılığın şahsında tecessüm ettiği Enver 'Paşa' darbeci, komitacı ve hayalperestti. Prut'tan sonra Ruslara karşı Kırım istisnası ile hep yenilmiş Osmanlı'nın intikamını almaya çalışırken 90 bin askeri Allahuekber Dağları'na gömmüş, ardından İstanbul'a dönmüş ve hiçbir şey olmamış gibi vatan evlatlarını telef etmeye devam etmişti.

İstanbul halkı Allahuekber faciasını sansür yüzünden ancak savaş bittikten sonra öğrenebilmişti.

İttihatçılar için esas olan iktidar, gerisi teferruattır. Prof. Mardin'in tespitiyle bu gelenekte tutarlı bir fikir manzumesi bulmak kabil değildir. Bütün enerji, iktidarı ele geçirmek için harcanmalı, gerisine sonra karar verilmelidir. Nitekim Abdülhamid-i Sani'yi alaşağı etmek için dağlara çıkan "Hürriyet Kahramanı" Enver, Bab-ı Ali darbesini bizzat idare ettikten 5 yıl sonra bütün imparatorluğu paramparça etti. İttihatçılar iktidarı ele geçirdiler geçirmesine ama büyük zulümlerin irtikap edildiği birkaç yıl içerisinde Osmanlı'yı tarihe gömdüler.

Ergenekon'la dirilen 'yeni İttihatçılık', Abdülhamid'in yerine Erdoğan'ı koyuyor, siyasi suikastlarına Türkiye'yi bütün dünyada rezil etme pahasına Danıştay, Hrant Dink, Rahip Santoro ile devam ediyor. O zamanın darbecileri dağlara çıkıyordu, şimdikiler gazete ve televizyonlara. Nasıl zavallı İttihatçılar, Abdülhamid'i tahttan indirdiklerinde bütün sorunları çözdüklerini vehmettilerse, Ergenekoncular da Erdoğan'ı alaşağı ettiklerinde Türkiye'nin süt liman olacağını zannediyor.

İttihatçılar, Abdülhamid'i hedef aldıklarında muhtemelen imparatorluğu da hedef tahtasına yerleştirdiklerini idrak edemeyecek kadar saftılar. Ergenekoncular da Erdoğan'la birlikte Türkiye'yi de harap edeceklerini belki göremiyorlar. AK Parti'nin yargı darbesi ile iktidardan uzaklaştırıldığı bir Türkiye'de Kürt sorunu, Alevi meselesi, din-devlet ilişkilerinin nasıl çözüleceğine dair en ufak bir fikri olmayan Ergenekoncular da muhtemelen Türkiye'nin bekasını tehdit edecekler. Aynı İttihatçılar gibi.

AK Parti'nin, hedefin kendileri değil, milli irade, demokrasi ve halkın hakiki iktidarı olduğunu idrak etmesi gerekiyor. 2002-2004 arasındaki o muazzam irade, 301. maddeyi behemehal kaldırarak geri döndüğünü müjdeleyemez mi? Neo-İttihatçı Ergenekoncular tasfiye edilirken yarım yamalak demokrasimiz yeni bir anayasa ile ikide bir havale geçiren hastalıklı halinden kurtarılamaz mı? 100 yıl sonra imparatorluğu batıran İttihatçı zihniyet Cumhuriyet'e de göz diktiyse, üstün körü, pansuman tedbirlerle bu belayı def etmek mümkün müdür?

Değildir! Ergenekon'a en etkili, en sonuç alıcı cevap, İttihatçı zihniyeti kazıyacak tavır II. Demokratikleşme atılımı olmayacaksa ne olacaktır?

Avrupa, net ifadelerle Erdoğan'a "bu işin üzerine git, arkadayız" diyor. Avrupa Parlamentosu raportörü, Savcı'nın davasından bir gün önce "Ergenekon nereye kadar gidiyorsa peşini bırakmayın" demedi mi? AB Komisyonu'nun her yıl ilerleme raporlarında yargıyı nasıl ele aldığına bir bakın!

Ergenekoncular, Erdoğan'a büyük bir fırsat sunuyor: Ya tam demokrasi ya da -Allah korusun- bu defa da temizlenemeyen Ergenekoncuların eliyle memleketin harap olması!

[BRÜKSEL] Rehn de "Fethullahçıymış"(!)

Selçuk Gültaşlı 2008.04.07

"Finlandiya'da Fethullah Hoca'nın açtığı okullardan mezun oldu. Daha sonra Minnesota'da cemaatin bursuyla üniversiteye devam ve Oxford'da doktorasını ikmal ederken ışık evlerdeki sohbetlere katıldı, gizlice ihtida etti.

Genişleme komiseri olarak Zaman gazetesine sık sık haber oldu. Hatta Avrupa Parlamentosu'nda sergi açan ilk Türk gazetesi unvanını nasıl aldığı hâlâ şüpheler uyandıran gazetenin sergisine katılmakla kalmadı, orada Zaman'ın haberciliğini öven bir konuşma bile yaptı."

Rehn'in geçen haftaki üç açıklamasından sonra necip basınımızda böyle bir haber çıkmasını bekledim ama etiketleme/fişleme işlemlerinde son derece mahir ve "yaratıcı" basınımız beni hayal kırıklığına uğrattı. Türkiye'nin daha yaşanabilir bir ülke olması için mücadele eden herkese yaftalar yakıştıran "bir kısım medyamız" Rehn'e henüz kulp takamadı. Allah'tan Finlandiya'da henüz Türk müteşebbislerin açtığı bir okul da bulunmuyor.

Rehn geçen hafta arka arkaya açıklamalar yaparak AK Parti'ye değil ama Türk demokrasisine sahip çıktı. Rehn ve ekibi, Anayasa Mahkemesi'ndeki davayı hemen hemen bütün medeni dünya gibi -bu ifadeleri kullanmamakla birlikte- "bir yargı darbesi", iddianameyi de ne meşru, ne hukuki ne de demokratik mücadele içinde kabul edilebilecek bir adli metin olarak telakki ediyor. Askerî darbe ile adlî darbe arasında muhakkak bir derece farkı görüyor ama tabiat farkı olduğunu düşünmüyor. Her iki neticede de halkın oyları ile seçilen iktidar gayri meşru, gayri ahlaki ve gayri hukuki yollardan alaşağı ediliyor.

Birkaç gün önce Avrupa Parlamentosu'nda konuşan Rehn'e Türk asıllı milletvekili Vural Öger'den tuhaf bir soru geldi. Öger, henüz neticelenmemiş bir davaya ilişkin Rehn'in açıklamalarının yargıya müdahale olup olmadığını sordu. Rehn'in nasıl bir karşılık verdiğine geleceğim ama ondan önce Öger'e kimin ne cevap verdiğini söylemem gerekiyor.

Kıbrıs Rum Kesimi'ndeki seçimleri bir ay önce kaybeden Yannis Kasulides, Türkiye'de demokrasinin güçlenmesini istediklerini, Türkiye'nin AB'ye girmeye çalışan aday ülke olduğunu, pek tabii ki genişleme komiserinin bir aday ülkenin yargısına ilişkin her türlü yorumu yapabileceğini söyledi. Rum vekil, AK Parti'ye karşı açılan davanın siyasi bir partiye yönelik adli bir süreçten ziyade demokrasiye yönelik bir operasyon gibi algılandığını ima etti. Bilemiyorum, Kasulides de Fethullah Hoca'nın Rum Kesimi'nde açtığı okulların mezunu olabilir mi? (Kontrol ettim, henüz orada da okul yokmuş.)

Rehn, Öger'e Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), Venedik Komisyonu ve Avrupa Konseyi'nin parti kapatmaya ilişkin kurallarının net olduğunu ve AK Parti'nin hiçbir şekilde bu kriterlere uymadığını söyledi. Komisyonun, AB içinde nasıl bir fonksiyon icra ettiğini vekillere hatırlatmak durumunda kalan Rehn, Avrupa antlaşmalarının bekçisi olarak müdahaleye yetkili olduğunu vurguladı. Namuslu bir Avrupalının söylemesi gerekenleri söylüyor Rehn bir haftadır yani "demokrasiyi hafife alır, darbecilik (askerî ya da adli) hastalığınızdan vazgeçmezseniz, AB'yi unutun" diyor.

Türkiye için kim iyi bir iş yapıyor, demokrasisini güçlendiriyor, dilini dünyaya yayıyor, darbecileri ifşa ediyorsa "Fethullahçılıkla" itham ediliyor. "Fethullahçılık" Türkiye'deki azgın ve gitgide azalan bir azınlık dışında ve onların sayesinde demokrasi mücadelesi veren bir akım olarak tanınıyor artık dünyada. Gülen'in Haziran 1994'te, yani ortada ne 28 Şubat ne de AB üyeliği varken "Demokrasiden geriye dönmek mümkün olmayacaktır." dediğini azalmaya mahkum azınlık bilmese de dünya öğreniyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz darbe isteriz; ama siz susun!

Selçuk Gültaşlı 2008.04.19

Özellikle Washington'a; ama zaman zaman da Brüksel'e uğrayan bildik ekip hükümete demediğini bırakmıyor.

Washington'da darbe zemini ararken, Avrupa'da darbe talep etmenin ayıp olacağını düşünüp laikliğe sarılıyor. Gerçi, AB Komisyonu Başkanı Barroso'nun ziyaretinden sonra duman oldular. İstediklerinin demokratik laiklik değil, darbeci laiklik olduğunu Avrupa yüzlerine söyleyince, kesildiğinde Avrupa akacak damarlarında Brüksel nefreti dolaşmaya başladı. Ama hâlâ anlamıyorlar. "Mucize dedim, laikliğe aykırı mı?" diye kafa bulan Barroso'ya söyleyebildikleri tek şey "bizi hayal kırıklığına uğrattın".

Hayır beyler, asıl sizin maskeniz düştü: Avrupa sizin ne Atatürkçü, ne demokrat ne de hakiki anlamda laik olduğunuzu düşünüyor. Barroso, bu yüzden sizinle kafa buluyor. Hiçbir itibar ve ciddiyetiniz kalmadı. Hani Mustafa Kemal, muasır medeniyet dediğinde Avrupa'yı göstermişti. Ya siz Atatürkçü değilsiniz ya da Atatürk'ün yanlış yaptığını düşünmeye başladınız. En doğrusunda anlaşılmı: Siz darbe yapmak için Atatürk'ü istismar ediyorsunuz.

Malum gazeteler, manşetlerinin tekzip yemesine bile aldırmadan bildiklerini okumayı sürdürüyor. Bunların tutarlılıktan eser olmayan tuhaf bir 'ama'lı yaklaşımları var. Aslında "demokrat"lar; ama arada bir darbeleri destekliyorlar. Aslında "başörtüsü yasağına" karşılar; ama önce uzlaşma olacak yani önce onlar ikna edilecek. Aslında "AB'ye tam destek veriyorlar"; ama AB demokratik laiklik deyince buz gibi soğuyorlar. Aslında "çok Batıcı, Batı'da her olanı yakından takip ediyorlar"; ama Batılı gazeteler, AK Parti'ye yapılarına yargı darbesi dediğinde "tiksiniyor"lar. Aslında "partilerin kapatılmasına karşılar"; ama AK Parti kapatılırsa belki hayırlı neticeler doğurabilir düşüncesindeler.

Şimdi AKPM meselemiz var. Türkiye'nin kurucu üyesi olduğu ve siyasetin merkezinde olan AKPM'de genelde hep kımıl ve süne zararlıları ile mücadele gibi konular gündeme gelir. Bizim milletvekillerimiz de oraya "süneye karşı tedbirleri" müzakere etmek için taşınıp durur. AKPM'nin kapatma davasını tartışması ve bu talebin AK Parti'den gelmesinden daha tabii ne olabilir? Bütün dünyanın tartıştığı parti kapatma rezaletini, AKPM gündemine almasaydı kendini inkar etmiş olurdu.

Daha geçenlerde sosyalist grubun en yetkili ağızlarından biri Türkiye'den gelmiş bir gazeteciden yaka silkiyordu. Başörtüsüne karşı Sosyalistlerin tavır almasını istiyormuş. Sosyalist milletvekili, "Bunlara gazetecilik öğretmek lazım. Gazetecilik değil, propaganda yapıyorlar." diyordu.

22 Temmuz seçimleri öncesi yine AP'yi dolaşan Türkiyeli heyetler AK Parti'ye karşı AB'yi hareketlendirmeye çalışıyordu. Bu heyetlerin talebi bana uymasa da "vay alçaklar" diye bir tepkim de olmadı. AB'nin ne olduğunu, Birlik'e üye olmak için müzakere eden bir ülkenin ne anlama geldiğini Allah'tan biliyorum. Üye olmak istediğiniz bir kulüp ile tabii ki demokratik zeminde her konuyu görüşebilme hakkınız olmalı, darbe istemedikçe!

AKPM'ye dönecek olursak, biz Avrupa Konseyi'ne üye olmaya çalışan bir ülke değiliz, tam üyesiyiz. Malum mantık çerçevesinde düşünersek derhal Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden çıkmalıyız. Zira her yıl binlerce

"alçak ve haysiyet düşkünü Türk" ülkelerini şikayet ediyor hem de mahkum ettiriyor. Gerçi bu mahkeme Refah Partisi ve başörtüsü kararlarında "doğruyu" buldu ama.... AB sürecine ne kadar teşekkür etsek azdır. Yılların demokratları bir anda darbeci oldu. Atatürkçülüğü kimseye kaptırmayanlar bir gecede en azılı Avrupa düşmanı kesildi. Türkiye'nin yerinin Batı olduğunu söyleyenler artık Çin'i, Hindistan'ı hatta İran'ı göstermeye başladı.

Mensubu olduğun ya da mensubu olmaya çalıştığın bir aile ile bütün sorunlarını konuşmak haysiyetsizlik değildir. Asıl haysiyetsizlik, 27 Nisan muhtırasına ses çıkarmamaktır, 367'yi desteklemektir, darbe günlüklerine sivrisinek vızıltısı muamelesi yapmaktır, Sarıkız ve Ayışığı'nı görmemektir, Ergenekon'u örtmeye çalışmaktır.

YASAL UYARI

Yayınlanan köşe yazısı/haberinin tüm hakları Feza Gazetecilik'e aittir. Kaynak gösterilse dahi köşe yazısı/haberinin tamamı özel izin alınmadan kullanılamaz. Ancak alıntılanan köşe yazısı/haberinin bir bölümü, alıntılanan habere aktif link verilerek kullanılabilir. Ayrıntılar için lütfen **tiklayınız**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barroso'nun 'başörtüsü' devrimi

Selçuk Gültaşlı 2008.04.21

Yazmakta geciktiğimin farkındayım ancak kayıtlara geçirmek gerekiyor. Türkiye'de demokrasi mücadelesi veren çevrelerin Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso'ya teşekkür etmesi gerekiyor.

Komisyon Başkanı malum basının bütün ısrarlarına, yönlendirme çabalarına rağmen duruşundan taviz vermedi. Mesela Barroso gelip, mahalle baskısına AB uyarı yapacaktı hatta Ankara'daki AB büyükelçileri bu konuda karar da almışlardı. Komisyon Başkanı'ndan "çifte caydırıcılık" bekleniyordu, yani parti kapatmaya karşı çıkarken laikliğe de sahip çıkması talep ediliyordu.

CHP de, bütün mazisini, kimliğini, varlık sebebini unutarak, o her şeyden aziz tuttuğu Kemalizm'e ihanet ederek, Barroso'yu uyarı bombardımanına tutuyordu: Kapatılma kararına karışma, yoksa terk ederiz Meclis'i. Daha sonra Barroso'ya "hayal kırıklıklarını" manşetlerden fıskırtan gazetenin köşe yazarı, CHP'nin tehdidini eleştirirken, Barroso'nun bunları ciddiye almayacak kadar sofistike olduğunu yazıyordu. Ama fason laiklik uyarılarını da kaale alamayacak kadar "sofistike" olduğunu yazmayı nedense ihmal ediyordu.

Ziyarete ilişkin kalem oynatanlar Barroso'ya ilişkin çok önemli bir ayrıntıyı da unutuyordu. Komisyon Başkanı siyasi mücadelesine diktatör Salazar'a isyan ederek başlamıştı, yani demokrasinin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Barroso, ne Brüksel'de ne de Ankara'da çizgisinden taviz vermediği gibi laikliğin tehdit altında olduğuna dair bütün haber bombardımanına ve çarpıtmalara rağmen inandıklarını söylemeyi sürdürdü. Hatta başörtüsü konusunda Komisyon'un şimdiye kadarki çizgisinden daha da ileriye gitti.

Komisyon, 1998'den bu yana yayınladığı Türkiye ilerleme raporlarında başörtüsü sorununa hiç girmiyor. Sorulduğunda da bu konuda "agnostik" olduğunu söyleyerek topu taca atıyor. Barroso ilk defa hem de

Komisyon Başkanı sıfatı ile kadınların tercihlerine saygı gösterilmesi çağrısı yaptı. Bu, Komisyon açısından aslında sessiz bir devrim. Barroso söyledikleri ile temsil ettiği kurumu başörtüsü yasağı konusunda yıllardır Türkiye, Fransa ve Tunus'u eleştiren Uluslararası Af Örgütü ve yasağı yerden yere vuran İnsan Hakları İzleme Örgütü çizgisine getirdi. Bu çizgi bütün 27 üye ülkede uygulanıyor yani hiçbir üye ülkenin üniversitesinde başörtüsü yasağı bulunmuyor. Bundan sonra takip edilmesi gereken, ziyarette Barroso'ya eşlik eden ve raporların müellifi genişleme komiseri Olli Rehn'in bu yeni çizgiye raporlarda yer verip vermeyeceği.

Laiklik gürültüsü içerisinde Barroso'nun TBMM'deki konuşmasının da hak ettiği ölçüde tartışılmadığı kanaatindeyim. Bana göre doğrudan Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'yi hedef alan konuşması, eski ABD Başkanı Bill Clinton'ın Kasım 1999'da TBMM'de yaptığı konuşma kadar mühimdi. "Sarkozy'ye reddiye" diye okunabilecek bu konuşmada Barroso, Venedikli ressam Paolo Veronese'nin bir tablosundan mülhem Türkiye'nin nasıl Avrupa tarihinin sadece vazgeçilmez bir parçası olmadığını aynı zamanda merkezinde yer aldığını kayıtlara geçirdi. Bu ifadeler, bugün Türkiye'nin Avrupa'nın bir parçası olduğunu ispatlamaya çalışanların müracaat ettiği Komisyon'un ilk başkanı ve Türkiye'yi ziyaret eden ilk Komisyon Başkanı unvanına sahip Walter Hallstein'in "Türkiye Avrupa'ya aittir" sözleri kadar ehemmiyetli.

Bu yazdıklarıma "bunlar neo-mandacılar" diye tepki verileceğini biliyorum. Bunları yazanların öncelikle İsmet İnönü'nün Amerikan mandasını ne kadar gönülden istediğine, İstiklal Mücadelesi'ne katılmak için Ankara'ya neden çok geç "teslim" olduğuna cevap vermeleri gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[BRÜKSEL] Ne biçim konuşuyor bu Rehn?

Selçuk Gültaşlı 2008.05.05

Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso ve genişleme komiseri Olli Rehn'in Türkiye ziyaretinde "darbeci laikçi" ve "demokrasiziz cumhuriyetçileri" hayal kırıklığına uğratmasının ardından ("toz duman etmesi" demek istiyorum) şöyle yorumlar yazıldı, çizildi.

Brüksel ilk başta sadece demokrasi vurgulu tepkiler vermiş; ama daha sonra laikliğin önemini kavramış ve açıklamalarına "balans ayarı" yapmaya başlamış.

Bu yorumlarda aynı ince ayarın ABD'de de görüldüğü vurgulanıyor. Amerika'yı bilmem; ama Brüksel, AK Parti'ye karşı açılan davadan bu yana aynı istikrarlı çizgisini koruyor. Önce sadece demokrasiye sahip çıkan, sonra birden laikliğin önemini kavrayarak yalpalayan, pozisyon değiştiren bir AB'yi ben Brüksel'de göremiyorum. Yalpalayan, bizim yorumcularımız. Barroso'dan, Rehn'den bir türlü istediklerini duyamayan kalemşörlerimiz.

"Mahalle baskısına" ayar yapması için doldurulan Barroso, tam bir hüsrana oldu. Adam "geldim, gördüm, evet laiklik tehlike altında, yaşasın laik cumhuriyet!" diyeceğine, Avrupa'nın şimdiye kadarki bütün söylemlerinin ötesinde başörtüsünü "şahsî tercihe bırakmak" gerektiğini açıkladı. Yıllık raporlarında başörtüsü yasağı yüzünden Türkiye, Fransa ve Tunus'u eleştiren ve kadınların nasıl giyineceğinin şahsî tercihe bırakılmasını isteyen milletlerarası insan hakları örgütleri ile aynı çizgiye geldi. "Aman efendim siz Türkiye'yi bilmezsiniz, bir anda İran, Malezya, Cezayir ve dahi Afganistan oluruz" diyenleri de paylayarak "Ne yani! Şahsî hürriyetlere karşı çıkmamı mı bekliyorsunuz?" diyerek büsbütün perişan etti.

Tam "Avrupa laikliğin ehemmiyetini kavradı" diyerek kalemlere sarılanları Olli Rehn'in Oxford konuşması, bir defa daha can evinden vurdu. Meğerse Rehn yani Avrupa Birliği "bıraktığımız yerde otluymuş".

Aslında Rehn "kendisine gösterilen yerde otlamayı" reddettiği için Türkiye'yi daha yakından tanımaya çalışıyor. 1 Mayıs günü Oxford Üniversitesi'nde yaptığı tarihî konuşmasında Türkiye resmine son derece sağlıklı bir teşhis koyuyor. Genişleme komiserine göre Türkiye'deki çatışma "aşırı laikçiler" ile "kendilerini ıslah etmiş post-İslamcı, Müslüman demokratlar" arasında.

Derinlemesine okumaya çalışırsak bir yanda demokratlaşma ekseninde değişen dindar bir grup var ve kendilerini demokrasi yönünde ıslah ediyor. Diğer tarafta ise değişikliğe direnen, direndikçe aşırılaşan laikçi bir topluluk bulunuyor. Rehn, bu ekibin "liberal laikler" olmadığını özellikle vurgulama ihtiyacı hissediyor. Hemen arkasından Türkiye'de diğer bir fay hattının büyük şehirlerdeki siyasî ve iş dünyası elitleri ile Anadolu'nun yükselen dindar, müteşebbis sınıf arasında olduğuna işaret ediyor.

Bu ifadelerde "laikliğin ehemmiyetini birdenbire kavrayarak viraj alan" bir Avrupa Birliği görünmüyor. Tam tersine Türkiye'ye daha sağlıklı teşhis koymaya çalışan ve büyük oranda isabet kaydeden bir yaklaşım var.

Kanaat-i acizem odur ki Türkiye'deki laikçi çevrelerin müteselsil sukut-u hayallerinin sebepleri aşağıdaki gibidir:

Laiklik Avrupa Birliği için tali bir konu kesinlikle değil; ama Türkiye'de laikliğin eridiğine, zedelendiğine inanılmıyor. Laik kesimin "demokratik samimiyetleri" konusunda şüpheleri var.

Türkiye'deki laikliğin kesinlikle demokratik olmadığı kanaatindeler. Daha çok Baasçı laikliğe yakın durduğuna inanıyorlar. Nasıl Müslümanlar demokratikleşme yolunda mesafe kaydettiye, hem laiklik kavramının hem de laikçi çevrelerin aynı demokratikleşme evresinden geçmesi gerektiğini düşünüyorlar.

22 Temmuz'dan bu yana reformlar konusunda kararsız görünen, 301'i savsaklayan, anayasa konusunda yalpalayan AK Parti'ye kızıyorlar; ama reform konusunda "açık ara" önde olduğunu görüyorlar. Ne CHP ne de MHP en ufak bir ümit veriyor.

Laikliğin tehdit altında olduğuna bir türlü kendilerini ikna edemiyorlar. Ama 27 Nisan muhtırası, 367 kararı ve Ergenekon yapılanması ile demokrasinin ciddi tehdit altında olduğuna neredeyse iman etmiş durumdalar.

Son olarak, geniş muhafazakâr kesimlerin dönüşmeye, değişmeye son derece açık olduklarını, cumhuriyetle hiçbir sorunları olmadığını ve demokratik "açıklarını" da kapattıklarını düşünüyorlar. Ama laik kesimin The Economist'in son derece yerinde ifadesi ile teflon gibi değişikliklere kapandığını görüyorlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barroso, Rehn, Lagendijk Avrupa dersi için sıraya!

Selçuk Gültaşlı 2008.05.12

On yıllardır bu ülkede Batıcılığı tavizsiz savunanların aslında Batılı olmadıklarını söyleyen entelektüeller, siyasetçiler, gazeteciler çıktı. Tek mesele bu söylenenlerin doğruluğunu, yerindelğini mihenge vurabileceğimiz bir taşımızın olmamasıydı.

Onların şapka takmalarına, şarap içmelerine, dindarları tahkir etmelerine, Kürtleri devşirmelerine bakılarak "tamam bunlar Batılı" deniyordu.

AB'nin bütün hatalarına, Türkiye'ye karşı birtakım sorunlu yaklaşımlarına rağmen bu topraklara tarihi katkısı, süreci bir samimiyet testine çevirmiş olması. Kimin ilerici, kimin gerici olduğu, kimin aslında Batıcılık kılıfına bürünerek neye itiraz ettiği artık billurlaşıyor.

Doğan Grubu'nun en 'Batıcı', en 'çağdaş', en 'Avrupalı', en 'demokrat' ve de en laik(çi) yazarları -bir iki istisnası dışında- genişleme komiseri Rehn ve Komisyon Başkanı Barroso üzerinden Avrupa Birliği'ne küfür yarışında ya sıralarını savıyorlar ya da sıralarını bekliyorlar. En kıdemlileri, Rehn'in söylemedikleriyle analiz yapıp, neredeyse AB'yi şeriatçı ilan ediyor.

Saygım olan ve demokrat bildiğim bir diğeri Rehn'e darbe girişimlerini ve Ergenekon'u bile soramıyor, o gündeme getirince de sinirleniyor. Hele bir tanesi var ki; bir sürü ipe sapa gelmez tahlilden sonra AB'yi AK Parti "yalakası" ilan ediyor. Çok komik duruma düşüyorlar, Avrupa Komisyonu Başkanı'na Avrupalılığı öğretiyorlar. Bu, Türkiye'de Müslümanlara dinlerini öğretmeye benzemez; ama kendinizi "Türkiye'nin en Avrupalı güçleri" olarak pazarladığınız Avrupalılara sizinle ilgili çok sağlıklı teşhis koyma şansı verir. Küfrettikleri Rehn ve adamları, Rumlarca "Türk lobisi" olarak ilan edilmiş, başta Fransa olmak üzere muhalif üyelerin Türkiye karşıtı hamlelerini olmadık taklalarla yumuşatmaya çalışan bir ekip. Hakaret ettikleri Barroso, Sarkozy'ye basın toplantısında bütün dünya basını önünde posta koyup, "Biz Türkiye'nin üyeliğinden yanayız" diyen bir Komisyon Başkanı.

Rehn ve Barroso'nun suçu ne? Ülkenizde "demokratik laikliği hakim kılın" demeleri. Bu zevata hakaret eden ekip şu mesajı veriyor; "Hayır biz totaliter laiklikten yanayız. Demokrasiyi askıya alınız; ama Avrupa'da eşi benzeri olmayan laikliğimizden vazgeçmeyiz".

Medya saldırısına uğrayan bir başka Avrupalı da Joost Lagendijk. Hani şu Ermeni, Rum, Yunan, Hristiyan Demokrat ve bilumum Türkiye muhalifi-düşmanı güruhun "o artık Türk oldu" deyip gözden düşürmeye çalıştığı, söylediklerinin meşruluğunu yok etmek için gece gündüz çabaladıkları Hollandalı milletvekili. Peki Lagendijk'ın suçu ne? CHP'yi eleştirmiş. Avrupa'da CHP'yi eleştirmeyen mi var? Bizim buralarda CHP'yi eleştirmeyene "demokrat" gözüyle bakılmıyor, hatta bir tuhaf bakılıyor. Kaldı ki, AK Parti'yi sadece övdüğü de büyük bir yalan. Avrupa Parlamentosu'nun onaylanmayı bekleyen Türkiye raporunda AK Parti'yi sert şekilde eleştiren tekliflerin sahibi Joost Lagendijk.

Avrupalılar, Türkiye ile üyelik sürecini ciddiye aldıkça şaşımaya devam edecekler. Belki de İdris Hoca'nın unutturulmaya çalışılan kitabında tespit ettiği gibi, "İslamcı-Doğucu halk kitlelerinin" Türkiye'nin "ileri güçleri", "Batıcı-laik bürokratik sosyal güçlerin" ise "gericiler" olduğunun farkına varacaklar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[BRÜKSEL] Özkök'ün bütün adamları!

Selçuk Gültaşlı 2008.06.02

"Hayasızlık", "yalancılık", "müfterilik" gibi ortalama haysiyet sahibi herkesi rencide edecek sıfatlara maruz kaldı Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı Ali Babacan.

Suç, ikide bir "dinî hürriyetler" adı altında sadece ve sadece dinî azınlıkların haklarını gündeme getiren Avrupa Birliği kurumlarına fahiş hatalarını hatırlatmak. Aslında yaptığı, Avrupa'yı tarafsızlığa davet etmek. Takdir ve tebrik edilmesi gerekirken "Özkök'ün bütün adamları" tarafından linç ediliyor.

Takdir ve tebrik edilmesi gerekir, zira:

Babacan, hayasızca çarpıtıldığı gibi "Müslümanlar dinlerini yaşayamıyor" demedi. Söylediği, "Müslümanların da birtakım sorunları olduğu"dur. Türkiye'de diğer din mensupları gibi Müslümanların da sorunları olduğunu kabul etmeyen hayasızdır. AP de zaten bunu kabul ettiğini raporlarıyla kayıtlara geçirmiştir. Hem Camiel

Eurlings'in hem de Emine Bozkurt'un raporlarında başörtüsü sorununa atıflar var. Uluslararası Af Örgütü ve İnsan Hakları İzleme Komitesi, açık seçik bir şekilde başörtüsü sorununun bir insan hakları ihlali olduğunu sayısız defa kayıtlara geçirmiş bulunuyor. Eğer başörtülülerin memlekette sorunu yoksa neden her gün okullara, hastanelere, bilumum kamusal alana kamera ve fotoğraf makinesi takviyeli elemanlarınızı gönderip "insan avcılığı" yapıyorsunuz? Neden binlerce başörtülü kız yurtdışında okumak mecburiyetinde kalıyor? Hristiyanların pazar, Yahudilerin cumartesi günü dinî ibadetleri için tatilken, neden Müslümanlar "cuma" dediklerinde, cümlelerin sonunu bile beklemeden, 31 Mart'tan, Derviş Vahdeti'den, Şeyh Sait'ten, Menemen'den dem vuruyorsunuz?

"Öfkenin belagati" deyimini Türkçeye hediye eden genel yayın yönetmeni ve "bütün adamları" öfkeyi aşır, hakaret belagatinde sınır, hudut ve hukuk tanımıyor. Neymiş, Babacan ülkesini şikâyet etmiş. Şikâyet meselesini gündeme getirmek hem hayasızlıktır hem de yalancılıktır. Yalancılıktır zira Türkiye, AB ile üye olmak için müzakere yürüten aday bir ülkedir. Ailenin bir parçası olmak istediğimiz Avrupa ile bütün meselelerimizi görüşmeyecekseniz, Sarkozy'ye neden kızılıyorsunuz? O zaman Sarkozygillerin istediği gibi üyelikten vazgeçip, imtiyazlı ortaklığı kabul edeceksiniz. Eğer, Türkiye'yi Avrupa'ya şikâyet etmek hayasızlık ise Babacan'a saldıranlar neden Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Refah Partisi ve Leyla Şahin hükümlerine yerli yersiz, yağları eriyeye eriyeye atıf yapıyor?

Babacan'ın yaptığı doğrudur, zira AB Komisyonu "dinî hürriyetler" ifadesini "azınlıkların dinî hürriyetleri" şeklinde değiştirmeyi reddetmekte ama 1998'den bu yana her yıl yayınladığı ilerleme raporlarında başörtüsüne bir kelime ile bile atıf yapmamaktadır. Türkiye'de yavaş yavaş güçlenen, "Osmanlı'nın son dönemlerinde de Avrupalılar sadece ve sadece ekalliyetlerle ilgilenip, imparatorluğu içeriden çökerttiler" tezine karşı bir uyarıdır Dışişleri Bakanı'nın söyledikleri. AB'nin yargı karşısında tarafsız olmasını talep edenlerin, Bakan'ın "Ey Avrupa! Ülkemdeki dinlere karşı da tarafsız ol" demesini takdir etmesi gerekirken, demediklerini bırakmıyorlar.

AP'de konuşulanlar için "çamur gibi iftira" diyen genel yayın yönetmenleri, köşe yazarları, telekulak iftirasını atarken ve cürm-ü meşhud halinde yakalanırken nasıl oluyor da bir anda haya kelimesinin manasını unutuveriyorlar?

"Haya" ciddi bir kelimedir, kullanırken dikkat etmek gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fransa'dan "ordu"lu siftah

Selçuk Gültaşlı 2008.07.01

Bugün altı aylık dönem başkanlığını Slovenya'dan devralan Fransa'nın Türkiye'ye ilişkin tutumu ilk günden soru işaretlerine yol açtı. Türkiye'nin muhtemel üyeliğine en şedid itirazı yapan Fransa'nın Türkiye'de siyasete dört kere açıktan müdahale etmiş ordu için "Demokrasinin yerleşmesi için önemli rol oynadı" sözleri kafaları karıştırdı.

AK Parti kapatma davasının muhtemelen Fransa dönem başkanlığında neticelenecek olması, Avrupa Birliği (AB) tepkisini büyük oranda Paris'in orkestra edeceği manasına geliyor. Fransa Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner, dün Paris'te AB ve Avrupa Konseyi'nin şimdiye kadarki açıklamalarının tersine kapatmanın hasıl olması durumunda "tepkisiz kalabilecekleri" yorumlarına yol açabilecek demeçler verdi.

Dönem başkanlığını Fransa'ya devreden Slovenya, Türk basınında çıkan bu tür haberleri yalanlamış, Avrupa Birliği Komisyonu da kapatma davasına yönelik pozisyonunda bir değişiklik olmadığını tekrar vurgulamak

durumunda kalmıştı. Kouchner'in sözleri, 1998'den bu yana her yıl ilerleme raporu yayınlayan ve ordu-siyaset ilişkilerine geniş yer ayıran AB Komisyonu raporları ile temelden çelişiyor.

Ankara, 6 ay boyunca hem Fransa'nın müzakerelere yönelik tavrını hem de şu an Senato'dan geri dönen Türkiye'nin muhtemel üyeliğini referanduma götüren anayasa değişikliğinin nasıl neticeleneceğini yakından takip edecek. Paris de 13 Temmuz'daki Akdeniz İçin Birlik Zirvesi'ne Türkiye'nin katılıp katılmayacağını merak ediyor.

Ankara, Fransa'nın muhalif tutumuna rağmen başkanlığı sırasında tarafsız bir tutum takınmasını, hazır fasılları müzakerelere açmasını bekliyor. Diplomatlar, Fransız dönem başkanlığı sırasında Kıbrıs Rum Kesimi ile yapılacak pazarlıklar çerçevesinde 2 ila 4 faslın müzakerelere açılabilmesi, ancak Paris'in tavrı göz önüne alındığında 2 faslın makul bir sayı olacağı konusunda birleşiyor. Türkiye'nin müstakbel üyeliğine itiraz eden Almanya ve Avusturya, dönem başkanlıkları sırasında tarafsız yaklaşımlar sergilemiş ve ölkelerinin tavrını müzakere sürecine bulaştırmamıştı.

Avrupa siyaseti açısından ise kucağında Lizbon Anlaşması'nı reddeden İrlanda krizini bulan Fransa'nın enerjisinin büyük bir kısmını reform sorununa yoğunlaştırması bekleniyor.

Fransa, dönem başkanlığı görevinde en önemli öncelikleri olarak AB'nin yeni anayasası Lizbon Anlaşması'nın İrlanda'daki referandumda reddedilmesinin doğurduğu krizden çıkış yolunun belirlenmesini, AB-NATO işbirliğinin geliştirilerek AB savunmasının güçlendirilmesini ve Akdeniz İçin Birlik projesinin geniş katılımı hayata geçirilmesini gösteriyor.

Diplomatlar, Fransa'nın AB-NATO işbirliğinde ve Akdeniz İçin Birlik projesinde istediği sonuçlara ulaşmasının büyük ölçüde Türkiye'ye dayandığını belirtirken, petrol ve beraberinde doğalgaz fiyatlarının yeni rekorlar kırmamasının da AB enerji politikasının başarısında Türkiye'nin önemini artırdığına dikkati çekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baltayı taşa vurmakla meşhur "büyük" Türk gazetecileri

Selçuk Gültaşlı 2008.07.07

"Büyük" ve etkili bir medya grubu, darbe teşebbüsü gibi Türkiye'nin istikbali açısından hayati ehemmiyette bir soruştırmayı "kozmetik balonlar", "Ziverbey gibi", "dünya izliyor" türünden manşetlerle hisizleştirmek, ademe mahkum etmek için muhayyileleri zorlayan taklalar atıyor. Manşetlere bol miktarda köşe yazarı, her zaman olduğu gibi destek veriyor.

Demokrat olduğu zehabıyla okunan bir yazar, Ergenekon'u bir anda "heryerekon" yapıveriyor. 27 Nisan'dan bu yana başta New York Times'ın Türkiye muhabiri Sabrina Tavernise olmak üzere Türkiye'deki sorunu değişimcilerle statükocular arasındaki mücadele olarak teşhis eden ne kadar Batılı gazeteci varsa hepsine hakaret eden bu "demokrat" kılıklı basın grubu birden The Guardian gazetesini keşfediyor.

Bu grup (güruh) "karartma", "abartma", "yokmuş" tavırlarından sonra bir de demokratlık konusunda "mış" gibi yapıyor. Bunlar yapılırken Zaman'a bulaşan "büyük" Türk gazetecileri de çıkıyor. Bunlardan bir tanesi geçen gün "Hollandalı 12'den vurdu" diye tuttuğu anda elinde kalan, her tarafından dökölen bir makale kaleme aldı.

Bu "makale" kılığındaki yazıda Zaman'ın da ismini geçirerek, çok yönlü imaların yolunu açıyor. Konu şu: Avrupa Parlamentosu'nun Hollandalı Hristiyan Demokrat üyesi Ria Oomen-Ruijten, kaleme aldığı ve AP'nin ezici çoğunluğu tarafından desteklenen raporunda "Ergenekon'da sonuna kadar" gidilmesini talep etmiş.

"Malı" bulan yazar bodoslama girmiş. 27 Nisan sürecinde demokrasiye yönelik darbe teşebbüslerinin karşısında yer aldığı için "en Batıcı ve Batılı" medya güruhu tarafından hedef seçilen AB'yi aklınca bombalıyor. Bir süre sonra "keşke yazmasaydım" denilecek türden bir makale çıkmış ortaya.

Şöyle ki:

Bir gazeteci bilmediği bir konuda yazacaksa önce en azından işin ABC'sine yönelik ufak da olsa bir araştırma yapar. İşe raportörün ismini doğru yazarak başlar. Artık internet de var, bir iki parmak hamlesi ile bütün isimlerin doğrusuna ulaşmak birkaç saniyeden fazla sürmüyor. Hadi hata ile yazdı, en azından internette düzeltmiştir diye baktım, hâlâ duruyor.

Ria Oomen-Ruijten'in raporunu Türkiye'de ilk Zaman'ın yayınlamış olmasından manalar türetmeye çalışıyor "büyük" gazeteci. Öyle ya, Hürriyet "ele geçirdiği belgelerle büyük gazetecilik" yaparken, Zaman ancak kendisine servis edilenleri yani sızdırılanları, önüne atılanları haber yapabilir. Zaten raporun ilk defa Zaman'da yayınlanmış olması "dümeni" anlamamız için yeter sebeptir.

Makale o kadar özensiz, çalakalem yazılmış ki tam bir "vahim hatalar manzumesi". AB'yi bilmediği, bilmek istemediği anlaşılan ancak AB'yi itibarsızlaştırma operasyonundan geri kalmama hissiyatına mağlup olan yazar, Oomen-Ruijten'in "demokrasinin 2007'de askerin siyasi sürece müdahale teşebbüslerine galip gelmesi memnuniyet vericidir" cümlesine içerlemiş. Böyle bir şey olmadığını iddia ediyor. Bilmesi açısından söylüyorum, bu ifadelerin çok benzerleri Avrupa Birliği Komisyonu'nun raporunda 9 ay önce yer aldı. Yani AB açısından yeni bir durum yok. Yeni durum, hadiseyi keşfeden köşe yazarı için geçerli.

Oomen-Ruijten'in "olmayan darbe" iddialarını raporuna sokmasını AK Parti ve AK Parti'ye yakın insanlarla görüşmesine bağlıyor. "Zaman'da yayınlandı" demesinin sebebi de bu. "AB'yi bilmeyen, bilmek istemeyen ama AB'yi itibarsızlaştırma operasyonundan geri kalmak istemeyen yazara" demek isterim ki, Türkiye ile ilgili rapor yazan Avrupalı bir milletvekili günü gününe Türkiye'de olup bitenleri takip eder, sizin ısrarla görmediğiniz Nokta dergisini de, Sarıkız ve Ayışığı'nı da, 27 Nisan askeri müdahalesini de, 367'yi de, Danıştay cinayetini de, Hrant Dink'in katledilmesini de. Ayrıca Türkiye'nin darbelerle bezeli "tarihine" de en azından bir göz atar. Yani namuslu bir raportörün Ergenekon'a bir cümle atıf yapmak için ne AK Parti'ye ne de Zaman'la konuşmasına ihtiyacı vardır. Haysiyetli olması yeter!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti davasını Türkiye'yi destekleyenlerin önüne atıyorum

Selçuk Gültaşlı 2008.07.21

Ortadoğu'ya demokrasi ekmek için Irak'ı işgal eden ABD, 27 Nisan'dan bu yana Türkiye'deki demokrasi-darbe mücadelesinde köşe kapmaca oynuyor.

AK Parti hükümetinin 301. maddede ipe un sermek için bir ara sarıldığı "önce sivil toplum örgütleri anlaşsın" tarzını tedai ettirir şekilde Washington, "bu işi Avrupalılar götürsün" diyor. Amerikalıların bu yüz karası tutumu

bir tarafa, işin özü Avrupa'nın AK Parti davasına verecek tepkisini bütün dünya yakından takip edecek. Amerika'nın bir defa daha sınıfta kaldığı demokrasi imtihanında AB'nin ne not alacağı kapatma davasında ortaya çıkacak.

Brüksel, aylardır AK Parti'nin kapatılması durumunda ne diyeceğini, nasıl bir yol takip edeceğini ve gerekiyorsa nasıl bir müeyyide uygulayacağını tartışıyor. AB için en tercihe şayan çözüm tabii ki partinin kapatılmaması ve "üç-beş sıyrıkla" bu işin atlatılması. Bu "üç-beş sıyrık" mühim, zira AK Parti'nin kapatılmasına şiddetle itiraz eden AB, bugün yani 22 Temmuz seçimlerinin seneyi devriyesinde hesap kitabını önüne aldığı anda ne yeni anayasayı, ne tatmin edici 301 ve Vakıflar kanunlarını ne de Kürt ve Alevi meselelerinde ciddi açılımları görebiliyor. Bu sene 5 Kasım'da açıklanması planlanan ilerleme raporunun önümüzdeki aylarda birtakım adımlar atılmazsa tatsız-tuzsuz bir belge olacağını öngörmek mümkün. "Üç-beş sıyrığın" AK Parti'nin AB ile nikâhını tazelemesine yarayacağı düşünülüyor.

Asıl sıkıntılı alan ise partinin kapatılması durumunda AB'nin ne yapacağı? Burada Brüksel bölünmüş durumda. Türkiye'nin üyeliğine itiraz edenler, aynen Kıbrıs meselesinde olduğu gibi verilebilecek en ağır cezanın verilmesini yani 17 Aralık 2004 kararlarına atıfla Türkiye'de demokrasinin sekteye uğradığını dolayısıyla müzakerelerin askıya alınmasını ima ediyor. Kapatma davasının açılabilmiş olmasını da "İşte gördünüz. Ne kadar haklı olduğumuz ortaya çıktı. Türkiye asla demokrasi olamayacak" soslu cümleleri ile sonuna kadar istismar ediyor. Elysse yani Fransa Cumhurbaşkanı'nın ikamet ettiği saray daha geçen gün, "kapatma davasını Türkiye'nin üyeliğini destekleyenlerin önüne atıyorum" demedi mi?

İkinci bir grup ise parti kapatmanın ciddi bir durum olmakla birlikte Türkiye'ye gösterilecek aşırı tepkinin ülkedeki demokrasi düşmanlarını güçlendireceğinden hareketle AB'nin makul bir tepki vermesini talep ediyor. Birkaç hafta önce İngiliz milletvekilleri bu yönde bir çağrı yaptı Brüksel'e.

İkinci grubun içinde Türkiye'yi yakından takip eden ve iç dinamikleri gayet iyi bilen etkili bir grup ise bir taraftan Türkiye muhaliflerinin ön almalarını engellemeye çalışırken bir yandan da "bu işin bir faturası olmalı" diye düşünüyor. Bu grup, kapatma davasının arkasındakilerle 27 Nisan sürecinin aktörlerinin aynı merkezler olduğu kanaatinde. AK Parti kapatılırsa "hiçbir sorun olmaz. Müzakereler ayrı, kapatma davası ayrı" deyip, demokrasisiz cumhuriyetçi vesayetin devamından yana olanlara ciddi bir mesaj vermek istiyorlar. Yani hem Fransa-Almanya gibi ülkelere fırsat verilmeyecek, hem Türkiye'de hürriyetlerin derinleştirilmesine itiraz eden, darbelerin pişirilmesine destek verenlere hadleri bildirilecek ve hem de Türkiye'nin AB yoluna halel getirilmeyecek.

Belki birkaç fasıl daha askıya alınacak. Ama zaten şu durumda bile fasılların neredeyse yarısı Kıbrıs ve Fransa yüzünden donmuş durumda. Ya da Ankara'ya bir mühlet verilecek. Denecek ki şu tarihe kadar demokrasinin için ölümcül açıklar veren bürokratik vesayet sistemini ıslah et. Brüksel'in ne diyeceğini bilmek mümkün değil ama kapatma davasını önlerine atacak Fransa gibi çok güçlü üyeleri püskürtmek için hem sert hem de Brüksel trenini raydan çıkarmayacak bir formül bulmak mecburiyetindeler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karadziç'i sorunca Fransız bakan neden asabileşti?

Selçuk Gültaşlı 2008.07.28

Salı günü Avrupalılar 13 yıl sonra Karadziç'i yakaladıkları için Sırp yetkilileri tebrik etmek için sıraya girmişti.

Bu 13 yılın ilk iki yılı Pale'de NATO Kuvvetleri'nin gözü önünde, son 5 yılı da anlaşılan Belgrad'da Sağlıklı Hayat dergisine makaleler yazarak ve alternatif tıp kliniklerinde çalışarak geçmişti. Bu arada alternatif tıp seminerleri vermiş ve beş de kitap yazmıştı. Bir gecede 8 bin kişiyi ölüme gönderen bir insan için doğrusu ilginç işlerdi bunlar yani sağlıklı hayat için tavsiyelerde bulunmak, geleneksel tıbbın çaresiz kaldığı durumlarda ölen birine can vermek için çabalamak. Bir de tabii yakalandığı yer, "Avrupa, Sırları neden bu kadar şehvetli tebrik ediyor?" sorusunu sormaya zorluyordu insanı. Dünyanın "en çok aradığı adam" bir belediye otobüsünde yakayı ele veriyordu.

Tabii ki yakalanması, yakalanmamasından iyidir. Tabii ki AB üyelik perspektifi Sırları harekete geçirmiştir ve bu çerçevede faydalı olmuştur. Ama Avrupalıların bu vesile ile nasıl olup da 3 yıl boyunca 250 bin insanın boğazlanmasına seyirci kaldıklarını kendilerine sormaları, ciddi bir muhasebeye girişmeleri gerekmez mi? Şu an Avrupa'da tartışma öylesine steril yürütülüyor ki sanki Bosna denen bir ülkede Sırlar denen bir millet masum insanları öldürmüş ve Avrupa da sonunda bu işe bir çözüm bulmuş. Yahudi Soykırımı'nın ardından "bir daha asla" cümlesini vird-i zeban yapan, "dağa taş yazan" Avrupa'nın sorumluluğunun gündeme getirildiğini pek işitmiyorum. Bu meşum soykırım sanki Kaf Dağı'nın arkasında olmuş gibi.

Belki de "bir daha asla" cümlesine bir dipnot düşüp, bu düsturun hangi millet ve din mensuplarını ihtiva ettiğini netliğe kavuşturmalı Avrupalılar. Bu konuda tek namuslu çıkışı İsveç Dışişleri Bakanı Carl Bildt'ten işittiğimi de yazayım ki hak ihlali yapmış olmayalım.

Olan şu: Yugoslavya cumhuriyetleri tek tek bağımsızlığına kavuşurken, Boşnaklar da aynı yola başvuruyor. O zaman Bosna-Hersek Meclisi üyesi olan Karadziç, 1991'de bağımsızlık ilan etmeleri durumunda Boşnakları da yok edeceklerini, Bosna'yı da cehenneme çevireceklerini Meclis'te haykırıyor. Savaş sonucunda:

Kahir ekseriyeti Boşnak, 250 bin kişi öldürülüyor.

200 bin kişi işkenceden geçiriliyor. Sırların 80 yeni işkence metodu icat ettikleri ortaya çıkıyor.

Bosna nüfusunun yarısı göç etmek mecburiyetinde kalıyor.

En genç Boşnak kurban 29 günlük bir bebek, en yaşlısı 101 yaşında kör bir kadın.

Foça'da Boşnak kadınlara tecavüzle görevli askerî bir birlik kuruluyor.

1200 cami, tekke ve mescit yok ediliyor. (1)

Bu ağır bilanço'ya rağmen ortaya çıkan devletin yüzde 49'u Sırp Cumhuriyeti, kalan yüzde 51'i de Boşnak ve Hırvatlar arasında bir federasyon. Eski Başbakan Haris Sladziç, "Dayton tekrar müzakere edilmeli" deyince de Batılılar gülüyor. Bunca zulme karşılık Boşnaklara bırakılan bu abuk-sabuk devlet de büyük başarı olarak lanse ediliyor. Peki neden?

Bu sorunun belki de mühim cevaplarından birisi eski ABD Başkanı Bill Clinton'ın Hayatım isimli hatıratında bulunuyor. Bosna Savaşı'nı durdurmak için Avrupalı liderlerle sık sık bir araya gelen Clinton, dönemin Fransa Cumhurbaşkanı Francois Mitterrand'ın Müslümanların liderliğinde kurulacak bir Bosna'yı istemediğini kendisine hissettirdiğini açık-seçik yazmış kitabına. Ocak 1993'te Fransız askerlerinin koruması altında olduğunu sanan Bosna-Hersek Başbakan Yardımcısı Hakkı Turaylıç de Hollandalı askerlerin koruması altında olduklarını sanan 8 bin Boşnak gibi katledilmişti. Milletlerarası camianın koruması altında olduklarını düşünmüşlerdi.

Katliamları Avrupalılar yapmadı ama katliamların durdurulması için de katliam sorumlularının yakalanması için de bir şey yapmadılar. Şimdi Karadziç'in yakalanması bir vicdan borcu, adaletin tecelli etmesinden ziyade

Sırbistan ile AB arasında son derece iyi pazarlığı yapılmış siyasi hesaplar neticesinde gerçekleşiyor.

Bosna Savaşı sırasında Mitterrand'ın Sağlık Bakanlığı'nı yapan Bernard Kouchner'e salı günü, "Karadziç'in bu kadar geç yakalanmasında Avrupa'nın bir katkısı yok mu?" diye sorduğumda, Fransız bakan beni konuyu saptırmakla itham etti. Kouchner'e göre gün mutlu olma günüydü, eski defterleri karıştırma günü değil!

(1) Erhan Türbedar'ın 22 Temmuz tarihli ASAM makalesi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[BRÜKSEL] Avrupa Mersin'e, Sarkozy yine tersine

Selçuk Gültaşlı 2008.08.04

Anayasa Mahkemesi'nin "ehven-i şer" kararında 27 Nisan sürecinden sonra Türkiye'yi gayri resmi gözetim altına alan Avrupa Birliği'nin ve son derece haysiyetli davranan Genişleme Komiseri Olli Rehn'in rolü inkar edilemez.

Komisyon Başkanı Jose Manuel Barroso'nun Türkiye'deki soruna doğru teşhis koyması için de oldukça faal davranan Rehn'in Avrupa'da başta Fransa olmak üzere Türkiye'nin üyeliğini "Avrupa'nın sonu" görenler ile Türkiye'de muhtemel üyeliği demokrasi soslu bürokratik-vesayetçi rejimin çöküşü olarak teşhis edenlerin mütemadiyen saldırısına uğraması tesadüfi değil.

Bu çerçevede Anayasa Mahkemesi'nin kararına verilen Avrupa tepkisine baktığımızda ilginç bir tablo çıkıyor karşımıza. Avrupa'da hemen hemen bütün çevreler, (en coşkulu tepkilerden biri İngiltere Dışişleri Bakanı David Milliband'dan geldi. İngiliz bakan "kutlanması gereken bir gün" dedi 30 Temmuz için) memnuniyetini ifade ederken, dönem başkanı Fransa'nın hadise sanki Papua Yeni Gine'de olmuşçasına tepki vermiş olmasını nasıl izah etmek gerekiyor? Dönem Başkanı Fransa'nın açıklaması ile diğer AB ve Avrupa kurumlarının verdikleri tepkileri öncelikle yan yana koyalım. Rehn'i "taraf" gördüğümüz için onu geçiyorum.

AB Yüksek Temsilcisi Javier Solana, Hristiyan Demokratların dışındaki AP'nin bütün büyük grupları, Avrupa Konseyi, Avrupa Konseyi Parlamenterler Asamblesi (AKPM) oldukça kuvvetli ifadeler ile Mahkeme'nin AK Parti'yi yasaklamamış olmasından memnun olduklarını ifade ediyorlar. Bazıları bir taraftan memnuniyet izhar ederken bir yandan da kararı eleştiriyor. AP'nin en büyük ikinci grubu Sosyalistlerin iki başkan yardımcısı da para cezasının haksız olduğunu ve derhal Strasbourg'daki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürülmesi gerektiğini söylüyor. AKPM Başkanı para cezasını eleştiriyor ve ayrımcı olduğunu ilan ediyor, mesela.

Şimdi de dönem başkanı olarak Fransa'nın yaptığı açıklamaya bakalım: "AB, Mahkeme'nin 30 Temmuz kararını not eder. Hukukun üstünlüğü ve temel haklara saygı çerçevesinde Türk siyasetinin bütün taraflarını sorunları diyalog ve mutabakat ile çözmeye davet eder. Bütün demokratik kurumların çalışması konusunda hassas olan AB Türkiye'deki durumu dikkatlice takip etmeye devam edecektir."

Bu açıklama Fransa'nın değil, bütün AB'nin açıklaması ama bu tür konularda dönem başkanlarının ağırlıklarını yeteri kadar bilen herkes Sarkozy'nin parmak izlerini görüyor bu satırlarda. Zaten açıklamanın üzerinden iki gün geçmeden Almanya'da koalisyonun Mahkeme kararına yönelik yapılacak AB açıklaması yüzünden gerildiğini okuyoruz. Sosyal Demokratlar, açıklamanın bir şeye benzemediğini belirterek, ciddi bir badireden

geçen aday bir ülkenin demokrasisini rahatlatan karar için metinde "memnuniyet" ifadesinin yer alması gerektiğinde ısrar ediyor. Daha sonra Erdoğan'ı arayıp, şifahen memnuniyetini ifade eden Almanya Başbakanı Merkel iş yazıya gelince "hayır" diyor. Ortaya dört başı mamur bir Sarkozy-Merkel açıklaması çıkıyor.

Fransa'nın açıklaması, Sarkozy'nin kursağında kalan sevince işaret ediyor. Türkiye'nin demokratik olmadığını ispatlayacak abidevi bir fırsatın kaçışına hayıflanana bir açıklama, AB açısından utanç verici değilse bile ayıp kategorisine giriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[BRÜKSEL] Başbakan'ı beklerken

Selçuk Gültaşlı 2008.10.13

2005'ten bu yana bekliyoruz gelecek diye. 2002-2005 arasındaki sorunları teşhisindeki isabeti, hızlı ve kendinden emin icraatlarını, Kıbrıs'ta gösterdiği sarsılmaz iradesini tekrar canlandırmasını beklemekten yoruluyoruz artık. Cumhurbaşkanlığı seçimleri, e-muhtıra, kapatma davası tabiatıyla bünyeyi hırpaladı ama artık nekahat döneminin bitmiş olduğunun işaretlerini almamız gerekmiyor mu?

Bu kadar musibetten binlerce nasihat çıkarmış bir siyasi kadro, bir iradesi yenilenmiş parti beklerken alınan işaretler nekahatten çıkmanın sinyallerinden ziyade, başka ve çok daha vahim bir hastalığın alametleri. Ankaralılışma, Ankara'ya teslim olma ya da günü kurtarma illetine düşer olma! "Merhum Özal'ın hatalarla bezeli ikinci dönemini andırmaya başladı hükümet", teşhisi çok mu erken bir tespit olur? Hükümetin nefesi mi tükendi, Türkiye'nin meselelerine konulan teşhisler artık yanlış mı görünüyor yoksa bu sessizlik, ıslahat iştahsızlığı bir "büyük stratejinin" parçası mı?

Hükümette reform iradesinin "tecessüm" etmiş hali Abdullah Gül'ün Çankaya'ya çıkması aynen Özal'ın Köşk'e çıkmasına mı benzemeye başladı? Brüksel'deki hakim kanaat Gül'den sonra hükümetin Türkiye'yi dönüştürme azminin eridiği. Erdoğan'ın hiçbir zaman AB reform sürecine inanmadığını, içselleştiremediğini ve sürece son derece araçsal baktığını söyleyenlerin sayısı da artıyor.

Gül'ün reform konusunda devasa bir rol oynamakla birlikte bütün dönüşümü Erdoğan'dan bağımsız idare ettiğini ima eden bu yaklaşım Başbakan'a haksızlık. Erdoğan'ın Özal'ı tedai ettiren siyasi cesareti olmasaydı Türkiye 27 Nisan muhtırasını da, parti kapatma davasını da, Irak sorununu da bu rahatlıkla atlatamazdı. Ümitlerin hayal kırıklığına dönüştüğü nokta da burası. Ha geldi gelecek denen ikinci büyük reform dalgası nerelere takılıyor, neden bir türlü gündeme gelemiyor? Başbakan'a ne oldu?

Diyarbakır'da Cumhuriyet tarihinin en mühim konuşmalarından birini yapan Erdoğan, Kürtçe TV'yi neden yayına sokamıyor? 22 Temmuz seçimlerinde bölgenin en büyük partisi haline gelen ve "işte PKK'nın sonu" dedirten teveccühten sonra neden birdenbire Kürtlerin "aldatılmışlık" hislerini depreştiren 80 yıllık Cumhuriyet politikalarına geri dönülüyor ya da geri dönülüyormuş intibai veriliyor? Neden Kürtçe seçmeli ders haline getirilmiyor?

Olmaz denileni olduran ve neredeyse 45 yıl sonra AB ile müzakereleri başlatarak tarihe geçen Erdoğan neden yıllardır Brüksel'e uğramıyor? Merkel'e, Sarkozy'ye haklı olarak kızgın olabilir ama Brüksel'de, Avrupa'da kendisini takdir eden bir sürü dostu var. AB, Sarkozy'lerden, Merkel'lerden müteşekkil değil.

Alevilerle iftar edecek kadar hemdem olan Başbakan, meseleye çok iyi bir girizgâh yapmışken, gerisi neden gelmiyor? Yoksa Alevilerin sorunlarını artık Türkiye'nin temel meseleleri arasında görmüyor mu?

Başbakan'ın muhteşem olmasını dilediğimiz dönüşünü hasretle bekliyoruz. Bütün Türkiye, birçok konuda tarihî adımlar atan Erdoğan'ın reform yürüyüşünün arkasını getirmesinin yolunu gözlüyor. Başbakan'ın fazla bir seçeneği de yok. Ya AK Parti AK Parti olarak hayatiyetini sürdürecektir ya da hızla ANAP'laşıp, eriyecektir!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet, Kürtler ayrımcılığa maruz kaldı, itiraf edelim!

Selçuk Gültaşlı 2008.10.27

Çünkü itiraf gelmeden, adam gibi teşhis etmeden neyi, nasıl çözeceğiz? Evet önce itiraf gelmeli. Önce bu ülkenin Kürtlerine haksızlık ettiğimizi kendimize anlatacağız, ondan sonra oturup PKK'yı deşifre etmeye çalışacağız.

Evet, önce kaba-saba Türk milliyetçiliğinin, İslam'ı ikame edemediğini, en azından Müslüman milletlerden müteşekkil Osmanlı bakiyesi bugünkü topraklara zaman zaman ırkçılık sınırlarında dolaşan bir milliyetçiliği empoze etmenin yanlış olduğunu itiraf edeceğiz.

Önce, I. Dünya ve İstiklal Harbi'nde yüz binlerce Kürt'ün Çanakkale'de, Kanal Harekâtı'nda, Allahuekber Dağları'nda bu topraklarda Türkçülük yapısın diye şehit olmadığını, vatan, din ve Halife için canlarını verdiklerini öğreneceğiz.

Önce, İstiklal Harbi'ndeki başarının temelinde Doğu Orduları ve Kazım Karabekir olduğunu, Doğu Cephesi'ni İngilizlerin bütün ağır tahriklerine ve cazip tekliflerine rağmen Kürtlerin ayakta tuttuğunu aklımızdan çıkarmayacağız (Ermeni meselesi bir başka makale konusu).

Önce, 1925'ten sonra birdenbire Kürt kelimesinin, dilinin ve her şeyinin yasaklandığını, yokmuş gibi muamele gördüğünü, bu topraklardan kazınmaya çalışıldığını okuyacağız. Hilafetin kaldırılması ile Şeyh Sait isyanı arasındaki sürenin kısalığı kafamızı kurcalayacak. Şeyh Sait isyanından sonra gelen 28 başkaldırının neden hızla milliyetçi bir söylem kullandığını sorgulayacağız.

Önce, Milli Mücadele'yi zafere ulaştıran milletin Anadolu ve Rumeli'nin "Müslüman ahalisi" olduğunu, Misak-ı Milli'de "Türk" ifadesinin yer almadığını bilmiyorsak öğreneceğiz.

Önce, Cumhuriyet'in ilk yıllarında Kürtleri bu topraklardan soğutmak için akıl almaz işlerin yapıldığını, mühim siyasî şahsiyetlerin mesela İnönü'nün Türk Ocakları'nda "Türk'e ve Türklüğe riayet etmeyi ezeceğiz. Memlekete hizmet edenlerden talep edeceğimiz, her şeyden evvel Türk ve Türkçü olmaktır." ya da Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un 1930'larda, "Benim fikrim ve kanaatim şudur ki, bu memleketin kendisi Türk'tür. Öz Türk olmayanların Türk vatanında bir hakkı vardır, o da hizmetçi olmaktır, köle olmaktır." dediklerini duyduğumuzda ağızımız açık kalmayacak.

Önce, Türkçe konuşmadığı için ürettiği sebze, meyveyi pazarda ancak oğlunun kırık Türkçesi ile satabilen Kürt babanın ezilmişliğini, dışlanmışlığını hissedeceğiz!

Önce, Hasan Cemal'in Kürtler kitabının ilk 40 sayfasını okuduktan sonra "Diyarbakır Hapishanesi'ne nasıl oldu da Ebu Gireyb muamelesi yapılmadı bu memlekette?" diye dövüneceğiz, utanacağız.

İstiklal Harbi'ne kanını akıtmış, Cumhuriyet'in iki asli unsurundan biri olan bu "Kürtler" 29 defadır isyan ediyorsa, bir dertleri var olmalı diye düşüneceğiz!

Ondan sonra oturup mel'un PKK'yı, mel'un destekçilerini konuşacağız. Ondan sonra her şehit haberinin ardından patlamanın çeperlerinde dolaşan bir etnik çatışmanın nasıl engelleneceğini müzakere edeceğiz. Ondan sonra Apo denen adamın Ergenekon'un neresinde olduğunu, nasıl olup da müptezellikte sınır tanımayan böyle birinin en azından bazı Kürtlerin sempatisini kazandığını düşüneceğiz. Ve yine dövüneceğiz.

Cumhurbaşkanı Gül, Spiegel'e tarihî bir itirafta bulundu ve dedi ki: "Evet Kürtler etnik kimliklerine göre ayrımcılığa maruz kaldılar, Kürtçe yazmalarına ve konuşmalarına müsaade edilmedi." Ermenistan ziyaretinde olduğu gibi Gül, tam da 'cumhur'un başının yapması gerektiğini yapıyor, aslî meselelere hakiki teşhisler koyuyor. Umudumuz, Gül'ün aynen Özal gibi Kürt meselesini gündemin öncelikli konularından biri haline getirip, ezberi bozmasıdır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[BRÜKSEL] Başörtüsü Avrupa'yı neden körleştiriyor?

Selçuk Gültaşlı 2008.11.10

Avrupa, bu yıl da başörtüsü meselesini "insan hakları ihlali" görmeme konusundaki istikrarını sürdürdü hem de Kürt meselesi, Alevi sorunu, dinî azınlıklar gibi birçok konuda kaynak kabul ettiği muteber insan hakları kurumlarının ısrarla "yasak bir insan hakları ihlalidir" demelerine rağmen.

Türkiye'deki en ufak sorunların tespitinde elinde büyüteç dedektiflik yapan Brüksel, başörtüsünde körlüğünü derinleştirmeyi tercih ediyor.

Başörtüsü yasağını görmezden gelen bu tavır Brüksel için hem utandırıcı olmaya başlamış ve hem de Türk kamuoyu açısından kendi itibarını hızla yıpratın bir sürece dönüşmüştür. Bu tavır hem ayıptır hem de çelişkilidir.

Ayıptır ve çelişkilidir; çünkü bu yılki raporda Kürtler, Aleviler, Ermeniler, Ortodoks Hristiyanlar, Yahudiler, Yahova Şahitleri, eşcinseller, transseksüeller, lezbiyenler, biseksüeller ve travestilerin karşılaştıkları sorunlar tek tek ele alınırken ve maruz kaldıkları ayrımcılık ayrıntılandırılırken (kimsenin hakkında gözümüz yok, yanlış anlaşılmasın) çoğunluğun sorunlarına sırt çevirmek bütün dünyaya standartlar üretme iddiasındaki Avrupa'ya yakışın "medenî" bir yaklaşımdır mıdır?

Bu itirazlara Avrupa iki temel cevap veriyor.

Birincisi, Avrupa'da başörtüsüne ilişkin ortak bir yaklaşım olmadığı iddiası. Bu tamamıyla yanlış. Çünkü AB'nin bu konuda ortak bir yaklaşımı var, o da 27 ülkenin hiçbirinin üniversitelerinde başörtüsü yasağı yok, Fransa'da bile. Kaldı ki AB'nin azınlıklar konusunda ortak bir tavrı mı var da Kürt meselesine dibine kadar angaje oluyor? Fransa'nın ya da Yunanistan'ın azınlıklar siyaseti ile İsveç ve Finlandiya'nın ne kadar birbirine benziyor? Kürt meselesinde siyaset üretmek için "ortak bir Avrupa tutumu" ihtiyacı duymayan AB'nin başörtüsü meselesinde "ortak tutuma" sığınması, AK Parti'nin -bir zamanlar yaptığı gibi- 301. konusunda sivil toplum kuruluşlarına yaslanması kadar tutarsız ve komik.

İkincisi ise Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Leyla Şahin davası. "Şahin Davası'na Giriş" diye bir ders okutmak artık elzem oldu hem Avrupalılar hem de Türkiye'dekiler için. Şahin davasında Mahkeme, Türkiye'ye "ne iyi ettin de başörtüsünü yasak ettin" demedi. Dediği şu: Bu meseleyi sen çözeceksin, ben değil.

Azınlıklar konusunda AB'nin tutarlı gibi görünen bir mülahazası var. Diyorlar ki ideal demokratik bir sistem azınlıkların haklarının kuvvetlice korunduğu ve teminat altına alındığı bir düzeni öngörür. Elhak doğru. Türkiye'de Sünniler çoğunlukta olduğu için o kadar ilgili değil Avrupa Birliği demek ki. Peki Avrupa'da azınlık olan Müslümanlara yönelik yaygınlaşan ayrımcılığa neden aynı sertlik ve kuvvetle itiraz edilmiyor? Ya Müslümanlar azınlık sayılmıyor ya da sadece bazıları hakiki azınlık olabiliyor Avrupalı gözünde.

Başörtüsü sorununu görmemekte ısrar eden AB'nin önünde iki mühim tehlike var. Bunlardan bir tanesi geniş muhafazakâr kitlelerin desteğini kaybetmek. İkincisi de dindarıyla, dinsiziyle, Kemalisti'yle, liberaliyle toplumun çok geniş bir kesiminde "Osmanlı'nın yıkılma sendromunu" tetikleme potansiyeli. Akademik olarak ayrıntıları tartışılabilir ama geniş halk yığınları Osmanlı'nın yıkılışının Batı'nın tahrik ettiği azınlıkların eliyle olduğuna inanıyor. Şimdiye kadar ulusalcı çevrelerin seslendirdiği "Brüksel sadece azınlıklara odaklanıyor" algılamasının yaygınlaşma tehlikesi çok ihtiyaç duyulan AB sürecine büyük darbe vurabilir.

Dolayısıyla, Brüksel'in hızlıca başörtüsünün sadece başörtüsü olmadığını, sembol aleminin çok yüklü olduğunun şuuruna varma vakti gelmiştir. AB Komisyonu, bir sonraki raporunda Avrupa Parlamentosu'nun yaptığını hatırlamalı ve en azından soruna işaret etmelidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vecdi Gönül ve Korkan Cumhuriyet

Selçuk Gültaşlı 2008.11.17

"Yanlış Cumhuriyet", "II. Cumhuriyet", "Askerî Cumhuriyet" gibi birtakım sıfatlar takılıyor şu anki idare sistemimize. Benim kanaatim en doğrusu "Korkan Cumhuriyet". 85 yıl geçmiş olmasına rağmen her yerinden korku fişkırıyor bu Cumhuriyet'in.

Alevilerin cemevlerinden, Kürtlerin anadilinden, dindar kadınların başörtüsünden, Rumların Heybeliada'sından, Ermenilerin Akdamar'ından korkuyoruz.

Cumhuriyet'i kuran Ata'sından bile korkuyor bu Cumhuriyet.

Osmanlı'nın kurduğu Heybeliada açılırsa, İstanbul'un Vatikan olacağından endişeliyiz. Akdamar Kilisesi'ni restore ediyoruz ama tepesine haç konulmasına itiraz ediyoruz, o zaman o toprakların geçmişte Ermenilere ait olduğunu mu itiraf etmiş olacağız? Başörtüsü şeriatı, Kürtçe bölünmeyi, cemevleri dini tamamen devlet kontrolüne sokan laikliğimizi tahrip edecek.

Geçen hafta bu korkular neredeyse resmi geçit yaptı Brüksel'de. Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ün talihsiz sözleri ile Ermeni ve Dersim konferansları birbirini takip etti. PKK sempatizanlarının Dersim'i soykırım ilan eden ürkütücü üslupları, Tunceli'nin "işgal edilmiş" topraklar olduğu tezleri zihnimde "Vecdi Gönül bu tür insanlar yüzünden mi böyle konuşuyor yoksa bu insanlar Gönül zihniyeti yüzünden mi böylesine tahrikkâr ve tahripkâr bir tarz benimsiyorlar?" sorusunu canlandırdı. Sorular birbiri ardına sökün etti. Gönül bu talihsiz sözleri sarf etmek için neden Brüksel'i seçmişti? Erdoğan'ın Kürt meselesine ilişkin sert laflarından sonra "Başbakan'ın bakanı" havası mı ortaya çıkmıştı? Gönül, bu sözlerinden dolayı hâlâ nedamet duymuyorsa, Türkiye'yi AB'ye taşıyacağı umulan hükümetin memleketin sorunlarına bakışında yeni "Gönül çizgisi" benimsediğine mi hükmetmek gerekiyordu?

1915 olaylarının üzerinden 93, 1923 üzerinden 85 yıl geçtikten sonra 600 yıllık Osmanlı geleneği ile her fırsatta övünen bu hükümetin temsilcilerine Bahattin Şakir edası ile "azınlıklarımızı iyi ki temizledik" demek mi yakışır yoksa "keşke onları göndermeden yeni bir milli kimlik inşa edebilseydik" demek mi? Avustralya ve Kanada neredeyse yok ettikleri yerlilerinden özür dilerken, Fransa bile Cezayir için özür dilemenin etrafında ısınma turları atarken, bizim hâlâ "iyi ki yaptık, bir daha olsa bir daha yaparız" manasına gelen lafları AK Partili bakanlardan duymamızı, hükümetin Ankara'ya teslim olmasının diğer bir karinesi olarak mı okumak gerekiyor?

Aynı güne denk gelen Ermeni Mirası ile Dersim Soykırımı konferanslarının temsilcileri Türkiye'nin, kendilerine haksızlık ettiğini söylüyordu. Aralarında mühim bir fark vardı ama. Dersim Konferansı'na katılanların belli ki sorunu çözme, olumlu bir dil üretme, hadiseyi pek de bilmeyen Türk halkına meseleyi anlatma gibi bir derdi yoktu. Bütün konferans ürkütücü bir provokasyon planı çerçevesinde gerçekleştirildi. Halbuki, Ermeni Konferansı'nı düzenleyen Ermeni Vakfı'nın Brüksel Temsilcisi Nicholas Tatvian, açılış konuşmasında "soykırım" kelimesini zikretmemeye özen gösterdi, "soykırımı" gönülden inansa da.

Cumhurbaşkanı Gül'ün ziyareti Ermeni diasporasını bile şaşırtmış. Ermenistan Cumhurbaşkanı Sarkisyan'ın Gül'ü davet ettiğinde, asla ve kat'a bu daveti kabul etmeyeceğini ve dünya kamuoyunda bir defa daha Türkiye'yi mahkûm edebileceğini düşündüğünü; ama Gül'ün ziyareti ile bütün stratejisinin çöktüğünü, bu ziyaretten Türkiye kârlı çıktığı için pişman olduğunu, Avrupa'nın bilinen Ermeni simaları söylüyor.

"Soykırımcı" Ermeni dernekleri bile farklı bir dil arayışı içerisinde, Gül'ün ziyaretinin ardından bir açılım olabilir mi diye bekliyorlar. Farklı bir dille ezberleri bozacak dediğimiz AK Parti hükümeti ise eski ezberleri ihraç malı yapıyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti eliyle imtiyazlı ortaklık

Selçuk Gültaşlı 2008.12.08

Kim ne derse desin, AK Parti hükümeti başdöndürücü ve dostun-düşmanın gıpta damarını tahrik eden reform gündemini 2005'ten bu yana terk etmiş bulunuyor.

22 Temmuz seçimlerinin ardından beklenen II. reform hamlesi gelmediği gibi, görünen Türkiye'yi değiştirme iddiasının tamamen kaybolmak üzere oluşu. Şimdi önümüzde bir milat daha var, o da mahallî seçimler. AK Parti'yi Türkiye'yi değiştirecek diye destekleyenler mahallî seçimler neticelenene kadar bekleyecek, seçimlerden sonra reform gündemine dönülürse ne âlâ, dönülmezse iktidarın hızla erimeye başlayacağı bir döneme gireceğiz gibi görünüyor.

Brüksel'de bir süredir Türkiye'nin üyeliğini destekleyen çevreler ciddi bir tehlikeye işaret ediyor: 45 yıldan sonra AB ile müzakereleri başlatarak büyük bir rüyayı gerçekleştirme yolunda dev bir adım atan AK Parti acaba imtiyazlı ortaklığa giden yolu mu döşüyor? Üyeliği Türkiye'ye fazla görenler imtiyazlı ortaklığın da muhakkak müzakereler yoluyla gerçekleşmesini istiyor. Merkel gibi liderlerin müzakerelerin devam etmesine ses çıkarmamasının tek sebebi bu, yani müzakerelerin illa da üyelikle neticelenmesi gerekiyor.

Bu iddia sahiplerine göre AK Parti tam da Türkiye'nin üyeliğine muhalefet edenlerin istediği kıvama geldi. Reform iştahını kaybetti ama bir yandan gönülsüz de olsa müzakereleri yürütüyor. Nefesi erken tükenen

İktidarın AB maratonunu koşmaya hiç niyeti yok. Dolayısıyla Gümrük Birliği'nin üzerine bir iki artı ayrıcalık konursa daha fazla fedakârlık yapmak istemeyen Türkiye imtiyazlı ortaklığı pekâlâ kabul edebilir.

Bu teze "acaba olabilir mi?" diye kulak kabarttıracak birtakım karineler de mevcut. AB üyelik müzakereleri son derece zor bir süreç. Aday ülkeler genelde müzakerelerin sonuna doğru yorulurken, kısa süre öncesine kadar "sessiz devrim" yapan bir hükümet olarak nitelendirilen AK Parti'nin daha işin başında takati kalmamış gibi görünüyor. Müzakerelerin başladığı 3 Ekim 2005'ten bu yana "Brüksel'i şaşırtacak" herhangi bir reform hamlesine rastlanmadığı gibi bazı alanlarda geriye dönüş intibai veren gelişmeler yaşıyor. En "devrimci" hükümetin bile enerjisinin birkaç yılda tükendiğı bir Türkiye'nin AB'ye üye olması mümkün değil.

17 Aralık 2004 kararlarında zaten üyelik olmadığı takdirde Türkiye ile mümkün olan en kuvvetli bağların kurulacağı kararlaştırılmıştı. Müzakereler sürdürülür, Türkiye'den alınabilecekler alınır ama yolun sonu üyelik yerine başka bir yere çıkar. Şu an Rum Kesimi ve Fransa yüzünden 14-15 fasıl zaten donmuş durumda, Ankara pek bir şey yapmadığı için 2009 içerisinde hem müzakerelere açılacak hazır fasıl kalmayacak hem de Brüksel söz verdiği gibi 2009'da limanlar meselesine tekrar bakmak zorunda kalacak. Bu hesabı yapan Avrupalılara göre kendilerinin pek bir şey yapmasına da gerek kalmayacak. Yani "ahde vefasızlık" söz konusu olmayacak.

Brüksel'de görüştüğümüz Dışışleri Bakanı Ali Babacan bütün bu iddiaları net bir şekilde reddederken, mahallî seçimlere kadar Meclis'in takvimi dolayısıyla pek bir şey beklemenin doğru olmayacağını ama seçimlerden sonra bir hareketlenme beklediğini söyledi. Bu hareketlenme gerçekleşmezse imtiyazlı ortaklık senaryoları daha fazla konuşulacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gül'ü tebrik, dikenlerini tekzip

Selçuk Gültaşlı 2008.12.22

"Kürtlere ayrımcılık yaptık" diyerek kalın bir perdeyi yırtan Gül, Ermenistan'a da giden ilk devlet başkanı oldu.

Bir cumhurun başı hakikaten reis ise o topluluğun vicdanı, namusu, haysiyeti olmak mecburiyetindedir, oligarşik azınlıkların değil. Mandela'nın 90. yaşgünü neden bütün dünyada haber oluyor diye düşünüyor muyuz hiç?

Gül özür tartışmasında meseleyi demokratik bir tartışma olarak nitelendirip çok doğru bir yerde mevzilenmiş ve Türkiye'ye tartışmada ikinci bir üstünlük sağlamışken (ve hepimize pek muhtaç olduğumuz muazzam bir ders vermişken), şiir okudu diye belediye başkanlığı elinden alınan, hapislerde yatan Başbakan'ın hâlâ ifade hürriyeti konusunda kafasını netleştirememiş olması hazin. İlk gün Gül'ün çizgisini takip eden ve doğru yapan, ardından hızlıca 'hizaya gelen' Dışışleri'ne ne demeli?

Ben şöyle düşünüyorum:

-Aydınların özrü Türkiye'nin elini zayıflatmaz, aksine kuvvetlendirir. Gül'ün sağduyulu duruşu Ermenistan ziyareti ile büyük bir üstünlük sağlayan Türkiye'ye daha büyük bir avantaj sağlayacakken, Başbakanlık ve Dışışleri Bakanlığı bu hamleyi büyük oranda heba etmiştir. Zira neredeyse 100 yıldır aynı şeyleri söyleyen Türkiye'nin resmi söylemlerini Batı'da artık kimse dinlememektedir. Yeni bir terminoloji üretmeden Müslüman

lkeleri bile bu tartışmada kaybedecektir Türkiye. Zamanlamanın kötü olduğu söyleniyor. Hadisenin üzerinden 93 sene geçmiş, doğru zamanlama ne zaman gelecektir? Doğru zamanlamaya kim karar verecektir? Türkiye ortak tarih komisyonundan çok mu şey beklemektedir? Mesela Komisyon sonuçta "Ermeniler Türklere soykırım yaptı, Osmanlı'nın beraatına" gibi bir karar mı alacaktır? ıkabilecek en mükemmel karar, "soykırım değildi ama büyük bir katliam" şeklinde olacaktır. Bu vicdanlarımızı rahatlatacak mıdır? Ayrıca, Ermeni "soykırımı"nın inkarının suç sayılması ve Avrupa Türklüğünün susturulma ihtimali gece uykularımızı kaçıracak kadar ciddi bir mesele olarak ele alınmalıdır.

Fransa Cezayir'den, Belçika Kongo'dan, Hollanda Endonezya'dan özür dilemedi (bu da onların ayıbı), doğru ama bu ülkelerin sayısız aydını ülkelerini yerin dibine geçiriyor. Kimse de çıkıp bu aydınlara vatan haini demiyor. Peki bu ülkeler günün birinde çıkıp -Avustralya'nın yaptığı gibi- özür dilerse o zaman hangi bahaneye sığınacağız? Ki, Fransa Cezayir'deki büyükelçileri vasıtasıyla "8 Mayıs 1945 katliamları affedilemeyecek bir trajedidir" demeye başladı bile.

Metinle ilgili iki ekincem var. Birincisi oldukça yüklü "Büyük Felaket" ifadesi yerine başka bir nitelendirme seçilse ve "zr" yerine de "zldğmz" ifade edilseydi, hem katılım sayısı çok artardı hem de eleştirilere daha rahat cevap verilebilirdi. Amma velakin, bu metni soykırımı kabul etmiyor diye Türklerle tanışmayı reddeden ırkçı Taşnak örgütlerinin bir kumpası olarak değerlendirmek biraz ağır değil mi? Bu lke insanı kendiliğinden, kendi aklıyla bir şey yapamayacak mı?

Benim de içinde bulunduğum muhafazakâr kesim Ergenekon davasının üzerine çok haklı olarak gidiyor. Bir taraftan Ergenekon'un bütün pislikleri ortaya çıksın diye didinirken, Ergenekoncuların dedelerini aklamaya çalışmak izahı mümkün bir pozisyon alış mıdır? Hem Abdülhamid'e Ulu Hakan diyeceğiz hem de onu tahttan indirip, imparatorluğu yıkanların, yıkarken de bin türlü rezalete bulanların kusurlarını örtmeye çalışacağız.

Bir sorun yok mu burada?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoş geldin Kürtçe TV

Selçuk Gültaşlı 2008.12.29

Bu cümleyi 20-30 yıl önce syleyebilmeliydik. Ama o zaman Türkiye'de Kürtlerin yaşadığı kabul edilmiyordu. Yavuz Sultan Selim'e gelip, Osmanlı tebası olmak için istida veren Kürtler, İstiklal Harbi'nden sonra birden tarih sahnesinden kayıp gitmişti.

Türkiye'de buharlaşmışlardı. Buna inanıyordu bu ülkenin insanları. İnandırılmışlardı bir kere, Kürtçenin Türkçenin ilkel hali ve dahi Kürtlerin dağ Türkleri olduğuna. Bu ülkede 20 yıl önce bir Kürtçe kanal olsaydı, PKK bu kadar güçlenir, Kürtler DTP'ye bu kadar teveccüh eder miydi? Düşünülmesi gereken sorular bunlar.

Ahmet Kaya Kürtçe klip çekmek istediği ve bu arzusunu kamuyla paylaştığı için recm edildiğinde tarihler şubat 1999'u gösteriyordu. Bir yıl sonra da öldü kalp krizinden. Son günlerinde yanında olanlar memleketinin hasretine dayanamadığını anlatıyor. şimdi Türkiye gecikmiş de olsa dev bir adım atıyor. Kürtçe TV nihayet 1 Ocak'ta resmen yayına başlamış olacak.

Özür tartışmasıyla Kürtçe TV'nin yayına başlaması kaderin ibretlik bir cilvesi. Kürtçe TV, aslında Türk devletinin bir bakıma kimliğine yıllarca tahammül edemediği, dilini yasakladığı Krtlerinden bir özür dileme teşebbüsü. "zr" kelimesi bazılarına ağır geleceğinden hadi "kusura bakma" ifadesini kullanalım. Türkiye bir bakıma

"kusura bakmayın" diyor. Aynen Kenan Evren'in nedamet getirmesi gibi, devlet sessiz devrim olarak nitelendirilebilecek Kürtçe TV ile "yaptıklarımız yanlış" mesajını veriyor.

DTP, PKK, MHP, CHP, milliyetçiler, ırkçılar ne derse desin bu dev bir adımdır, takdir ve teşvik edilmelidir. Türkiye, Kürtlerin varlığını kabul etmiş, (merhum Özal), Kürt "realitesini" tanımış (Demirel), hata yaptığını kabul etmiş (Erdoğan'ın tarihî Diyarbakır konuşması) ve en nihayet en tepe noktasından ayrımcılığa maruz kaldıklarını ikrar etmiştir (Cumhurbaşkanı Gül'ün Spiegel'e mülakatı). Bundan sonrası yaraları sarma dönemi olmalıdır.

Yaraları sarma döneminin en güzel dibacesi olan Kürtçe TV'nin ardından muhtemelen seçmeli Kürtçe dersleri de gelecektir. Devlet geç de olsa, Kürt kimliğini inkâr ederek Kürtleri bu ülkenin bir parçası haline getiremeyeceğini görmüştür.

Mitolojik tarihin ürettiği tabular tek tek yıkılıyor. "Kürt" demeyi yasaklayan devlet şimdi kendisi Kürtçe TV yayını başlatıyor. Darısı diğer tabuların başına!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle olur Holokost'un çocukları

Selçuk Gültaşlı 2009.01.12

Her türlü ırkçılığa karşı olmak İslam müntesibinin mümeyyiz vasfı, mütemmim cüzüdür. Bir taraftan İslamofobiye karşı çıkarken diğer yandan anti-semitizmin altına odun atmak insanı hem ırkçı yapar, hem de savunduğu davasını iki paralık eder.

Ama anti-semitizm ile anti-Siyonizm arasındaki farkın buharlaştırılmasına, muğlaklaştırılmasına asla ve kat'a müsaade etmemek gerekir. Anti-semitizmle mücadele eden birisi Siyonist İsrail'i tutarlı bir şekilde tel'in edebilir. İsrail'i lanetleyen yüzlerce Yahudi aydını anti-semitizmle itham etmek için Ariel Şaron olmak gerekir.

Kudüs'teki Yad Vashem'i (Yahudi soykırımı kurbanlarını anma müzesi) ziyaret ettiğimde midem kalkmıştı, Nazilere binlerce lanet okumuştum. İki gün sonra Şeyh Ahmet Yasin, Gazze'de kendisine olan hürmeti ziyadeleştiren sadelikteki evinde "Herkes barışı sever, nebatat da hayvanat da!" diye söze girince, Filistinlilerin de bir Yad Vashem'i olması gerektiğini düşünmüştüm. Hamas liderinin gecekondumsu evinde tekerlekli sandalyeye mahkum haliyle, Holokost kurbanlarının kurduğu İsrail'in muazzam askerî gücü, yetmedi, nükleer silahları, yetmedi Batı'da hiçbir eleştiri kabul etmeyen kabadayılığı, yetmedi Holokost'u İsrail'in bütün şenaatlarına kalkan olacak şekilde endüstri haline getirmesi yan yana getirildiğinde ciddi sorulara ciddi cevaplar vermek gerekiyordu. İsrail'in daha sonra katlettiği, tekerlekli sandalyeye mahkum Şehit Şeyh Ahmed Yasin hakikaten İsrail'e bir tehdit miydi, yoksa İsrail insansız, sahipsiz bir toprak parçasıymış gibi gelip yerleştiği Filistin'i İsrailoğulları'na mensup olmayanlardan temizlemeye mi çalışıyordu? Etnik olarak sürekli 'temizlenen' Yahudilerin kurduğu İsrail'in Filistinlilerle ilişkisi Holokost kurbanlarının tezlerini tamamen boşa mı çıkarıyordu?

Amerikalı Yahudi bir akademisyen olan Norman Finkelstein, "Dünyanın hem en heybetli ordularından birine ve hem de en tüyler ürpertici insan hakları siciline sahip İsrail eleştiriye karşı bağışıklık kazanmak için kendisini sürekli bir kurbanlar devleti olarak takdim etmektedir." dediği için yani anti-Siyonist görüşleri yüzünden

2008'den itibaren İsrail'e 10 yıl boyunca giremeyecek. 2007'de DePaul Üniversitesi'ndeki işinden de istifa etmek mecburiyetinde kaldı.

Finkelstein'in annesi Polonyalı bir Yahudi, meşum Varşova Gettosu, Majdanek toplama kampı ve iki esir kampından sonra hayatta kalabilmiş bir kadın. Babası, ikisi de birbirinden uğursuz Varşova Gettosu ve Auschwitz kamplarından sağ çıkabilmiş.

Norman Finkelstein'in babası, annesi Maryla Husyt'in ikinci eşi. İlk eşini savaşta kaybediyor. Annesi Nazi kamplarından kurtulduktan sonra hayatı boyunca tek bir şeye lanet etmiş; kurtulduğu güne! Kurtulduğu gün, ilk kocasını, çocuklarını, anasını, babasını, bütün akrabalarının katledildiğini öğreniyor.

Gazze katliamlarından önce "siyaseten yürüyen ölü" denen Savunma Bakanı Ehud Barak, şu an İsrail'in en popüler siyasetçisi imiş. Güneş gözlüklü Barak, deri ceketli Barak, haritalar üzerinde bir sonraki askerî hareketin "ince" hesaplarını yapan Barak görüntüleri bütün İsrail'i kaplamış. Ona artık, İsrail'in Mac Arthur'u diyorlarmış. İsrail'in Mac Arthur'unun yönettiği savaşta önceki gün Samuni ailesinden 30 kişi katledildi. 30 kişinin hepsi aynı anda ölmemiş, İsrail ordusu Kızılhaç'a müsaade etmediği için yaralıların bazıları bir iki gün can çekmiş. "Başımdan kan damlıyordu, babam sürünmeye çalıştı ama bacakları kıpırdamıyordu, 10 yaşındaki kuzenim Abdullah her ayağa kalkmaya çalıştığında düşüyordu, 12 yaşındaki kardeşim Yakup karnındaki büyük şarapnel parçalarını çıkarmaya çalışıyordu, 9 yaşındaki kız kardeşim ise hiç kıpırdamıyordu. 12 yaşındaki diğer kardeşim İshak bacaklarından yaralanmıştı, iki gün boyunca bacaklarından kan aktı ve öldü. Annem Leyla ise çoktan can vermişti." Bunlar 16 yaşındaki Ahmet Samuni'nin anlattıkları.

İsrail 3 gün sonra Samuni ailesine yardım götürülmesine izin verdiğinde, Kızılhaç, ölü annelerinin başında açlıktan bitap düşmüş, ayağa kalkamayan 4 kardeş buldu. İsrailli Mac Arthur'un idare ettiği İsrail ordusu, ambulansların Samuni ailesine ulaşmasına da müsaade etmedi. Kurdukları barikatta durdurulan ambulans görevlileri kan kaybından ölmek üzere olan Samuni ailesine ulaşmak için 1 km yürüyüp, yaralıları eşek arabaları ile ambulanslara taşıdılar.

Şimdi, Finkelstein'in annesi Maryla Husyt ile Ahmed Samuni'yi bir arada düşünün. İkisi de kurtuldukları güne lanet ediyor! Böyle mi olur Holokost'un çocukları?!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Brüksel, Erdoğan'ı artık yakın takibe alacak

Selçuk Gültaşlı 2009.01.26

Başbakan Erdoğan'ın Brüksel ziyareti nasıl yankılandı, nasıl algılandı sorularına insanlar meşreplerine göre cevaplar veriyor.

Bazılarına göre rezaletlerle bezeli bir temaslar silsilesi, diğerlerine göre de şahane bir performans. Hakikat, her zaman olduğu gibi ikisinin arasında bir yerlerde.

Öncelikle, Başbakan'ın bizatihi ziyaretinin gerçekleşmiş olmasını ben çok olumlu buluyorum. 2005'ten sonra yavaşlayan reform süreci, 22 Temmuz seçimlerinden sonra anayasa çabalarının başörtüsü sorununda usul tutturulmadığı için heba olması ve ardından parti kapatma davası ile tüketilen enerji, CHP ve yandaşlarının da yoğun faaliyetleri ile Brüksel'de AK Parti hükümetinin AB'ye sırtını döndüğü intibasını kuvvetlendiriyordu. (Bu arada, Başbakan'ın ziyaretinden birkaç gün önce CHP Brüksel Bürosu'nun 'güzel' bir sürprizine şahit olduk. CHP Bürosu, sağcı Amerikalı Yahudilerin etkili olduğu MEQ dergisinde yayınlanan "Gülen'in büyük ihtirası:

Türkiye'nin İslamî tehlikesi" isimli, içinde yalan yanlış, hezeyan ve saptırmalarla dolu satırların bulunduğu bir makaleyi CHP'nin 6 oku ve Mustafa Kemal'in fotoğrafı eşliğinde Avrupa kurumlarına e-mektup marifetiyle dağıttı. AK Parti'nin AB reformları karşısındaki 'lakaytlığını' Brüksel'de nazara vermesi beklenen CHP'nin bu ilginç hamlesi benim gibi birçok Avrupalıyı da şaşırtmış.) Erdoğan, ziyaretiyle en azından karşı yönde bir mesaj vermiş oldu. Peki verdiği mesaj başarılı mıydı?

Başbakan'ın Belçika'daki bütün temaslarını 'Avrupa'nın Dostları' programı dışında (ki bu programa da gittim; ama Türk gazetecilerine yer ayrılmadığı için takip edemedim) izledim. Erdoğan'ın Gazze'ye desteği ve İsrail eleştirisine ziyadesiyle katılmama rağmen, Brüksel'deki temaslarında Ortadoğu sorununa fazla odaklandığı kanaatindeyim. Avrupa Siyaset Merkezi'ndeki konuşmasında da vaktinin büyük bir kısmını Gazze'ye ayırdı Erdoğan. 4 yıl aradan sonra Brüksel'i ziyaret eden ve AB ile birçok sorun yaşayan Türkiye Başbakanı'nın Gazze'ye temas etmesi bekleniyordu ve hatta talep ediliyordu; ancak programa katılanlar, Başbakan'dan müzakerelerdeki sorunlara daha bir derinlemesine bakış beklentisindeydi.

Nabucco'ya ilişkin birkaç saat içerisinde Erdoğan'ın birbiriyle çelişen iki açıklama yapması da kafaları karıştırdı. Rumlara kızarak Nabucco projesine ilişkin Türkiye'nin tavrının tekrar gözden geçirebileceğini söyleyen Erdoğan, öğleden sonra Komisyon Başkanı Jose Manuel Barroso ile yaptığı basın toplantısında tamamen farklı bir ton tutturdı. Tabii bu arada olan oldu, Alman Ekonomi Bakanı, Erdoğan'ı Avrupa'ya "siyasî şantaj yapmakla" itham etti.

Diline pelesenk ettiği "Yaradılanı severiz, Yaradan'dan ötürü" sözünü Belçika'da sık sık tekrarlayan Erdoğan'ın Rum Kesimi'ni haklı olarak eleştirirken işi rakamlara dökmesi de eleştirildi. Kıbrıs Rum Kesimi'nden "700-800 bin kişilik ülke" diye bahsederken, muhafazakârların mühim atıflarından biri olan "önemli olan keyfiyettir, kemiyet değil" düsturunu unutmuş gibiydi. Ayrıca, AB'de çok sayıda "küçük" üye bulunduğunu, ülkeleri "büyüklük ya da küçüklüklerine" göre tasnif eden yaklaşımların "küçük" ülkeler arasında muazzam bir dayanışmaya yol açtığını not etmek gerekiyor.

Ancak aynı zamanda AB Komisyonu'nun ilk defa bu kadar kuvvetli bir şekilde Türkiye'nin üyeliğine destek çıktığını da gördük. Hatta Barroso'nun, Erdoğan ve Gül'ün neredeyse artık atasözü olan "Biz Avrupa'ya yük olmaya değil, yük almaya geldik" sözlerini aynen tekrarlaması fevkalade önemliydi.

Başbakan, Avrupa Parlamentosu'nun siyasî liderleri ile de görüştü. Toplantıdaki bir Avrupalıya göre Erdoğan, çok başarılıymış. "Bu kanaat size mi ait yoksa genel bir intiba mı?" diye sorduğumda, "Erdoğan, tam bir lider, şeffaf. Mesajını net bir şekilde verdi. Zannediyorum toplantıdakilerin büyük bir kısmı etkilendi." dedi. Hafta içinde Avrupa Parlamentosu başkanlığına aday Liberal lider Watson'un AA'ya yaptığı açıklama, Erdoğan'ın söylediklerinin yankılarının olumlu olduğuna işaret ediyordu.

Erdoğan'ın ziyareti kritik bir dönemde gerçekleşti ve Ankara, Brüksel'e net bir şekilde reform sözü verdi. Bu geziden sonra Brüksel, Erdoğan'ın yaptıklarını ve söylediklerini çok daha yakından takip edecek. Başbakan, reform sözünü tutmazsa, Avrupa'daki itibarını hızla kaybedebilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gecikmiş bir Davos yazısı

Selçuk Gültaşlı 2009.02.09

Davos hadisesinin yaşandığı akşam sadece Başbakan'ın Peres'i haşlayan sözleri geliyordu bütün ekranlara. İnternet siteleri de Başbakan'ın asabi bir şekilde bağırıp çağırıp salonu terk ederkenki görüntülerini

yüklemişlerdi. Nereye dönseniz karşınıza birkaç cümle ve hareket geliyordu.

Böyle bir durumda, ilk tepki, ham yorum Başbakan'ın tavrının diplomatik nezaketten uzak ve teamüllere aykırı olduğu şeklinde ete kemiğe bürünüyordu. Başbakan'ın üslubunu zaman zaman fazlasıyla kırıcı bulan benim için de bu ham tepkiler makul göründü.

Birtakım köşe yazarlarının toplu hücumu karşısında afallayınca Oktay Ekşi durumuna düşmemek için ben de diğer gazeteci büyüklerimi takip ederek 1 saat 8 dakika 28 saniye süren konferansı birkaç defa seyrettim. Ekşi, bir hışımla sığağı sığağına yazdığı ve Erdoğan'ı sert bir şekilde eleştirdiği makalesinin bir yerlerinde şöyle bir cümle kuruyordu: "Peres'in konuşmasını izleyemediğimiz ve bu satırların yazıldığı dakikaya kadar gelen bilgiler de pek yetersiz olduğu için o konuda bir değerlendirme yapmıyoruz." Burada en sağlıklı karar, "o konuda bir değerlendirme yapamıyoruz" dendiğinde Erdoğan ile ilgili de bir değerlendirme yapmamaktı. Ancak Başbakan'ı yerin dibine sokma şehveti gözleri öylesine karartmış ki, koca bir gazetenin başyazarı, Erdoğan'ı o sert mukabeleye icbar eden Peres'in konuşmasını tetkik etmeden, tetkik etmeye ihtiyaç hissetmeden oturup ceffekalem teşhiste isabeti sıfıra yakın bir makale yazabiliyordu.

Evet, ben de 1 saat 8 dakika 28 saniye süren konferansı birkaç defa seyrettim. Vardığım netice şudur: Erdoğan tepkisinde haklıdır. Bu yüzden Şimal'de de Cenup'ta da, Şark'ta da Garp'ta da halkların sempatisini kazanmıştır. Dikkat ederseniz, halkların diyorum.

Sessiz rezillikleri ile halklarından biraz daha kopan Arap liderler de, İsrail'in kutsal dokunulmazlığı karşısında tazimde kusur etmeyen Batılı siyasetçiler de Erdoğan'ın tepkisine olumlu-olumsuz pek bir şey söylemediler. Ama İslam aleminde bir anda kahraman olan Erdoğan, Batı'da birçok insanın sempatisini kazandı.

Başbakan'ı yerin dibine sokma şehvetine kapılanların yapması gereken evvel emirde Erdoğan'ın konuşmasından ziyade, Peres'in azarlamasını tahlil etmektir.

Peres yaklaşık 22 dakika süren konuşmasında:

-Öncelikle bolca yalan atıyor. Bunu namuslu, haysiyetini kaybetmemiş, vicdanlı Yahudi profesörler söylüyor.

-Karşındakini ya bir Arap lider zannediyor ya da Bush. Bütün konuşma boyunca azarlıyor Erdoğan'ı. Erdoğan'ın yapması gereken bu azarları dinleyip, gerekli dersleri çıkarmak.

-El-kol hareketleri ile bezediği bütün konuşmasında ses çok yüksek ve Erdoğan'ın bu işlerden anlamadığını söyleyerek Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nı tahkir etmeye çalışıyor.

-Erdoğan'a kendinden sonra oğlunu hazırlayan Hüsnü Mübarek gibi bir adamı dinlemesini tavsiye ediyor.

Bir lahza Gazze'deki katliamlardan habersiz birisinin Peres ile Erdoğan arasındaki muhavereyi seyrettiğini farz edin. Anahtar kelimeler: Katliam, katil, cinayet, bebekler, füzeler, barınak, öldürülen kadınlar, tank, uçak. Bu "habersiz kişi" katliamları yapanın Erdoğan ve Türkiye Cumhuriyeti, masumları savunanın Peres ve İsrail olduğunu düşünmez mi? Bu yüzüzlüğün, küstahlığın şahikası karşısında, bu katliamların karşısında, yüzlerce ölü bebeğin cesetleri karşısında gönül isterdi ki Türk 'aydınlarının' bir kısmı da "İsrail vicdansız, ahlaksız liderlerin yönettiği haydut bir ülkeye dönüşmüştür." diyebilen Prof. Avi Shlaim kadar olabilsin.

Erdoğan'ı yerin dibine geçirmenin şehvetine teslim olmuşken nasıl bir ülkenin liderine sahip çıktıklarını bir lahza tahayyül edebilselerdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rehn, bir çuval inciri berbat etti

Selçuk Gültaşlı 2009.04.06

27 Nisan sürecindeki "adam gibi" duruşu ile Demokratların büyük takdirini toplayan Rehn, NATO zirvesi devam ederken öyle laflar etti ki, hem itibarını büyük oranda zedeledi hem de Türkiye'de AB üyeliğini destekleyenleri zor durumda bıraktı.

Hemen tespit etmek gerekir ki Rehn'in tehditlerinin ardından Rasmussen'in NATO Genel Sekreterliği'ne seçilmiş olması "AB tehdit etti, Türkiye geri adım atmak mecburiyetinde kaldı." algılamasını kuvvetlendirdi.

Rehn'in söylediklerine gelince, Cumhurbaşkanı Gül'ün diplomatça "talihsiz" olarak nitelendirdiği ifadeler talihsizliğin fersah fersah ötesinde son derece küstah, vahim ve neticeleri itibarıyla Türkiye'deki AB algılamasını çok olumsuz etkileyecek niteliktedir. İşin ilginç yanı Rehn'in tecrübesinde bir siyasetçinin nasıl olup da bu lafları ettiğidir.

Zirvede Türkiye'ye tavırları açısından "küstah" olarak nitelenen Merkel ile "sopalık" olarak sınıflandırılan Sarkozy ikilisinin muazzam baskısı ile Rehn'in böyle bir işe soyunduğu yorumları yapıyor.

Karikatür krizi ile şahikalara çıkan Avrupa'nın küstahlığı maalesef önceki gün Rehn'in sözlerinde yeni bir aşama kaydetmiştir. Rehn, özlü tehdidinde Türkiye'nin Rasmussen'i veto etmesi durumunda müzakerelerin etkileneceğini söylüyor. Şimdi bu müzakerelere yakından bakalım:

-35 müzakere faslının neredeyse yarısı şu an Rumlar ve Fransızlar yüzünden donmuş durumda.

-Açılan fasıllar Rum kesimi yüzünden kapatılamıyor. Zaten bir kısmı müzakerelere açılmıyor yani "müzakerelerin açılması teklif dahi edilemiyor".

-17 Aralık 2004'ün ucube kararları çerçevesinde Türkiye'nin üye olup olmayacağı kesin değil. Üye olsa bile herkesin bildiği bir üyelik olmayacak bu. Mesela Türklerin serbest dolaşım hakkı olmayabilecek ve Türkiye AB bütçesinden diğer üyeler gibi istifade edemeyebilecek.

- Sarkozy seçildiğinden bu yana Türkiye ile ilgili her AB belgesinden "üyelik", "katılım" gibi kelimelerin temizlenmesi için olağanüstü çaba sarf ediyor.

Şimdi karşımızda fena halde sakatlanmış bir müzakere süreci ve sürecin ne ile neticeleneceği kesin olmayan bir ilişki devam ederken, Rehn'in "müzakereler zarar görebilir" tehdidi birçok AB yanlısı Türk'te bile, Brüksel'in müzakereleri Türkiye'ye karşı bir şantaj aracına dönüştürdüğü izlenimi uyandırmaktadır.

Peki, Türkiye'ye baskı yapan iki lider ile Ankara'nın itiraz ettiği Danimarka Başbakanı muhtemel üyelik ile ilgili ne düşünüyor? Fransız Cumhurbaşkanı daha NATO zirve kararlarının mürekkebi kurumadan ABD Başkanı Obama'nın Türkiye'nin üyeliğine verdiği desteğe sert şekilde "kendi işine bak" cevabı veriyor. Alakalı, alakasız her yerde Türkiye'nin üyeliğine karşı olduğunu söylüyor. Türkiye ile üyelik kelimeleri yan yana geldiğinde hasta oluyor.

Alman Başbakanı Merkel, NATO zirvesi başlarken Türkiye'nin itirazlarını bile bile, "bu akşam Rasmussen'i genel sekreter atayacağız." diyebiliyor. Bu, "Türkiye diye bir ülke mi var, orası da neresi?" demektir. Merkel de Türkiye'nin üyeliğine karşıdır. Şu an müzakerelere ses çıkarmamasının koalisyonundaki Sosyal Demokratlardan kaynaklandığını herkes biliyor.

Artık genel sekreter olan Rasmussen de Türkiye'nin hiçbir zaman AB üyesi olacağını zannetmediğini kamuoyuyla paylaşmıştır.

Böyle bir ortamda ilerleyen sakat müzakere sürecini Türkiye'ye karşı kullanmak isterseniz, ülkenin AB üyeliğini sonuna kadar destekleyen çevrelerin de midesini bulandırabilirsiniz. Bu insanlar da bir süre sonra "müzakereleriniz sizin olsun" deme noktasına gelir.

Merkel-Sarkozy ikilisinin zirvenin ilk gecesı verilen yemekteki küstahça çıkışları, Gül'ün daha sonra ikisi ile de görüşmeyi reddetmesi ile cevabını aldı. Gül, ikilinin görüşme taleplerini reddederken meseleyi sadece Obama ile müzakere edeceğini ve onu muhatap alacağını kendilerine iletı. Bu çok mühim bir mesajdır.

Babacan'ın Rehn'i araması, Ankara'nın rahatsızlığının ne boyutlarda olduğunu göstermesi bakımından çok önemli. Türk heyetinde olanlar, en büyük hayal kırıklığının Rehn konusunda yaşandığını söylüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rasmussen krizinde kaybedenler-kazananlar

Selçuk Gültaşlı 2009.04.13

Kazananlar:Çankaya: Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, devlet adamlığı kumaşını bir defa daha gösterdi. Rasmussen isminin tedavüle çıkmasından sonra tutturduğu dengeli, uzlaşmacı tavrı büyük bir hezimet olarak tarihe geçebilecek Vaka-yi Rasmussen'i "başarısızlık" sınırlarında tutabildi.

Türkiye'yi tahkir eden Merkel-Sarkozy ikilisinin görüşme taleplerini reddederek, Türkiye'nin Patagonya ile karıştırılmaması gerektiğini, Avrupa kibrini törpüleyerek ifade etti.

Barack Obama: İslam âlemine "Bush'un Haçlı Seferi bitti" mesajını ulaştırmak için didinen Obama, NATO'nun en mühim misyonunun Afganistan olacağını ilan ederken Türkiye'ye daha yakın durmalıydı ama Avrupa ile yeni bir dil üretmeye çalışırken "ilk günden" hır-gür çıkarmak istemedi. NATO Zirvesi'ndeki muhtemel hezimetin "başarısızlıkla" geçirilmesi ve ardından Prag'daki Türkiye çıkışı, "Obama (ihtiyatlı) severler"i memnun etti. "Avrupalıların uzun zamandır ABD'nin politikaları hakkında yorum yaptıkları ve bunları ifade etmekten kaçınmadıklarını görüyorum. Dostlar da bunu yapar. Türkiye NATO'ya üye olabiliyor ve müttefiklerini korumak için askerlerini ve gençlerini gönderiyorsa, Türklerin de Avrupa'ya kayısı satmasına ya da Avrupa'da daha çok seyahat etmelerine izin verilmemesini anlamak mümkün değildir." sözleri tarihe geçecek.

Ulusalçılar: "AB müzakereleri Türkiye için şantaj süreci olarak kullanılıyor" diye yıllardır olmayan belgeler yayınlayan ulusalçılar ilk defa elle tutulur, gözle görülür bir delile kavuştu. Mutluluklarına son yok!

Avrupa'daki Türkiye muhalifleri: Türkiye'nin muhtemel ve müstakbel üyeliğine muhalefetten ekmeklerini çıkaran siyaset esnafı dört köşe oldu. Türkiye'nin Avrupa'da yeri olmadığı, NATO krizinde bir defa daha ortaya çıktı, onlara göre. "Müzakereleri hemen keselim" çağrıları birbirini takip etti.

Avrupa'nın ırkçıları: Söze "Viyana'yı iki kere kuşatan Türkler" diye başlayan bu güruh Türkiye'nin İslam ülkelerinin sözcülüğüne soyunduğu yalanını ustalıkla kullanıyor. Hazır AP seçimleri yaklaşıyorken İslamofobiyi kabartmanın en iyi zamanı!

Anders Fogh Rasmussen: Gül ile Obama görüşürken kapının önünde cezasını müzakere eden hocalarının kararını bekliyor gibi bir görüntü verse de son gülen o oldu.

Kaybedenler:

Olli Rehn: NATO Zirvesi'ne kadar belki de Türkiye'de en fazla sevilen Avrupalı olan Rehn, izaha muhtaç çıkışı ile NATO ile AB'yi birbirine karıştırdı. Sadece itibarını zedelemedi, ulusalcılara bayram ettirdi, Türkiye'deki AB reformlarını destekleyenleri derinden üzdü. Hatasını nasıl telafi edecek, merakla bekleniyor.

Ankara: Rasmussen'e itirazında son derece haklıydı. Türkiye'nin itirazının kayıtlara geçirilmesi, NATO Genel Sekreterliği gibi mevzi başarılarının yanında, taktik hatalar, Türkiye'nin geri adım attığı resmini değiştiremiyor. Başbakan'ın danışmanları, "özür" ve "Roj TV" meselelerinde beklentiyi yükseltince, başarısızlık algısı derinleşti.

AB süreci: Brüksel'in tehditleri AB sürecine inanan birçok insanı derinden hayal kırıklığına uğrattı. Şahin Hoca'ya (Alpay) bile "AB Türkiye'ye mecbur olmadığı gibi, Türkiye de AB'ye mecbur değildir" yazdırabildiler ya helal olsun!

Merkel-Sarkozy ikilisi: Türk milleti, NATO Zirvesi sırasında Türkiye'ye layık gördükleri "Patagonya" tavrını unutmayacak. Çok umurlarında mı? Sanmıyorum.

Bernard Kouchner: Bugün Fransız siyasetini ve devletini işgal eden eşhasın çapının anlaşılması açısından ibretlik ve emsalsiz bir tahlil birimi. Yaklaşan AP seçimlerinde ırkçılardan bir iki puan tırtıklamanın ve sıkıştıran yolsuzluk dosyalarından "yırtmanın" en maliyetsiz yollarından biri Türkiye desteğinden vazgeçmek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saylan, Aykurt ve AB

Selçuk Gültaşlı 2009.04.20

Türkan Saylan etrafında koparılan kıyamet ile Lütfi Aykurt skandalı karşısındaki sessizlik yan yana getirilince nasıl bir manzara çıkıyor ortaya? Kanseri tedavisi gören bir hanımefendinin basılan evine bazılarınca iyi niyetli, büyük bir kısmı tarafından da Ergenekon'u sulandırmak için gösterilen tepkilerde vicdan öne çıkıyorsa, Lütfi Aykurt hadisesinde bu vicdan nereye kayboluyor? Bu nasıl bir vicdan, nasıl bir rikkat ve nasıl bir hamiyet? Bu kadar "seçici" bir vicdan nasıl üretiliyor, hangi mekanlarda yeşertiliyor mesela?

Öncelikle Abdülhamit Bilici'ye medyun-u şükranız. Tam Genelkurmay Başkanı "açılım" yaparken, "terörist de insandır" derken, Cihan çalışanlarının Genelkurmay Başkanı'nın temsil ettiği kurumca "teröristten de aşağı bir sınıflamaya" tabi tutulduğunu öğrenmiş olduk.

Akreditasyon rezaletine ilişkin misaller çok. Benim vâkıf olduğum buna benzer hadiselerden bir tanesi 28 Şubat sürecinde yaşanmıştı. STV ekibi, Dışişleri Bakanı'nın bir yurtdışı gezisini takip etmek için davet edilmiş, ekip Esenboğa'ya gitmiş, uçağa binmiş ancak uçak askerî olduğu için son anda uçaktan indirilmişlerdi. Genelkurmay Başkanı'nın ifade ettiği gibi bu milletin vergileri ile alınan o uçaktan STV ekibi, bütün diğer basın mensuplarının gözleri önünde kovulmuştu.

Saylan hadisesinde coşanlar, gözyaşlarına boğulanlar aynı günlere denk gelen Aykurt hadisesini ısrarla görmüyorlar. Halbuki ayağa kalkanların büyük bir kısmı basın camiası, anlı-şanlı kalemşorlar. Hani şu Başbakanlık bazı muhabirlere akreditasyon getirdiğinde basın ilkelerini günlerce kalemlerine dolayanlar. (Bu cümlemden zinhar Başbakanlık'ın yaptığını onayladığım manası çıkarılmasın.)

Vergi meselesinde, Başbakan'ın boykot çağrılarında bütün Avrupa'yı, ABD'yi ayağa kaldıranlar şimdi şöyle bir açıklama yapmışlar. Meseleyi Genelkurmay'a sormuşlar, cevabını bekliyorlarmış. Nasıl bir cevap almayı umut

ediyorlar acaba?

Basın hürriyeti konusunda son aylarda haklı olarak hassasiyet gösteren Avrupa Birliği'nin Aykurt meselesini ne kadar yakından takip ettiği konusunda kuşkularım var. Genişleme komiseri Olli Rehn, mahkemeye intikal etmiş vergi meselesinde geçtiğimiz günlerde yargı sürecine karışmayacaklarını vurguladıktan sonra grubun ismini de zikrederek basın hürriyetine ilişkin endişeleri olduğunu ve konuyu yakından takip edeceklerini açıklamıştı.

Cumhuriyet Gazetesi'ne atılan bombaları derhal kınayan Avrupa Birliği, bombaların Ergenekon menşeli olduğunu öğrenince mahcup oldu mu bilemiyorum. Belki de Türkiye'de vuku bulan son derece karışık meselelerde "biraz daha bekleyip, görelim" gibi bir ders çıkartmışlardır kendilerine.

Ancak bu sefer karışık, buruşuk olmayan çok net bir hadise var karşımızda. Temkini gerektiren ne faili meçhul bombalar ne de yargıya intikal etmiş bir vergi meselesi duruyor karşımızda. Başkanlarını o dağ başında kaybetmiş BBP'li Genel Başkan Yardımcısı'nın "kedinin bile bırakılmaz" dediği yerde sırf fikirlerini beğenmediği bir medya grubuna mensup olduğu için bir gazeteciyi bırakmak öncelikle basın hürriyetine uyar mı? İkincisi, fikirleri beğenilmediği için bir medya grubuna dağda bile akreditasyon uygulamak Avrupa'nın ağızından düşürmediği ifade hürriyetine neresinden dokunmaktadır? AB, itibarı açısından bu meseleyi de yakından takip etse kendine iyilik etmiş olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bugün 24 Nisan, basıyor ülkeyi hafakan'

Selçuk Gültaşlı 2009.04.27

ABD Başkanı Barack Obama'nın yaptığı açıklamada "soykırım" deyip demediğini tartışıyor Türkiye. Kimilerine göre 'büyük felaket' zaten Ermeniler için soykırım demek, dolayısıyla Amerika Başkanı'nın Ankara'da verdiği zannedilen sözlerin beyhude, 22 Nisan gece yarısı açıklanan yol haritasının boşuna olduğu ortaya çıkmış ve bir CHP milletvekilinin ifadesi ile Azerbaycan'ın küstürülmesi Yüce Divanlık bir gaflete dönüşmüş durumda.

Bazılarına göre de hukuki bir karşılığı olmayan 'büyük felaket' ifadesi, Ermeni lobisinin bir defa daha mağlubiyetine delalet ediyor. Türkiye bir sonraki 24 Nisan'a kadar rahat edebilir. Her sene yeni bir "açılımla" Türkiye daha ne kadar tekerleği çevirebilir diye sorgulayan pek fazla insan yok görebildiğim kadarıyla.

24 Nisan'ın 23 Nisan'ı takip etmesi garip bir tecelli. Türkiye'nin neşe ile dolduğu farz edilen bir günün ertesinde ülke ecel terleri döküyor, korku filmlerinin son sahnesindeki heyecana denk, ABD Başkanı'nın ne söyleyeceği bekleniyor. 24 Nisan'a takaddüm eden günlerde köşe yazarları demeçlerden fal tutuyor: Soykırım diyecek mi demeyecek mi?

Komik bir görüntü vermiyor muyuz hem kendimize hem de bütün dünyaya? 1915'te olanları toptan inkar etmeden önce biraz öğrenmeye çalışsak, İttihad ve Terakki'yi tahlil etmeye teşebbüs etsek, Teşkilat-ı Mahsusa'nın nelerle iştiğal ettiğine biraz kafa yorsaydık bu kadar kötü bir görüntü verir miydik her 24 Nisan'da?

Hadi Teşkilat-ı Mahsusa çok geride kaldı, kuşa dönen Türkçe ile zaten o dönemi kavramamız neredeyse imkansız hale geldi. Hadi Batı'nın insanî trajedileri kendi meşrebine göre tasnif etmesini protesto ettiğiniz için 1915'e pek bulaşmak istemiyorsunuz ki Batı'nın seçici reflekslerini tel'in etmekte yerden göğe haklısınız.

Peki daha küçük çapta olsa da Kürt meselesini bahane ederek bugün hâlâ yani siz yaşarken hayatini sürdürmeye çalışan Ergenekon'un "dedesi Teşkilat-ı Mahsusa olabilir mi?" diye niye düşünemiyoruz?

İttihad ve Terakki'nin uydurduğu irtica tehdidi nasıl oluyor da 100 yıldır her dem taze bir darbe bahanesi olarak tekrar be tekrar üretilebiliyor?

100 yıldır Ermeni meselesinin ne idüğünü çözemedik. Önce böyle bir mesele yoktu. Sonra eğer Ermeniler ölmüşse açlıktan ve salgın hastalıktan ölmüşlerdi. Soykırım varsa bunu Ermeniler Müslümanlara yapmıştı. 100 yıl sonra geldiğimiz nokta: Evet Ermeniler acı çekti.

100 yıldır irtica var bu memlekette. Ama nasıl bir şeyse hâlâ tarif edilemiyor. Her türlü kullanıma elverişli, darbecilerin can simidi olduğu için belki de tanımlanmıyor.

100 yıldır bir Kürt meselesi var bu toprakların. Bu Kürtler önce çok iyi, sadık insanlardı. Onlar olmasaydı, İstiklal Harbi belki de kazanılamayacaktı. 1925'ten sonra birden buharlaştılar, kendilerine Kürt diyenler kandırılmış Türkler oldu bir gecede. Şimdi olmayan bir milletin, olmayan diline hasredilmiş 24 saat yayın yapan bir televizyon kanalı var. Komik duruma düşmekle kastettiğim böyle bir şey.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın torunu Ergenekon ile hesaplaşmak isteyenler "mürteci" ya da "Kürtçü" de olsa, "Fetullahçı" olarak yaftanlasa da "Ermeni dölü" olarak etiketlense de ülkelerinin artık komik görünmesini istemeyenler. Hesabı unutturmak, erteletmek isteyenler ise Talat Paşa'nın ruhundan istimdat dileyenler!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuş musun, deve misin Avrupa?

Selçuk Gültaşlı 2009.05.04

Rumlar, Annan Planı'na "hayır" demelerine, Brüksel'in "sınır sorunları olan ülkeler bunları çözmeden üye olamaz" ilkesine rağmen Avrupa Birliği'ne üye olmalarının 5. sene-i devriyesini 1 Mayıs'ta bir başka mutlu kutladılar. 1 Mayıs'tan birkaç gün önce alınan Orams kararı, devam etmekte olan Kıbrıs müzakerelerindeki dengeleri bir anda Rumlar lehine değiştirdi.

AB üyelerinden müteşekkil Avrupa Birliği Adalet Divanı (ABAD), İngiliz Orams ailesini, KKTC'de bir Rum'un eski mülkü üzerine inşa ettiği binasını yıkmaya ve tazminat ödemeye mahkum etti.

Bu hüküm aşağı yukarı şunu söylüyor: Ben aslında Kıbrıs'ın bütününe Birlik'e kabul ettim ama "yabancı asker" olduğu için AB müktesebatını Kuzey'de askıya aldım. Fakat Kuzey'de askıya aldığım Avrupa hukukuna göre ben yine de Kuzey'e müteallik konularda karar alabilirim.

Kendisiyle oldukça çelişkili bir kararla karşı karşıyayız. AB, KKTC'yi, Kıbrıslı Türkleri Annan Planı'na "evet" dedikleri halde kapıdan içeri sokmadı. Şimdi de kapıdan kovduğu Kıbrıslı Türklere ilişkin en hayati konularda karar almaktan çekinmiyor. Rumların, Türklerle bütün ikili sorunlarını ABAD üzerinden çözebilecekleri gibi bir intiba da veriyor.

İşine geldiğinde "deve", işine geldiğinde "kuş" olan bir AB ile karşı karşıyayız.

ABAD kararının alındığı, yani Avrupa hukukunun Kuzey'de de cari olduğunun iddia edildiği saatlerde Doğu Akdeniz Üniversitesi Rektörü Prof. Ufuk Taneri, Bologna Süreci'ne ilişkin Belçika'da yapılan bir toplantıdan Rumların ısrarı üzerine çıkartıldı.

Türkler için askıda olan ama ABAD kararına göre Rumların menfaatleri söz konusu olduğunda "cari"leşen Avrupa müktesebatı, Avrupa Parlamentosu'na Kıbrıslı Türklerin girmesine müsaade etmiyor. 4-7 Haziran'da Ada'nın Güney kısmında yapılacak Avrupa Parlamentosu seçimlerine bütün Ada'da cari olduğu varsayılan müktesebata göre sadece Rumlar girebilecek. Rumların mülkleri mevzu bahis olduğunda bütün Ada'yı kapsayan Avrupa hukuku iş seçimlere gelince sadece Güney'de geçerli oluyor.

Talat ile Hristofyas arasında devam eden müzakerelerde en kritik konulardan biri mülk iken ve AB Komisyonu, Ada'da süren müzakerelerin dikkate alınması gerektiğini ilan etmesine rağmen, ABAD'ın kararı görüşmelerin mühim bir kısmını kadük haline getirmiştir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde (AİHM) Kıbrıs için kurulan Tazminat Komisyonu'nun kuvveti ve manası da büyük oranda buharlaşmıştır. Türkiye'nin ve Kıbrıslı Türklerin yer almadığı, buna karşılık Rum ve Yunan hakimlerin hem üye oldukları hem de yoğun olarak kulis yaptıkları ABAD dururken, Türkiye'nin parçası olduğu AİHM'ye Rumlar bu karardan sonra neden teveccüh etsin?

AB, 2004'teki Annan Planı müzakerelerini öldüren en mühim aktördü. Rumlara ne olursa olsun üyelik sözü verilmeseydi, müteveffa Papadopoulos gözyaşları içerisinde vatandaşlarına "hayır oyu verin" diyemezdi.

Tarih şimdi tekerrür ediyor sanki. Avrupa bir defa daha son derece kritik müzakereler devam ederken Rumlar lehine öyle bir karar aldı ki, Hristofyas bundan sonra mülk konusunda uzlaşır mı, oturup göreceğiz.

Orams kararı, İngiltere'de temyiz edilecek. Hukukçular, İngiltere'nin kararı tanımayabileceğini söylüyor. Ancak Orams kararı parametreleri değiştirdi, zaten şimdiden Rumların ABAD'da kuyruğa girdikleri haberleri geliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa, başörtüsündeki hatasını Ergenekon'da tekrarlamamalı

Selçuk Gültaşlı 2009.05.11

Washington temsilcimiz Ali Aslan, geçen haftaki makalesinde enfes bir tahlille, dünyanın hemen her köşesinde muazzam bir heyecan ve ümit dalgası üreten Obama'nın Ergenekon karşısında alabileceği muhtemel tavra göre "demokratik samimiyetinin" ortaya çıkacağını vurguluyordu. Zira, demokrasi fidanı ekmek için Irak'ı yakan Bush, 27 Nisan'da sus-pus olmuştu.

Ergenekon, Avrupa için ABD'den daha da ağır bir imtihan. AB, üyesi olmak için 50 yıldır çabalayan Türkiye'yi her defasında demokrasi dersinde çaktırıyor ama artık dersinden geçmesi için tarihî bir "Ergenekon" fırsatı var ülkenin.

Avrupa'nın Ergenekon soruşturmasındaki duruşu Ali Aslan'ın geçen haftaki analizinde eleştirdiği ABD duruşu kadar kötü olmasa da pek parlak değil. Avrupa Parlamentosu'nun aksine Komisyon, Ergenekon meselesini hâlâ çözememiş gibi duruyor.

Başörtüsündeki devasa hatasını, Ergenekon'da tekrarlayan bir AB'nin Türkiye'deki itibarı büyük darbe yiyecektir. Şunu demek istiyorum. AB'nin 27 üye ülkesinin hiçbir üniversitesinde başörtüsü yasağı olmamasına ve İnsan Hakları İzleme Komitesi, Uluslararası Af Örgütü gibi muteber insan hakları kuruluşlarının sayısız raporuna rağmen Brüksel, yasağı bir insan hakları sorunu olarak görmemekte ısrar ediyor. Türkiye'deki azınlık hakları (azınlıkların gasp edilen haklarının geri verilmesi için sürdürülen mücadeleyi ben şahsen destekliyorum) gündeme geldiğinde aslan parçası kesilen Brüksel, iş başörtüsüne gelince birbirinden tutarsız tavırlar alıyor.

İlerleme raporlarında asker-sivil ilişkilerinin dengesizliğinden şekva eden Brüksel'in Ergenekon karşısındaki son derece ürkek vaziyet alışını yoğun tezviratla bir nebze kadar izah etmek mümkün. Basında mevzilenmiş "darbe-sever" bir ekibin Brüksel hedefli yorumları-makaleleri, özellikle yıllık ilerleme raporlarını kaleme alan Komisyon nezdinde etkili oluyor. Darbe günlükleri ve topraktan (artık denizden) fıskıran bombalar, daha önce yaşanmış 4 darbe ile desteklendiğinde hiçbir şüpheye yer bırakmaması gerekirken, Brüksel hâlâ ürkekliğini üzerinden atamıyor.

Ergenekon-severlerin, darbe teşebbüslerini "İslamcı AK Parti'nin şeriatı getirmek için muhaliflerini yok ettiği" tezi, Fransız Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner gibi birtakım çapsız siyasetçileri de etkiliyor olabilir.

Bu çerçevede AB' nin Türkiye'deki patronu Marc Pierini'nin Zaman'da yayınlanan mülakatı son derece kaygılandırıcı. Suret-i haktan görünen bir iki laftan sonra Ergenekon'a ilişkin "ayrıntılar konusunda yorum yapamayız" diyor. 100 küsur sayfalık ilerleme raporlarına bakarsanız AB'nin istediğinde hangi konuda ne kadar ayrıntıya girebildiğini rahatlıkla görebilirsiniz.

Dağ başında akreditasyon konusunda da "Biz belirli olaylar üzerine yorum yapmayız. Prensipler üzerine yorum yaparız." ifadelerini kullanmış. Temsilcisi olduğu AB Komisyonu, şimdi Ergenekon'la irtibatı deşifre edilen, düzmece Cumhuriyet bombalamasını şert bir şekilde hemen kınamıştı. Bu cevvaliyet ve atiklik hem Ergenekon hem de dağbaşı akreditasyonunda ürkeklik ve derin itidale dönüşmüş.

Başörtüsündeki hatasını Ergenekon'da da tekrarlaması durumunda, AB Türkiye'de maalesef "sadece azınlıkların (her türden) haklarını koruyan" bir kurum olarak algılanma riski ile karşı karşıya kalacak. "Maalesef" diyorum zira hâlâ AB sürecinin çok önemli olduğunu düşünen milyonlarca insan var Türkiye'de ve bu insanlar sonbaharda yayımlanacak ilerleme raporuna belki de sadece Ergenekon gözlüğüyle bakacak. AB'nin demokrasi ile imtihanından aldığı not kasımda ortaya çıkacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Dinci gazetenin frapan temsilcisi'

Selçuk Gültaşlı 2009.05.25

CHP milletvekili Şahin Mengü'nün Ergenekon'u savunmak maksadı ile katıldığı Almanya'daki bir toplantıda benimle ilgili söylediklerini duyunca üzüleyim mi sevineyim mi, pek kestiremedim. "Tahkir etmeye çalışırken, farkında olmadan iltifat da etmiş" dedim kendi kendime.

Sn. milletvekilinin söylediklerinde en fazla üzerinde durulması gerekenin, Türkiye'nin birçok temel meselesinde olduğu gibi, CHP'nin Avrupa Birliği konusunda da muazzam bir kafa karışıklığı yaşadığı, nerede duracağını bilemediği ve kimlik sorunu yaşadığı olduğunu düşündüm. Tespit ve teşhislerinde tam bir isabetsizlik var milletvekilinin. Benimle ilgili söyledikleri bir yana, CHP'nin Brüksel'de büro açtığını ama bunun Avrupa'ya teslim olmak manasına gelmeyeceğini vurgulama ihtiyacı hissetmesi özel dikkate muhtaç.

"Avrupa'ya teslim olmak" ne demek? Mevcut hükümet, reformlar yaptığı için "teslimiyetçi" ise, birkaç ay önce Brüksel'de görüşmedik yetkili bırakmayan Baykal'ın "Avrupa'yı en iyi anlayan parti biziz, biz Türkiye'yi Avrupalılaştıran Mustafa Kemal'in partisiyiz" yollu demeçlerini nasıl yorumlamak gerekiyor? Burada bir takiye mi söz konusu?

CHP'li vekilin, "dinci" olarak ilan ettiği Zaman Gazetesi'ni diline dolması talihsizlik. Doğan Grubu'na yapılanları basın hürriyetine münafi gören anamuhalefet partisinin hafif hedef göstermeye girecek şekilde başka bir

gazeteden şekva etmesi şık değil. Kaldı ki hem Avrupa'da hem de Türkiye'de birçok insan CHP'nin Brüksel'de büro açmasını, Avrupa reformlarına tam destek olarak yorumlamıştı. Ergenekon'u savunurken coşan CHP'li vekilin, Brüksel'deki parti bürosunu bir gazetenin mevcudiyetine bağlaması bir acziyet ifadesi olarak Cumhuriyet'i kuranların ruhunu muazzep edecek cinsten. Mezkur konuşmanın en vahim tespitlerinden biri de Avrupalıları, Zaman Gazetesi'nin bilgilendirdiği şeklindeki ifadeler. Cumhuriyet Gazetesi'nin yazarlarından biri geçtiğimiz aylarda yayınlanan bir makalesinde Olli Rehn, Joost Lagendijk, Javier Solana, Cem Özdemir ve hatta Sloven Dışişleri Bakanı Dimitri Rupel'i "Fetullahçı" ilan etmişti, zira bu insanlar 27 Nisan askerî muhtırasına, parti kapatma şaklabanlığına, 367 maskaralığına itiraz etmişlerdi. Hürriyet'te yazan bir başkası Ergenekon soruşturmasını destekleyen Avrupa Parlamentosu raporunun ilk defa Zaman'da yayınlanmasından hareketle, kendince AB ile Gülen hareketi arasında bağlar kurmuştu.

Zaman'ın bu insanları bilgilendirme gibi ne bir endişesi, ne de bir vazifesi var. Bu insanların Zaman'dan bilgilendiklerini söyleyerek hem Avrupalıların zekâsına hakaret ediyorsunuz hem de kendinizi küçük düşürüyorsunuz. Bu iletişim çağında, bir de üstelik Ankara'da yüzlerce uzmanın çalıştığı Avrupa Birliği temsilciliği varken, Avrupalıların gerçekleri idrak etmesi için ne CHP bürosuna ne de Zaman'a ihtiyaçları var.

CHP'nin sorunu çift kişilikli olması. Fikri ile zikrinin birbirini tutmaması. Takiye yapması. Cumhuriyet devrimlerine sahip çıkarken dünyanın en "Avrupalı" partisi görüntüsü veren CHP, iş demokratikleşmeye, 301'e, Kürt meselesine, 1915 olaylarına, 367'ye, 27 Nisan'a, parti kapatmaya, azınlık vakıflarına, darbe günlüklerine, Ergenekon tertiplerine geldiğinde bütün Avrupa'yı derinden hayal kırıklığına uğrattı. Bu yüzden de "dünyada benden daha ateistini bulamazsınız" diyen, bütün hayatını sola adanmış, 1968'in efsanevi lideri Daniel Cohn Bendit'in "faşist parti" nitelemesine maruz kalabiliyor.

Bendit'i ne zaman "Fetullahçı" ilan edecekler diye merakla bekliyorum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakperestlik ile devletperestlik arasında Erdoğan

Selçuk Gültaşlı 2009.06.01

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Düzce konuşması, verdiği iki mühim mesaj itibarıyla tek kelimeyle tarihidir. Cumhuriyet'in kuruluşundaki rolü hiçbir karartmaya mahal vermeyecek şekilde net olan Kürtlere yönelik siyasetin "dibine vurulduğunu" 2005'te itiraf eden ve büyük bir ümit dalgasına sebep olan Erdoğan, şimdi bu iyimser dalgayı tsunamiye çevirme fırsatı ile karşı karşıya.

Başbakan, Düzce'de Kürtlere yönelik yapılan hataları diğer etnik kimliklere de genişleten, içini biraz daha dolduran ve isimlendiren bir tavır aldı. Yapılanların adını net bir şekilde "faşizm" olarak koydu ki, tarihî feraseti ile her daim övünen Türk devletinin olgunlaşmakta olduğuna dair kuvvetli bir karine teşkil edebilir diye umutlandık.

"Hatadan münezzeh", "her kritik dönemde en doğru kararı veren" Türkiye Devleti ya da Türk devlet geleneğinin zaman zaman hatalar hatta ciddi kabahatler irtikap ettiği en yetkili ağızdan teslim edilmiş oldu ki; bunu arınmanın, kendine gelmenin ilk adımı olarak okumak pek yanlış olmaz diye düşünüyorum.

Erdoğan'ın asıl tarihî ve çarpıcı mesajı, Türkiye'deki muhafazakâr-dindar-mütedeyyin kesimin devlet payandalığını sorgulamaya açan sözleri. Hakperestlik yerine devletperestliği, Allah rızası yerine devletin rızasını, merkeze kul hakkı yerine devletin bekasını alan, her işini hikmet-i hükümete göre şekillendirmeye çalışan bu modası geçmiş, anakronik muhafazakârlığı tartışmaya açan Erdoğan, şunları söylüyor: "Farklı etnik kimlikte

olanlar ülkemizden kovuldu. Acaba kazandık mı? Bunların üzerinde durarak bir düşünmek lazım. Ama akliselim ile bunların üzerinde düşünülmedi. Bu, aslında faşizan bir yaklaşımın neticesiydi. Bu hatalara zaman içerisinde zaman zaman biz de düştük ama akliselim ile düşününce şuralarda ne gibi yanlışlar yaptık ki şöyle bir başımızı iki elimizin arasına aldığımızda hakikaten ne yanlışlar yapmışsınız diyorsunuz."

Daha birkaç ay önce Ermenilerden özür dileyen aydınlara demediğini bırakmayan Erdoğan, bugün bir manada "kusura bakmayın" diyor. 2005'te söylediklerini unutmuş gibi yaptığı Kasım 2008'de Hakkari'deki "Tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek devlet. Buna karşı çıkanın Türkiye'de yeri yok. Buyursun istediği yere gitsin." konuşmasını hatırlayınca Başbakan'ın başını iki elinin arasına alıp neler yaptığını düşündüğünü anlıyoruz. Çok da mutlu oluyoruz.

Başbakan'ın ayakta alkışlanması gereken ve Türkiye'deki muhafazakârlığın devleti önceleyen ama İslam'ın evrensel mesajını perdeleyen duruşunu terk etmesi gerektiğini ilan eden konuşmasına bazı muhafazakârların tepkisine gelince pek de şaşırmıyorum. "Ya devlet başa, ya kuzgun leşe" sloganlarıyla Soğuk Savaş döneminde "dinsiz" komünistlerle mücadele ederken sosyalleşen ama aslında Demirel sağcılığına hizmet eden bu tür muhafazakârlığın sonunun geldiğini ilan ediyor Erdoğan. Demirel sağcılığının darbelerle ne kadar sarmaş dolaş olduğunun, darbecilere nasıl hizmet ettiğinin 27 Mayıs katliamlarının sene-i devriyesinde artık daha bir tebellür ettiğini düşünüyorum.

AK Parti'nin Erbakan geleneğinden koptuktan sonra ortaya koyduğu "muhafazakâr demokratlık" tezinin içi Erdoğan'ın bu konuşmaları ile doluyor.

İnsanı merkeze alan, devleti kutsamayan ama araçsallaştıran, İslam'ın evrensel prensiplerini demokratik felsefe ve birikim ile özgürlükleri herkes, her grup, her din, her etnik kimlik için ölümüne savunarak tekrar üreten bir muhafazakârlık Türkiye'nin dertlerine derman olabilir. Demirel'in "devleti" ile Erdoğan'ın tasavvur ettiği "devlet" tabii ki aynı olmamalı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Uslanmıyorlar hakikaten' [Selçuk Gültaşlı]

Selçuk Gültaşlı 2009.06.15

Türkiye kamuoyunun çok yakından tanıdığı, oldukça üst düzey bir Avrupalı ile Taraf'ın manşetini konuşuyorduk. Türkiye'yi çok yakından tanıyan Avrupalı birden "hiç uslanmıyorlar hakikaten" demez mi?

Ben de kendisine hadiseyi ortaya çıkaran gazetenin genel yayın yönetmeninin hemen hemen aynı ifadelerle meseleyi tahlil ettiğini aktardım.

Avrupalının algılaması da pek farklı değil. Türkiye'nin demokratikleşmesinin önündeki en mühim engellerden birinin demokratik yollardan seçilmiş hükümetlerden emir almayı içine sindiremeyen ordu olduğunu düşünüyor.

Haksızlık mı ediyorlar acaba?

Tam da Avrupa Parlamentosu seçimlerinde Türkiye düşmanlığı tavan yapmışken, Geert Wilders, "Türkiye 10 değil, bir milyon yıl geçse de AB üyesi olamaz." diyerek Hollanda'da en büyük ikinci parti olmuşken, Fransa'da iktidardaki UMP adaylarından Türkiye muhalefeti yapacaklarına dair taahhütler alırken Brüksel'in hiç mi suçu yok yani?

Fransa Devlet Başkanı sözde ırkçılıkla mücadele ediyor gibi görünüp Türkiye üzerinden çok daha tehlikeli ve sinsi bir ırkçılık üretirken, bütün suçu Türkiye'ye yüklemek doğru olur mu? Temsil ettikleri devletlerin sözlerine ihanet eden Sarkozy ve Merkel'ler Avrupa siyasetinin başköşesine oturmuşken, Hitler'in memleketi Avusturya'da "Batı Hristiyanlarıdır" sloganı ile oylarını patlatan ırkçı partiler ellerinde haçlarla Müslüman dernekleri hedef gösterirken sürekli Ankara'yı sigaya çekmek hakkani mi?

Bütün bunları münazara etmek isterdim Avrupalı siyasetçi ile ama Taraf'ta yayımlanan belge böyle bir tartışmanın benim için ağır bir mağlubiyete dönüşeceğini ortaya koyuyordu.

Avrupa'yı, oyunun kurallarını maç devam ederken değiştirmekle itham ediyoruz. Peki Avrupa da dönüp, "oyunun kurallarını toptan reddeden, hatta oyunun oynandığı platformu sürekli tekmeleyen bir takımla nasıl maç yapılır?" dese nasıl cevap vereceğiz?

Wilders'a kızıyoruz; İslam, Türk, Arap, Roman ve etnik olarak Hollandalı olmayan herkese karşı olduğu için. Le Pen'e, De Winter'e, partisine beyaz olmayanları üye bile kaydetmeyen İngiliz Milli Partisi (BNP) lideri Nick Griffin'e lanetler okuyoruz.

Peki ama Türkiye'nin müzakere sürecinin tıkanması için bütün bu ırkçı liderlere, Merkel-Sarkozy gibi popülist liderlere ihtiyaç var mı, yoksa bizim kendi "ürünlerimiz" zaten bu işi hakkıyla ifa ediyor mu?

Ermenilere özür kampanyasında bir milletvekili, Cumhurbaşkanı "burası demokratik bir ülke, herkes istediğini söyler" dediği için bütün Ermenilere hakaret edebildi ve hâlâ "sol" olduğunu iddia eden bir partide "milletin vekilliğine" devam ediyor.

'Aykırı' vatandaşları temizlemekten mayın temizleyemeyen ordusu, bıkmadan usanmadan darbe tertipleri ile uğraşıyorsa bir memleketin Wilders'lara, Le Pen'lere ne ihtiyacı var?

Genelkurmay eski başkanlarından biri "28 Şubat, 1.000 yıl sürecek" demişti. Türkiye karşıtı Wilders'ın "Türkiye 1 milyon yıl geçse de üye olamayacak." sözlerini duyunca eski başkanın bu sözleri aklıma geldi. Bu sözler birbirinin devamı gibi. Ümidimiz, Genelkurmay Başkanı'nın, soruşturma sonucunda bu belgelerin Türk Ordusu'nu hiçbir şekilde temsil edemeyecek tıynetle insanlar tarafından üretildiğini ve çöpe atıldığını açıklaması, ardından sorumluları cezalandırmasıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rehn'e neler oluyor?

Selçuk Gültaşlı 2009.06.29

Olli Rehn, akıllara ziyan bir açıklama yaptı. Türkiye'yi neredeyse bir aydır silkeleyen darbe belgesi için "Türkiye'nin yapması gereken bir iç tartışma" dedi. Darbe planları ne zamandan beri bir "iç tartışma", müzakereci aday ülkeler için? Darbe planları bile Türkiye'nin "iç tartışması" ile çözüme ulaştıracak bir mevzu ise, Avrupa Birliği hangi konuları "iç tartışma" meselesi kabul etmeyip açıklama yapacak?

Ben, Rehn'in beklemediği bir soru karşısında üzerinde çok da tartmadan cevap verdiğini düşünmek istiyorum. Zira 16 Haziran'da sözcüsü Krisztina Nagy vasıtasıyla Zaman'a yaptığı açıklamada "Komisyon, Türkiye'nin demokratik kurumlarının korunmasını teminat altına alacak ve bu ciddi iddiaları aydınlatacak şekilde soruşturmanın bağımsız, tarafsız ve adil bir şekilde yapılacağına güvenmektedir." demişti. Rehn bu açıklamasında iki temel mesaj vermişti. Birincisi, iddiaların son derece ciddi olduğuna ilişkin kesin bir kanaat,

ikincisi de bu ciddi iddiaların aydınlatılması için bağımsız, tarafsız ve adil bir soruşturmaya ihtiyaç duyulduğunun vurgulanmasıydı.

Rehn'in Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile görüşmesinin ardından yaptığı açıklamada ise 10 gün önceki açıklamalardan eser yok. "Türkiye'nin iç tartışması" diyerek meseleyi kesip atan Rehn, demokrasinin kuvvetlendirilmesi için AB projesini, Sarkozy ve Merkel'lere rağmen destekleyen çevreleri hayal kırıklığına uğrattıyor.

27 Nisan askerî muhtırası ve AK Parti'ye karşı açılan kapatma davalarında haklı olarak başta Türkiye olmak üzere dünyadaki bütün demokrat güçlerin takdirini kazanan Rehn'de bir süredir bir eksen kayması var sanki. Brüksel'de Türkiye'yi ve dolayısıyla Rehn'i yakından takip eden uzmanlar bir süredir "Demokrasiden taviz vermeyen Rehn'i özlüyoruz." yollu serzenişlerde bulunuyor.

Topraktan, sudan fıskıran mühimmatlara, onlarca ses kaydına ve günlüklere, açılan davaya rağmen Rehn, şu ana kadar Ergenekon için dişe dokunur bir laf etmedi. Mesele gündeme geldiğinde her defasında "Devam etmekte olan bir davaya müdahale etmek istemiyoruz." cevabı veriliyor. Brüksel'in sürmekte olan yüzlerce davaya nasıl müdahil olduğunu, mahkeme salonlarına nasıl temsilciler gönderdiklerini başta Rehn olmak üzere bütün Brüksel ahalisi biliyor.

Avrupa Birliği Komisyonu'nun Ankara'daki temsilciliğinin de bütün ayrıntıları ile Ergenekon davasını takip ettiğini ve aylık raporlarıyla davayı Brüksel'e harfiyen aktardığını biliyoruz.

Peki o zaman Rehn, neden suskun kalıyor?

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk defa darbecileri temizlemek için altın bir fırsat yakalanmışken, ağzını demokrasi ile açıp, demokrasi ile kapayan AB Komisyonu bu tarihî ehemmiyetteki olayı neden görmezden geliyor?

Başta dediğim gibi iyi niyetli bir okuma yaparsak, Rehn'in sözlerini beklemediği bir soru karşısında verilmiş ani bir cevap olarak okuyabiliriz. Rehn'in ekibi kasım ayında açıklanacak ilerleme raporunu yavaş yavaş toplamaya başladı bile. Darbe planlarının Türkiye'nin "iç tartışması" olamayacak kadar ehemmiyetli olduğunun şuuruna varmış bir genişleme komiseri görmek istiyoruz ilerleme raporunda. Aksi durumunda, darbe planlarını ısrarla görmezden gelen ama bir basın grubunun vergi meselesini Türkiye'nin bir numaralı sorunu haline getiren Rehn'in itibarı haliyle zedelenecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal'ı çok sevmiştim

Selçuk Gültaşlı 2009.07.13

Baykal'ın CHP'yi bir daha ayağa kalkamayacak şekilde enkaza çevirmesine saatler kala böyle bir başlık atmış olmam bir kısım insanları rahatsız edecektir. İzah edeyim.

Ankara'nın en iyi muhabirlerinden Süleyman Kurt'un vesile olduğu programlar çerçevesinde CHP'nin 1999 seçimlerinde barajın altında kalmasının ardından Deniz Baykal ile birkaç defa samimi ortamlarda beraber olduk. Bir defasında Süleyman'ı, beni ve Tamer Korkmaz abiyi Oran'daki evinde kabul etti.

Özal'la ilgili söyledikleri, daha sonra defaatle yalanlamasına rağmen 555-K hadisesinde merhum Menderes'in yakasına yapıştığı iddiaları hafızamda, önyargılarımla zırhlanmış bir şekilde gittim görüşmeye. Baykal, CHP'nin

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk defa Meclis'te temsilini başaramayan bir lider olarak zor da olsa istifa etmişti. Hiçbir makamı yoktu.

Oran'daki evi son derece mütevazıydı. Karşımızda son derece sevecen, tevazudan taviz vermeyen, bizimle sanki yıllardır tanışıyormuş gibi samimiyetle ve güvenle konuşan birini bulduk. O günlerde Pervez Müşerref Pakistan'da askerî darbeye el koymuştu. Baykal'la uzun uzun Pakistan'daki darbeyi konuştuğumuzu, askerî yönetimin ömrünün çok uzun olamayacağı konusunda görüş alış-verişi yaptığımızı hatırlıyorum.

Sohbetin bir yerinde konu tabii ki başörtüsüne geldi. Baykal öylesine özgürlükçü bir tavır aldı ki, "yıllardır rüyalarımızda gördüğümüz, Kürt sorununu, din ve vicdan hürriyeti meselesini, Alevi-Ermeni konularını işte ceffekalem çözebilecek bir sol lider" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Baykal, Pakistan hadiseleri üzerinden askerî darbeyi ne kadar kerih gördüğünü, 21. yüzyıla "beş kala" dünyanın bu tür askerî müdahaleleri kabul etmeyeceğini, etmemesi gerektiğini bol bol vurguluyordu. Üniversitelerde başörtüsü sorununun Yunus Emre, Mevlânâ, Şeyh Edebali felsefesi ile hemen çözülebileceğini savunuyordu.

Baykal ile sonraki aylarda birkaç defa daha görüşme imkânımız oldu. Her görüşmeden sonra Türkiye'nin sorunlarının demokratik kurumların güçlendirilmesi, hürriyetlerin genişletilmesi ile çözüleceği konusunda mutabık kalıyorduk. CHP'nin baraj altında kalma sebeplerini çok iyi tahlil etmiş, gerekli dersleri çıkarmış, tekamüle ermiş, temsil ettiği halkın değerleri ile artık mücadele etmeyecek Türk solunu dünya standartlarına taşıyacak bir lider olarak Baykal'ın, bir an evvel CHP'nin başına dönmesi gerektiğini düşünüyorduk.

Hayalimiz gerçekleşti, bir süre sonra CHP'nin tekrar başına geçti Baykal. Parti başkanı olur olmaz hemen randevu talep ettim ve sağ olsun mülakat talebimi hemen kabul etti. O uzun mülakatta birkaç defa başörtüsü meselesini sormama rağmen Baykal, bir türlü "din ve vicdan hürriyetini teminat altına alacağız" sözlerini telaffuz edemedi. Toplumsal mutabakat için vakte ihtiyaç olduğunu söyledi durdu. CHP'nin başına geçer geçmez başkalaşmıştı sanki. O özgürlükçü söylem, yerini son derece Ankaralılaşmış bir mantığa, her şeyi zamana yayan statükocu zihniyete bırakmıştı.

Yine de bu kadar savrulacağını düşünmemiştim Baykal'ın. Brüksel'e ofis açtıklarında, geçtiğimiz ocak ayında Brüksel'de bütün Avrupalılara CHP'nin ne kadar AB taraftarı bir parti olduğunu anlatmaya çabaladığında bir nebze de olsa ümitlenmiştim.

Şimdi ise Baykal, dönülmez akşamın ufkunda. Darbesi elinden alınmış emekli general refleksleri ile siyaset yapan bir lider, Avrupa'da kimseye kendisini sosyal demokrat parti başkanı olarak pazarlayamaz. Avrupa solu, ifade hürriyetinin genişletilmesine karşı mücadele eden, Kürt sorununun çözümü için kılını kıpırdatmayan, Cumhurbaşkanı'na özgür tartışmayı savunduğu için Ermeni diyen milletvekilini taltif eden, 367'yi alkışlayan, 27 Nisan'a laf söyletmeyen, yargıyı tehdit eden sol kılığındaki CHP'yi uzun süredir takip ve takbih ediyor. Ama darbecilerin yargılanmasını engellemek için Anayasa Mahkemesi'ne gitmek apayrı bir mecra, yepyeni bir aşama.

Baykal, bugün herkesin beklediği gibi askerî mahkemelerin yetkilerini sınırlayan kanunu Anayasa Mahkemesi'ne götürürse, 13 Temmuz hem Avrupa Birliği hem de Sosyalist Enternasyonal açısından CHP'nin kendini kuruttuğu gün olarak hafızalara kazınacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal, Olli Rehn'den daha iyi biliyor (!)

CHP lideri Baykal, birkaç gündür askerî mahkemelerin yetkilerini sınırlayan düzenlemenin Avrupa Birliği'nin talebi olmadığını iddia ediyor.

Olağanüstü grup toplantısında bu iddiasını tekrarladı: "Düzenlemenin, AB'nin talebi doğrultusunda yapıldığı söylemi külliye yalan." AB sürecinin ne gerektirdiği konusunda herkesten fazla bilgi sahibi olan eski Dışişleri Bakanı Deniz Baykal, AB belgelerinin internet sayesinde artık bir "tık" mesafesinde olduğunu da biliyordur.

AB'nin çeşitli kurumları -Avrupa Komisyonu, Avrupa Parlamentosu, AB-Türkiye Ortaklık Konseyi, AP-Türkiye Karma Parlamento Komisyonu- Türkiye'ye ilişkin şimdiye kadar yüzlerce belge yayımladı. Hemen her belgede Türkiye'de cari asker-sivil ilişkilerinin AB standartlarına getirilmesine yönelik bir atıf olduğunu söylememiz mümkün. Bu kısa analizde bütün bu kurumlardan en önemlisi olan Komisyon'un belgelerine yakından bakalım. 1998'den bu yana her yıl sonbahar aylarında yayımlanan ilerleme raporlarının istisnasız hepsinde asker-sivil ilişkilerine atıf var. Şu ana kadar yayınlanan 11 ilerleme raporunda değişmeyen en temel konulardan biri asker-sivil ilişkilerinin demokratik standartlara çekilmesi talebi. En son 2008'de yayımlanan ilerleme raporuna hızlı bir göz gezdirme bile AB'nin asker-sivil ilişkilerine taleplerinin bir hayli kabarık olduğunu gösteriyor. İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesinden, askerî yetkililerin hâlâ birçok siyasî konuda görüş ifade ediyor oluşuna, MGK'nın tadil edilmesine rağmen hâlâ büyük nüfuz sahibi olmasından savunma bütçesinin tam olarak denetlenememesine kadar birçok madde sayıyor ilerleme raporu. Şemdinli Savcısı Ferhat Sarıkaya'ya atıfla, sivil mahkemelerin 39 yıla mahkûm ettiği sanıkların askerî mahkemede serbest bırakıldığına dikkat çekiyor.

Asker-sivil ilişkilerine oldukça geniş yer ayırması açısından dikkat çeken 2005 ilerleme raporu, birçok konu yanında, sivillerin askerî mahkemelerde yargılanması konusunda askerî ceza kanununda herhangi bir ilerleme sağlanamadığını kaydediyor. Komisyon'un hazırladığı ve ilki 8 Mart 2001'de yayımlanıp, son defa 8 Şubat 2008'de güncellenen Katılım Ortaklığı Belgesi'nin "kısa vadeli öncelikler" kısmının asker-sivil ilişkilerine ait bölümünün 4. maddesi şöyle diyor: "Askerî mahkemelerin yetkilerini askerî personelin askerî vazifelerine bakacak şekilde sınırlayın."

Son olarak, Baykal'ın dediği doğru ise ve AB'nin bu yönde bir talebi yoksa, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün mezkur kanunu onaylaması üzerine Genişleme Komiseri Olli Rehn neden hemen bir destek mesajı açıkladı? Rehn, kısa açıklamasında başlıca 3 noktaya dikkat çekiyordu:

Askerin sivillerce tam denetimi Türkiye'nin AB üyeliğini en temel önceliklerindendir.

Katılım Ortaklığı Belgesi, Türkiye'nin askerî mahkemelerin yetkilerini sadece askeri personelin askerî vazifelerine bakacak şekilde sınırlandırılmasını talep etmiştir.

Son düzenleme doğru yönde atılmış bir adım olarak görünmektedir.

Ya AB ne istediğini bilmiyor ya da Baykal, AB'nin ne istediğini Rehn'den daha iyi biliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[Brüksel] Avrupa, Boşnaklara neden sürekli hakaret ediyor?

Her şehirde, hiç beklemediğiniz yerlerde mezarlıklar vardı. Ankara-Kızılay'da Güven Park'ın bir köşesinde, İstanbul Taksim'de hemen The Marmara Otel'i'ni geçince sağda ya da İzmir-Konak'ta Saat Kulesi'ne nazır küçük mezarlıklar tahayyül edin.

Çoğu küçük mezarlıklardı, içlerinde 50-60 kabir olan da vardı, 20-30 da. Hepsinin ortak özelliği ölenlerin yaş ortalamasının gözleri yaşartacak kadar küçük olmasıydı. Çoğunun hayatı 1994-1995 gibi sonlanmıştı. Mezartaşlarını okuyabildiğim yüzlercesi onlu yaşların sonu, yirmili yaşların başındaydı. Sanki 1970 ile 1980 arasında doğan erkekler yok olmuştu.

3 yıl süren katliamları "taçlandıran" Srebrenitsa soykırımı geldi sonra. BM'nin "güvenli bölge" dediği Srebrenitsa'ya silahlarını teslim ederek sığınan yaklaşık 8 bin Boşnak erkek, Srebrenitsa'yı korumakla muvazzaf Hollandalı komutan ve askerlerin gözü önünde, Mladiç'e teslim edildiler. Binlercesinin cesetleri hâlâ bulunamadı, 'canlı' Mladiç de soykırım üzerinden 14 yıl geçmiş olmasına rağmen bulunamıyor.

Hollanda hükümeti, 2006'da Srebrenitsa'da görev yapan askerlerini "üstün hizmetlerinden" dolayı ödüllendirdi.

Hollanda, AB'nin kurucu üyelerinden.

3 yıl boyunca Boşnak soykırımına sessiz kalan dönemin Fransa Devlet Başkanı Francois Mitterrand, dönemin ABD Başkanı Bill Clinton'a "Avrupa'nın ortasında Müslümanların yönettiği bir ülke" istemediğini söyledi.

8 Ocak 1993'te Boşnak Başbakan Yardımcısı Hakkı Turaylıç, Orhan Kilercioğlu'nun getirdiği yardımı almaya gittiği havaalanından dönerken öldürüldü. İçinde bulunduğu BM zırhlı aracının kapısını Fransız askerler açtı, Turaylıç'i korumak için ne bir çatışmaya girdiler ne de Sırları yakalamaya çalıştılar. Bu askerler ülkelerine döndüklerinde kahraman olarak karşılandılar ve aynen Hollandalı askerler gibi madalyalarla taltif edildiler.

Fransa, AB'nin kurucu üyelerinden.

Fransız haber ajansı AFP, Srebrenitsa'nın Boşnaklardan 'temizlenmesinden' sonra şehre Yunan bayrağı çekildiğini duyurdu. Habere göre, Sırp kardeşlerine yardıma gelen bir grup Yunanlı, Boşnak katliamına katılmıştı. Yunanistan'da bu konuya ilişkin açılan tahkikat devam ediyormuş.

Yunanistan, 1981'den bu yana AB üyesi.

Boşnaklar, Srebrenitsa soykırımının 14. yıldönümünde kimlikleri tespit edilen 534 evladını daha tekrar gömdü. Cesedine hâlâ ulaşamayan 3 bine yakın Boşnak var.

Yahudi soykırımının ardından her sabah güne "bir daha asla" duası ile başlayan AB, Srebrenitsa soykırımının 14. yıldönümünden 4 gün sonra Sırlara, Makedonlara ve Karadağlılara vize serbestisi getirirken, Balkanlar'ın Müslüman nüfusuna, başta Boşnaklar olmak üzere Arnavut ve Kosovalılara "dur" dedi.

AB Komisyonu'nun adalet, hürriyet ve güvenlikten sorumlu komiseri Fransız Barrot'ya göre biyometrik pasaportları hazır hale getiremedikleri için Bosna-Hersek Cumhuriyeti vatandaşları bu haktan şimdilik yararlanamayacak. Aslında faydalanamayacak olanlar sadece Boşnaklar. Yani kitlesel tecavüzün, etnik temizlemenin ve II. Dünya Harbi'nden sonra Avrupa topraklarındaki tek soykırımın kurbanı Boşnaklar! Çünkü Bosna-Hersek'teki Hırvatlar ve Sırlar çifte vatandaş oldukları için zaten otomatikman Avrupa'ya vizesiz seyahat etme hakkından istifade ediyorlar.

Avrupa Parlamentosu'nun vicdanı Yeşiller, son düzenlemeyi Boşnaklara hakaret olarak yorumladı. Sırların etnik temizliğine uğrayan Boşnakların, sadece Müslüman oldukları için şimdi de AB'nin etnik ayrımcılığına maruz kaldığını duyurdu.

Yahudiler, büyük Nazi zulmünden sonra haklı olarak milyonlarca dolar tazminat aldı, adeta dünyanın her ülkesinde geçerli bir dokunulmazlık kazandılar ve her yerde itibar görüyorlar. Hitler'in Sırp versiyonu Mladiç hâlâ yakalanamadığı gibi teorik olarak vizesiz Avrupa'ya seyahat edebilecek ama kadınlarına tecavüz ettiği, erkeklerini soykırıma tabi tuttuğu Boşnaklar, AB elçiliklerinin önünde konsolosların merhametini dilenecek.

Nedir bu Avrupa'nın Boşnaklarla alıp veremediği?

Neden Avrupa, Boşnaklara sürekli hakaret ediyor?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bırakın Türk-Ermeni dostluğu yükselsin

Selçuk Gültaşlı 2009.10.12

Dün tarihî imzaların atıldığı görkemli salonda pek kimsenin dikkatini çekmeyen bir levha vardı. Levhanın üzerinde "Winston Churchill-9 Eylül 1946" yazılıydı. Bir de İngilizce bir cümle vardı: "İşte bu yüzden size diyorum ki: Bırakın Avrupa yükselsin!"

Churchill, dün imzaların atıldığı Zürih Üniversitesi'nin aynı salonunda 19 Eylül 1946'da yaptığı konuşmada, Avrupa Birliği'ne neden ihtiyaç duyulduğunu, Avrupa Birliği için Almanya ve Fransa yakınlaşmasının niçin elzem olduğunu izah etmeye çalışıyordu. Konuşmasının bir yerinde ise dünkü imzaların nereye doğru yol almasına öncülük edecek enteresan sözler sarf ediyordu: "Ancak sizi uyarmalıyım. Şu an için nefes almak için biraz vaktimiz var. Silahlar sustu. Kavga durdu. Ama tehlikeler oldukları yerde duruyor. Eğer bir Avrupa Birleşik Devletleri kurarsak hemen şimdi işe başlamalıyız." Konuşmasını bitirirken de o tarihî sözleri sarf ediyordu: "İşte bu yüzden diyorum ki: Bırakın Avrupa yükselsin."

Yakın Avrupa tarihi öğrencileri, Churchill'in bu konuşmasının Avrupa Birliği için nasıl büyük bir ilham teşkil ettiğini gayet iyi bilir. Tam da bu yüzden dün imzalar için seçilen salon çok isabetli bir tercihti.

Anadolu'nun kapılarını Müslüman Türk milletine açan Alparslan'ın ordusunda yer alan Hristiyan Ermeniler. Mimarimizden musikimize; mutfağımızdan edebiyatımıza, onlarsız eksik kaldığımız aşikar olan Ermeniler. Helmut Von Moltke'nin "Bu Ermenilere Hristiyan Türkler denilebilir. Rumların kendi özelliklerini korumalarına karşın Ermeniler Türk âdetlerini, hatta dilini benimsemişlerdir." dediği millet-i sadıka. Bu kadar iç içe geçtiğimiz Ermenilerle yaşadığımız sorunlara el atmanın vakti çoktan gelmişti.

Berlin Antlaşması ile başlayan 130 yıllık büyük husumeti, kan davasını bitirmek için artık "nefes alacak kadar" bir fırsatımız var. Eğer Türk-Ermeni dostluğu tekrar inşa edilecekse hemen işe başlanmalı.

Dün Zürih Üniversitesi'nde Ermeniler Türkleri "Ermeni", Türkler Ermenileri "Türk" zannettiler. Sohbet ettiğimiz bir Ermeni diplomatın dedelerinin biri Erzurumlu, diğeri Karslıydı. Sarı Gelin'i, Komitas'ı, Agop Dilaçar'ı konuştuk. Ne kadar çok konuşacak ortak noktamız varmış, diye şaşırdık.

İmzaları atanları tebrik etmeli, yüreklendirmeli ve sonuca ulaştırmak için teşvik etmeliyiz.

Finlandiyalı bir Atatürkçü olarak Olli Rehn

Selçuk Gültaşlı 2009.10.19

Siyasetçilerin zekalarının zirve yaptığı anlar zor sorulara verdikleri cevaplardır. Öküz Mehmet Paşa'nın İran seferi sırasında çadırda verdiği cevap, Keçecizade Fuat Paşa'nın Avrupalıları kızdıran hazırcevaplıkları hafızalara kazılı serlevha niteliğinde sözler.

Genişleme komiseri Olli Rehn, ilerleme raporlarının açıklandığı gün öyle bir cevap verdi ki bana göre bizim Osmanlı paşalarının ligine yükseldi. İsmi artık Öküz Mehmet Paşa'nın yanına yazabiliriz.

Ne mi dedi Rehn? Türkiye'de herkesin ne manaya geldiğini hiç düşünmeden sürekli tekrarından büyük haz duyduğu "Atam izindeyiz"i Avrupalıcasını söyledi.

İlerleme raporunda Atatürk'e hakaret edilmesinin serbest bırakılmasını tavsiye ettiği gibi abuk-sabuk bir ithamla karşı karşıya kalan Rehn, konuyla ilgili bir soru da gelince pası çok iyi değerlendirdi ve belki de siyasî kariyerinin en zeki cevabını verdi: Atatürk'ün izindeyim!

Rehn şunu söyledi: "Atatürk'e Türkiye Cumhuriyeti'nin ve şu an AB üyelik müzakereleri yoluyla sürdürülen Batıcı modernleşmenin mimarı olarak büyük hürmetim var. Dolayısıyla Türkiye'nin Avrupalılaşması ve Batılılaşmasının derinleştirilmesi açısından Atatürk'ün izindeyim".

Rehn'in zekice cevabında mündemiç birçok mesaj var. Bana göre Finlandiyalı bir Atatürkçü olarak Rehn şunları söylemek istedi:

"Atatürk'ün izindeyim" demekle Atatürk'ün izinde olunmaz.

Sözde değil, özde Atatürkçü olmak lazım.

Atatürk'ün hedefi olan ve bütün devrimlerini adadığı muasırlaşmanın kestirme yolu bugün Avrupa Birliği üyeliğidir.

Sözde Atatürkçüler ile özde Atatürkçüleri birbirinden ayıran en mühim imtihan bugün AB projesidir. Birinin hakiki Atatürkçü olduğunu anlamak için AB üyeliğini destekleyip desteklemediğini sorun.

Heykel dikerek, şahsiyeti kültü üreterek Atatürkçü olunmaz. Böyle bir Atatürk tasavvuru Avrupa ruhuyla bağdaşmaz.

Eğer sizler sözde değil, özde Atatürkçü iseniz AB üyeliğini desteklemelisiniz.

Atatürk dogmalarla mücadele ederken, ifade hürriyetini yerleştirmeye çalışıyordu. Sizler onun ardından, ondan bir tabu ürettiniz. Bugün ifade hürriyeti ile en fazla mücadele edenler sözde Atatürkçüler.

Hem radikal Atatürkçü olup hem de AB'nin yeminli düşmanı olmak arasındaki yaman çelişkiyi izah etmelisiniz.

İfade hürriyetini Atatürk'e hakaret edilsin diye değil, Türkiye evrensel standartlara yaklaşsın diye istiyoruz. Avrupa'yı Avrupa yapan liderlerin hiçbiri kanunla korunmuyor. Bütün liderlerimizin mirası kıyasıya eleştiriliyor.

Ben bir Finlandiyalı olarak kendimi hakiki Atatürkçü ilan ediyorum. Benim Atatürkçülüğümün temelinde derinlemesine demokratikleşme, ifade hürriyeti, hukukun üstünlüğü ve insan hakları var.

Atatürk bugün yaşasaydı "ilk hedefiniz Avrupa Birliği" derdi.

Atatürk mezarından kalkıp şu manzarayı görseydi, Atatürk'ü koruma kanununun ifade hürriyetini sakatlamak için istismar edildiğini raporuna yazan bana mı, yoksa mirasını dondurup, kendisinden dinimsi bir ideoloji üreten ve bu ideolojiyi ülkeyi Avrupa'dan koparmak için kullanan sizlere mi dünyayı dar ederdi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Türkiye'nin yükselişi ve yükselişi'

Selçuk Gültaşlı 2009.11.09

Son günlerde Şark'ta da Garp'ta da, Şimal'de de, Cenup'ta da Türkiye'ye ilişkin yayınlanan makalelerde tek bir nokta göze çarpıyor: Türkler dış politikada ne yapmak istiyor?

Türk dış politikasını tahlil etmeye çalışan tecrübeli uzmanlar bile zorlanıyor. Bir yandan Ermenistan ile imzalanan protokoller, diğer yandan Yunanistan Başbakanı'na yapılan "ortak konsey" teklifi. Kendi Kürtleri ile barışmaya çalışırken, Kürdistan Bölgesel Hükümeti'ni muhatap alan açılımlar. Suriye ile vizeyi kaldırıp, ortak kabine toplantıları düzenlerken, Rusya ile yeni doğalgaz boru hattı projeleri. ABD'nin ve AB'nin tepkisini göze alarak İsrail'le askerî tatbikatları iptal edebilen ve aynı zamanda İran'ı Batı'ya karşı savunan bir Türkiye.

Dünya bugün Berlin Duvarı'nın çöküşünün yani Soğuk Savaş'ın bitişi'nin 20. yılını kutlayacak. Türkiye, sanki Soğuk Savaş'ın bitişi'ni yeni yeni idrak ediyor. ABD'nin hassasiyetlerine endekslenmiş dış politikasını ABD'yi karşısına almadan kendi hassasiyetlerine uyarlamaya çalışıyor. Batı, Türkiye'nin yeni dış politikasını anlamlandırmaya çalışırken, Türkiye de bu yeni politikanın ince ayarını tutturmaya çaballıyor. Adı üstünde "ince ayar". Tutturulması zor.

Erdoğan'ın İran'a kefil olurken, Ahmedinejad'a "dostum" derken ne yapmak istediği anlaşılıyor zannediyorum. Yani Batı, İsrail'in nükleer silahlarına hiç ses çıkarmazken, nükleer silah üretilip üretilmediği henüz teyit edilememiş İran'a savaş tehditlerini de kapsayan bir pervasızlıkla neden saldırıyor demek istiyor ki, haklıdır. Ancak Batı'nın çifte standardının altını çizirken kendi halkını bile aldatan ve 12 Haziran seçimlerine büyük hileler karıştırdıkları müseccel hale gelen Hamaney-Ahmedinejad ikilisine kefil olmak, ince ayarın burada tutturulamadığını gösteriyor.

İnce ayar sorunlarının süreç içerisinde çözüleceği varsayımıyla Batı'dan ve Doğu'dan gelen analizler Türkiye'nin artık bölgesinin yükselen gücü olduğunda ittifak ediyor. Doğu "Daha fazla Erdoğan'lara ihtiyacımız var. Bizim liderlerimiz de Erdoğan'ı örnek almalı." (Al-Ahram Weekly- Aijaz Zaka Syed, 5-11 Kasım 2009) derken Batı'da iki ana damar ortaya çıkıyor.

İsrail yanlısı ya da Türkiye'nin Batı'ya demirli kalması gerektiğini savunanlar bu açılımları AK Parti'nin nihayet ortaya çıkan gizli gündemi olarak yorumluyor. "İslamcı" AK Parti'nin ülkeyi Batı'dan uzaklaştırdığını, laik düzenin tehlikede olduğu ve Türkiye'nin NATO üyeliğinin tekrar sorgulanması gerektiğini savunuyorlar. Bazıları utanmadan ordunun tekrar siyasete müdahale etmesi gerektiğini bile ima ediyor. (WSJ- David Schanker, 5

Kasım 2009). Namuslu Batılilar ise "ince ayar" sorunlarına rağmen Türk dış politikasının kısa sürede büyük başarılarla imza attığını, Batı'nın yanlışlarını tekrarlamayan Türkiye'nin bölgesinde "donmuş" ihtilaflara "yumuşak bir güç" olarak cerrahi müdahalelerde bulunduğunu yazıyor. Bu makalenin başlığını ödünç aldığım İngiliz yazar mesela, "Türkiye'nin yükselişi ve yükselişi" başlığını atıyor yazısına. "Öyle ya da böyle dirilen bir Türkiye Ortadoğu'da oyunun kurallarını olumlu ve çatışma söyleminden uzak bir şekilde tekrar yazıyor. Bu çalkantılı ve her daim patlamaya hazır Ortadoğu için nadir akıllı durumlardan biri" (NYT-Patrick Seale- 4 Kasım 2009).

İngilizcede "büyük güçlerin yükseliş ve çöküşü" gibi başlıklardan mülhem olarak atılan "Türkiye'nin yükselişi ve yükselişi" tespiti, ümit edelim ki, ince ayar sorunlarına kurban gitmesin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP Munzur Suyu'yla yıkansa, temizlenmez!

Selçuk Gültaşlı 2009.11.23

Hafta içerisinde Avrupa Parlamen-tosu'nda yapılan Dersim Konferan-sı'nda iki mesele dikkatimi çekti. Birincisi Onur Öymen'e yönelik öfke patlamasının büyüyerek devam ediyor oluşu. İkincisi ise Alevi cemaatinin kendi içinde yaşadığı gel-gitler ki bu dalgalanmalarda muhafazakârların da katkısı var.

Konferansta konuşan hemen herkes bir şekilde Onur Öymen'in Dersim cümlelerine atıf yaptı. Tahmin edebileceğiniz gibi bu göndermelerin hepsi çok çok öfkeliydi. Katılımcılardan biri mesela kendime başlık seçtiğim, Munzur Suyu'nun temizleyici gücünden bahisle, bu "büyük kuvvetin" bile CHP'yi paklayamayacağını söyledi (Pir Sultan Abdal Genel Sekreteri Kemal Bülbül). Bir diğer konuşmacı ise Öymen'e ateş püskürürken, Alevilere de kızılıyordu hâlâ CHP'nin peşinde dolandıkları için. "Bu safradan kurtulmamız gerek. Alevilerin CHP'den kurtulması lazım. CHP'den kurtulmadıkça, Alevilere kurtuluş yok." (tarihçi-yazar Mehmet Bayrak) "Alevilere düşen bir şey var. Mecburiyetten ve mahcubiyetten CHP'ye verdikleri oyu geri çekmeleri lazım. Bizim artık sizinle işimiz kalmamıştır demek lazım." (Kazım Genç- Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Sekreteri)

Konferansta öne çıkan ikinci mühim unsur ise Alevilerin yaşadıkları çelişkilerdi. Katılımcılardan biri Aleviliği Tanrı fikrine karşı mücadele olarak tanımlarken, bir diğeri Türkiye Cumhuriyeti'ni Diyanet İşleri'ni kurduğu için şeriat devleti ilan etti. Alevi deyişlerini "Alevi ayetleri" olarak isimlendiren bir diğer katılımcı ise Avrupa Parlamentosu'ndan konuşuyor olmasından mülhem Avrupalılara çağrı yaparak "Siz dinden kurtularak aydınlandınız. Şimdi gelin bizi de aydınlatın" yollu çağrılar yaptı.

Alevilerin kafası karışık. Türkiye Cum-huriyeti'ni din devleti olmakla itham ediyorlar ama mevhum AK Parti tehlikesine inanıp yine Kemalizm'e sığınıyorlar. 'Sadece bizim taleplerimiz demokratik ve evrensel, bu yüzden bizimkiler kabul edilsin' derken, dindarların hak taleplerinin ceffelkalem reddedilmesini talep ediyorlar. 'Tek parti yönetimi bize zulmetti' derken dindarların yaşadıklarını görmek istemiyorlar. Haklı olarak Seyit Rıza'nın katledilişinin bilinmesini arzularken, mezarının bulunmasında ısrar ederken, İskilipli Atıf Hoca'nın akıbetini okumuyor, Bediüzzaman'ın mezarının da bir meçhul olduğunu hatırlamıyorlar. İttihatçı-Ergenekoncu örgütlenmenin, musavver devletlerine karşı her türlü "şirk koşma" teşebbüsüne aynı sertlikte cevap verdiğini fark etmiyorlar.

Alevilerin CHP "safrası"ndan kurtulması için görevin büyük oranda muhafazakârların omuzunda olduğunu düşünenlerdenim. Madımak Oteli faciasından ilk defa 'Sivas katliamı' olarak bahseden Erdoğan'ın bu fırsatı değerlendireceğine dair işaretler var. Bu, Başbakan'ın 12 Ağustos 2005'te Diyarbakır'da devletin Kürt meselesinde hatalar yaptığını ikrar ettiği konuşması kadar tarihi ehemmiyette bir beyandır. Ermeni ve Kürt açılımlarını başlatan hükümet "Öymen fırsatından" istifade ile Alevilerin sorunlarına samimiyetle yaklaşabilmelidir. Çok somut birkaç adım hemen atılabilir. Madımak Oteli hemen müzeye dönüştürülebilir. Başörtüsünü din ve vicdan hürriyeti çerçevesinde savunan muhafazakarlar mecburi din derslerine aslında aynı mantıkla itiraz etmelidir. Hükümet din derslerini seçmeli hale getirebilir. Alevilerle Sünniler arasında yüzlerce yıldır devam eden husumeti/soğukluğu gidermek için Erdoğan'ın önünde altın bir fırsat var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Semka Agiç ve minareler NATO'ya bir şey anlatabildi mi?

Selçuk Gültaşlı 2009.12.07

Geçtiğimiz hafta bana göre mühim üç hadise yaşandı. İlk bakışta birbirleriyle pek ilgili görünmese de aslında bütünüyle birbirlerini besleyen üç hadiseydi bunlar.

İsviçre "Avrupa irticası"nı başlattı. Dünyaya aydınlanmayı hediye etmekle müftehir yaşlı kıtanın en zengin ülkelerinden birisinde "kararma" başladı. Şimdi çok üzgün olduğunu açıklayıp duran İsviçre'nin evvela nasıl olup da siyahlara bürünmüş burkalı kadınların bezediği füze şekline getirilmiş minareli posterlerin neredeyse bütün ülkeye yayılmasına müsaade ettiğini açıklaması gerekiyor. Bu kadar açık ve net faşizm tezahürünü İsviçre nasıl olup da "ifade hürriyeti" olarak yorumlamıştır, bu sorunun muhatap bulması gerekiyor. Saniyen, böyle bir referandumu engelleyecek mekanizmaları nasıl üretememiştir? Avrupa Parlamentosu'ndan bir dostun söylediği gibi ölüm cezasının geri getirilmesini öngören bir teklifin referanduma sunulmasına İsviçre minarelerdeki "metaneti"ni gösterebilir miydi?

Haftanın ikinci mühim gelişmesi Bosna'da 1992-1995 yılları arasında kitlesel tecavüz dalgasının kurbanlarından Semka Agiç'in Avrupa Parlamentosu'nu ziyaretiydi. Srebrenitsa ayıplı Hollanda'nın milletvekili Emine Bozkurt'un daveti ile AP'de küçük bir toplantıya katılan Agiç, oğlunun katledilmesinden 15 gün sonra tecavüze uğramış. Faili tespit etmiş olmasına rağmen ve tecavüzün üzerinden 17 yıl geçmesine rağmen "uluslararası camia" hiçbir şey yapmamış. Agiç'in dediği şu: "Bana bunu yapan 24 saat bile hapiste kalsa rahatlayacağım. Hiçbir şey olmamış gibi dolaşması acımı bir türlü küllendirmiyor." Konuyu takip eden Uluslararası Af Örgütü yetkililerinin anlattıkları daha tüyler ürpertici. Yaklaşık 50 bin kadına tecavüz edenler büyük oranda biliniyormuş, bunların bir kısmı Bosna'daki Sırp Cumhuriyeti'nde banka müdürü, milletvekili, üst düzey bürokrat olarak görev başındaymış. Tecavüzlerin üzerinden 17 yıl geçmiş olmasına rağmen mahkum olan insan sayısı 18, evet sadece on sekiz!

İsviçre'deki minare yasağı ile Bosna'daki tecavüz kurbanlarının 17 yıl sonra seslerini duyurma çabaları arasında NATO Bosna-Hersek'in Üyelik Eylem Planı (ÜEP) müracaatını müzakere etmek için Brüksel'de görüşmelere başladı. ÜEP, Bosna'nın İttifak'a üyelik yolunu açacak ön anlaşma, haftanın üçüncü mühim hadisesiydi. Tecavüz kurbanlarının Brüksel'i ziyaret ettiği, minareler tartışmasının Avrupalı ırkçıları ümitlendirdiği bir hengamede

NATO'nun Bosna'ya yeşil ışık yakması beklenirdi herhalde. Ama öyle olmadı. Dünyada eşi benzeri olmayan hilkat garibesi Dayton Anlaşması'nın mimarı ABD ile Srebrenitsa'da bir gecede 8 bin erkeğin katledilmesine ses çıkarmayan Hollanda ÜEP'e sert şekilde muhalefet etti. Gerekçeleri de "önce aranızda anlaşın". Aynen Avrupa Birliği'nin Bosna hariç bütün eski Yugoslavya cumhuriyetlerine vizeyi kaldırması gibi. Bosna'ya kaldırmıyorlar; çünkü "aralarında anlaşamıyorlar". Peki aralarında anlaşma olmadığı için kimin canı yanıyor? Sadece Boşnakların. Çünkü Bosna-Hersek'teki Sırp'ların Sırbistan, Hırvatların Hırvatistan pasaportları var, istedikleri zaman Avrupa'ya vizesiz gidip gelebilecekler. Soykırıma ve tecavüze uğrayan Boşnaklar ise tecavüzcüleri, soykırımcıları ile anlaşamadığı için vizesiz seyahat edemeyecek.

Allah'tan Ahmet Davutoğlu neredeyse bütün mesaisini, Bosna'ya verilecek karşılığı "mutlak hayır"dan "şartlı evet"e çevirmek için harcadı da, Boşnaklar bir nebze olsun rahatladı.

Avrupa'nın her fırsatta tezahür eden "cibilli" bir sorunu var Bosna'yla. Bu cibilli sorunun sebebini herkes biliyor ama kimse namuslu davranıp itiraf etmiyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP-MHP ikilisi ile saf tutan DTP'ye Avrupa ne demeli?

Selçuk Gültaşlı 2009.12.21

Avrupa uzun süre PKK terörü ile Kürt meselesi arasında ayrım yapmayı reddetti.

Türkiye'nin feci insan hakları sicili, 1980'lerde Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananlar, Kürtlere b.. yedirmeler, 1990'larda yakılan binlerce mezra, on binlerce faili meçhul bu ayrımı yapmayı bir hayli zorlaştırıyordu. 1997'de yapılan Lüksemburg Zirvesi'nde bütün Doğu Avrupa ülkelerine adaylık statüsü verilirken, insan haklarının feci durumu zikredilerek 1959'da üyelik müracaatı yapan Türkiye'ye aynı statü çok görülüyordu. Zirvenin ev sahibi Lüksemburg Başbakanı Jean-Claude Juncker'in sözleri Türkiye'yi özellikle yaralamıştı. "İşkencenin hâlâ icra edildiği bir ülke Avrupa Masası'na oturamaz." diyen Juncker'e dönemin Almanya Dışişleri Bakanı Klaus Kinkel de "Türkiye'nin üyeliği, insan hakları ihlalleri ve ülkenin Güneydoğu'sundaki Kürt meselesi yüzünden mümkün değil." sözleriyle destek vermişti.

Türkiye'de Kürt kimliğinin, kültürünün, dilinin inkâr edildiği bir dönemde PKK'lı teröristler genel itibarıyla "özgürlük savaşçıları" olarak algılandı Avrupa'da. "Kahrolsun insan hakları" sloganları ile nümayiş yapılan bir ülkede PKK ile Kürt meselesi arasındaki fark muğlaklaşıyor, Kürtlerin haklarını savunanlar ile PKK'ya destek verenler zaman zaman aynı saflardaymış gibi algılanabiliyordu.

Sonra bugünlere geldik. Nedir bugünler? Avrupa Birliği üyesi Bulgaristan'da günde 5 dakikalık Türkçe yayının kaldırılması için referandum yapılması tartışılırken Türkiye 24 saat Kürtçe yayın başlattı. Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'in "Kürt'üm diyenin yüzüne tükürün" sözlerinden Başbakan Erdoğan'ın Kürt meselesindeki itiraflarına geldik.

Kürt kimliğini kabul eden, Kürtlere haksızlıklar yapıldığını itiraf eden ve bu haksızlıkların giderilmesi için harekete geçen bir hükümet işbaşında iken Kürt meselesi ile PKK terörünün tefrik edilmesi daha kolay hale geldi. Bu gelişmeler çerçevesinde Avrupa Birliği'nin DTP'nin kapatılmasına verdiği tepkiye baktığımızda karışık bir resim çıkıyor karşımıza.

Avrupa Birliği Komisyonu'nun tepkisi ile Avrupa Parlamentosu'nun tepkisi birbirinden oldukça farklı.

Türkiye'deki tarihî adımları en isabetli değerlendiren AB kurumlarından olan Komisyon DTP'nin kapatılmasını eleştirirken, DTP'yi de oldukça sert sözlerle hırpaladı. Olli Rehn'in sözcüsü DTP'nin terörü kınamayı ve PKK ile arasına mesafe koymayı reddetmesini açıkça hata olarak nitelendirdi. Komisyon demokratik açılımın sürdüğü bir dönemde hem Anayasa Mahkemesi'nin hem de DTP'nin süreci sobete etmeye yönelik girişimlerinin yanlış olduğunun altını çizdi.

Komisyon'un tavrına karşılık Avrupa Parlamentosu'nun tepkilerinde Türkiye'yi hâlâ 1990'ların Türkiye'si gibi algılama hatasının devam ettiği görülüyor. Sosyalistler ve komünistler kararı "kınarken", liberaller bile DTP'ye bir çağrı yapmaktan imtina ediyor. Kürt meselesini en yakından takip eden Yeşiller'in açıklaması ise tam bir hayal kırıklığı. Süreçte sanki hiçbir hata yapmamış gibi Yeşiller DTP'ye en ufak bir uyarıda bile bulunmuyor.

Siyasi partilerin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılma dönemi sona ermelidir. Siyasi partilerin kapatılmasını zorlaştırmak için mevzuatı değiştirmeyen AK Parti eleştirilmelidir. DTP'ye "PKK'yı telin et" demek kolaycılığa kaçmak olabilir. Elinde silah olan örgüte karşı DTP üyelerinin sesi pek gür çıkmayabilir. Bütün bu değerlendirmelere "eyvallah" denilebilir. Ancak Avrupa'nın çok yüksek bir tonda şu soruyu sorması gerekir DTP'ye: Demokratik açılıma karşı neden MHP ve CHP zihniyeti ile aynı cephede saf tutuyorsunuz? Öcalan'ın cezaevi şartları uğruna bütün bir ülkeyi kaosa sürükleyecek zihniyete neden mühimmat sevkiyatı yapıyorsunuz? Ne için mücadele ediyorsunuz: AB'nin terörist ilan ettiği birinin hapisten çıkması için mi yoksa sürekli iddia ettiğiniz gibi Kürtlere demokratik haklarının verilmesi için mi?

Demokratik açılımın derinleşmesi için çırpınan bir hükümet iktidarda iken DTP'nin bu sorulara muhatap edilmesi gerekiyor. Avrupa hakikaten Kürt sorununun çözülmesini istiyorsa Komisyon'un çizgisini benimseyip hem parti kapatılmalarını hem de DTP'vari siyaseti eleştirmek zorundadır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avusturyalılar da manevi tazminat talep eder mi?

Selçuk Gültaşlı 2010.01.11

Gerçi Bulgar bakan ağır bir fırça yedi başbakanından ama Türkiye'de Avrupa Birliği'ne ilişkin her geçen gün derinleşen bir görüşü de tahkim etti. O da şu: Avrupalılar ağızımızla kuş tutsak bizi üye yapmayacaklar ve müzakereleri istedikleri her tavizi koparmak için kullanacaklar.

Fırça da yese, hata da yaptım dese Bulgar bakanın söyledikleri bu topraklarda yaşayanların şuuraltını fena halde zehirliyor. Sırplar da yarın öbür gün üye olduklarında acaba 1389 için tazminat isterler mi? Avusturyalılar müzakerelerde Türkleri durduramazlarsa son bir hamle ile 1529 ve 1683'te iki defa Viyana'yı kuşatıp bütün Avrupa'yı rahatsız ettiği için Ankara'dan manevi tazminat talep eder mi? Büyük ümitlerle başlanan süreç kara mizaha mı dönecek?

Şunu demek istiyorum: Yunanistan 1981'de Avrupa Birliği'ne girmiş ve üyeliğini Türkiye ile ikili ilişkilerinde kullanmayacağına söz vermişti. Aynı Yunanistan, Öcalan'ın üzerinden Rum pasaportu çıkıp cürm-ü meşhut halinde yakalanana kadar bu avantajını tepe tepe kullandı.

Yunanistan çekildi. Boşluğu Rumlar doldurdu. Türkiye 1999'da aday ülke ilan edildiğinde Kıbrıs yüzünden adaylığı kabul edip etmeme konusunda kararsızlık yaşadı.

Dönemin hem AB Başkanı hem de Finlandiya Başbakanı Lipponen merhum Ecevit'e bir mektup göndererek, Kıbrıs meselesinin bir önşart olmadığını beyan etti. Bu teminat üzerine adaylık kabul edildi. Mektup AB hukukunun bir parçası oldu mu, olmadı mı diye tartışırken, bir de baktık ki ilerleme raporlarını hazırlayan Komisyon Kıbrıs'ı şart haline getirmiş.

Türkiye Annan Planı'nın kabul edilmesi için elinden geleni yaptı, hükümet, "Kıbrıs'ı satıyor" diye şimdi teferruatına vakıf olduğumuz Ergenekon şebekesinin müteselsil darbe teşebbüslerine maruz kaldı. Brüksel, Annan Planı'na "hayır" diyen Rumlar değilmiş gibi, Türkiye'ye limanlarını açmasını şart koştu, açmayınca da müzakere sürecini felç etti. Şu an karşımızda felç olmuş, Kıbrıs yüzünden resmen 8 faslı askıya alınmış ve sorun çözülene kadar hiçbir faslın kapatılamayacağı bir müzakere süreci var. Son Aralık Zirvesi'nde Rumların "5 faslı daha bloke edeceğiz." tehdidini saymıyorum bile.

Sarkozy'nin selefi, Türkiye'nin üyeliğini "destekleyen" Chirac daha önceleri soykırım sözünü ağzına almamışken, Erivan'ı ziyaretinde Ermeni "soykırımının" kabulünün Türkiye'nin üyeliği için şart olduğunu açıkladı. Halefi Sarkozy bir adım daha ileri giderek, bütün şartları yerine getirse dahi Türkiye'nin üye olamayacağını ilan etti ve üyeliğe götürdüğünü iddia ettiği 5 faslı dondurdu.

Nisanda NATO Genel Sekreterliği seçimlerinde hiç işi değilken Genişleme Komiseri Olli Rehn açıklama yaparak, Türkiye'nin Rasmussen'i veto etmesi durumunda müzakere sürecinin tehlikeye gireceğini açıkladı.

Peki bütün bunlar nasıl bir zaman dilimine denk geliyor? Müzakerelerin başladığı 2005'ten sonra reform uykusuna dalan AK Parti'nin 2009'u yüz yıllık sorunların çözümüne hasrettiği bir döneme. Hepsi dokunanı yakan Kürt, Ermeni ve Alevi sorunlarını çözmek için zaman zaman usul hataları yapsa da tarihî adımlar atan iktidar, aynı zamanda demokratikleşmenin devasa engeli askerî vesayetle de Ergenekon üzerinden hesaplaşmaya çalıştığı bir dönemde AB'den de darbe üstüne darbe yiyor. AB sanki Türkiye kendisine yaklaştıkça daha da huysuzlanıyor, hırçınlaşıyor. Türkiye yaklaştıkça, AB uzaklaşıyor!

İspanya dönem başkanlığı iyi niyetle 4 fasılda müzakereleri başlatmak istediğini açıkladı. İnşallah mahcup olurum ancak şu ana kadar bir dönem başkanlığında 3'ten fazla fasıl açabilen Avrupalı "babayiğide" rastlamadık. Son bir yıldır sadece 2 fasıl açılabilirdi.

2010'da Avrupa Birliği-Türkiye ilişkilerinin can çekiştiği bir yıl olacak. Bu can çekişme ya Kıbrıs sorununun çözümü ile tazelenmiş bir mutabakata yol açıp sürece tekrar hayat verecek ya da müzakereler karaya oturacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Davos'ta 'vicdanları' ile 'meslekleri' arasında sıkışan Avrupalılar

Selçuk Gültaşlı 2010.01.18

İsrail'in Büyükelçi Oğuz Çelik-kol'u tahkir etmeye çalışırken kendini küçük düşürmesi, geçen yıl bu zamanlar yaşanan Davos'u tekrar gündeme getirdi.

Televizyonlarda konuşan bazı gazeteciler, Başbakan Erdoğan'ın Davos çıkışının Avrupa'da olumlu yankılanmadığını tam tersine eleştirildiğini iddia ediyorlar. Bir kısım meslektaşlar da İsrail'in Davos'un intikamını aldığı, Davos'ta Türkiye'nin İsrail'e hakaret ettiğini, şimdi de bunun karşılığını gördüğünü savunuyor.

Bu tartışmalar devam ederken TIME dergisinde çıkan bir makalede Erdoğan'ın İsrail'e yönelik sert eleştirilerinin Batı'da hemen hemen hiç tepki çekmemesinin ne kadar ilginç olduğunun altı çiziliyordu. İsmi vermeyen bir Avrupalı diplomat TIME'a "İsrail'e söylenmesi gerekenleri Erdoğan söylüyormuş gibi bir algılama var." demiş.

TIME'daki makale benim de geçen yıl "ismini vermek istemeyen yığınla Avrupalı diplomat" ile yaptığım Davos tartışmalarını hatırlattı. Davos atışmasından sonra Brüksel'de birçok diplomatın tepkilerini anlamaya çalışmışım. Bu tartışmalardan iki sonuç çıktı. Birincisi, Erdoğan'ın çıkışını öven Avrupalı bir yetkili olmadığı gibi yeren kimse de yoktu. İkincisi, bu diplomatların hemen hepsi yazılmamak kaydıyla Erdoğan'ın Avrupa'nın vicdanına tercüman olduğunu söylüyordu. "Yazabilir miyim?" diye sorunca şiddetle karşı çıkıyorlardı. Diplomatlar "vicdanları" ile "meslekleri" arasına sıkışmıştı.

O günlerde mühim bir Avrupa ülkesinin diplomatına Erdoğan'ın çıkışını sorduğumda, "Pek diplomatik olmadı." demişti. "1.400 Filistinli katledilmiş, bunların 400'ü çocuk. Erdoğan ne demeliydi?" diye sorduğumda aynı diplomat bu sefer şöyle cevap vermişti. "Şimdi diplomat olarak değil de, insan olarak cevap vereyim. Erdoğan'ın söylediklerine tamamen katılıyorum. Yaşananların karşısında başka ne denebilir ki?" Avrupalı yetkililer o günlerde diplomat olarak farklı, insan olarak farklı konuşuyorlardı. Türkiye'yi eleştirmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan malum çevreler bile Erdoğan'ın Davos çıkışına sessiz kaldılar. Sükut ederek, onayladılar aslında.

Yine o günlerde mülakat yaptığım Oxford Üniversitesi Öğretim Üyesi Musevi Avi Shlaim, Avrupa'nın Davos tepkisi üzerine "Genelde Batı'da, özelde Avrupa'da tepki olumluydu. Zira Erdoğan gerçeği söyleme cesaretini gösterdi. Batı'da İsrail saldırganlığına karşı duran bir lider olarak algılandı." demişti. Zannediyorum Avrupa'nın Davos algısının en doğru teşhisi Prof. Shlaim'in tespitleriydi.

Zaman zaman Erdoğan'ın diplomasiye ait son derece girift meselelerle ilgili hiç konuşmamasının daha yerinde olacağını düşünüyorum. Ancak Davos hadisesinde hem ABD'nin, hem Avrupa'nın, hem Müslümanların ve hem de bütün dünyanın Erdoğan'ın arkasında durduğunu görmemek için kör olmak gerekiyor. Bunları söylemeyi "hükümet sözcülüğü" olarak gören meslektaşlara, "Hükümetin sözcüsü olmayın ama İsrail'in de sözcüsü olmayın. Vicdanınızı dinleyin, yeter" demek gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'3 bin intihar komandosı' nereye kayboldu'

Selçuk Gültaşlı 2010.01.25

28 Şubat'ın nezaketsiz ve seviyesiz günleriydi. Genelkurmay'dan servis edilen haberlerin "büyük" gazetelerin manşetlerinde ağırlandığı, Batı Çalışma Grubu adına brifingler düzenleyen Çetin Doğan'ın ricalarının kırılmadığı o günlerde yalan haberlerle bezeli gazete manşetleri okuyorduk.

O dönemin "hit-10 yalan haberi" arasında benim hiç tereddütsüz bir numaraya koyduğum Sabah'ın 22 Haziran 1999 tarihli manşeti. Haberin başlığı şöyle: "Fethullah'ın 3 bin intihar komandosu var".

28 Şubat'ın cuntacı generallerinin servis ettiği haberi hiçbir filtreden geçirmeye gerek görmeden manşete taşıyan Sabah, yazdıklarının Milli Güvenlik Kurulu'na sunulan bir rapordan alındığını söylüyor. Muhtevaya baktığınızda yazılanların rapordan ziyade bir hakaretname olduğunu görüyorsunuz. Hiçbir akademik geçerliliği olmayan, hakareti ve iftirayı esas alan bir belge bu. Metin hakaretimiz üslubu açısından Başsavcı Vural Savaş'ın Refah Partisi'ni kapatmak için hazırladığı iddianameyi, gazetelerden yaptığı iktibaslarla da diğer bir Başsavcı Abdurrahman Yalçinkaya'nın AK Parti iddianamesini çağırıştırıyor.

Sabah'ın 16 sayfalık rapor olarak takdim ettiği bu metinde "her anı hainlikle dolu" Fethullah Gülen için gazete sayfalarından fırlayan bir üslupla "bilin bakalım kimin müridi?" sorusu soruluyor. Cevap şöyle:

"Doğu'da bağımsız bir Kürt devleti kurulması ve şeriate dayanan bir yönetim şekli için, ömrü boyunca bölücülük yapan, Said-i Kürdi'nin belgesel hainliğini bakın müridi Fethullah Gülen nasıl övüyor?..." Gerçi biz Said-i Nursi'nin Şeyh Said isyanına bütün ısrarlara rağmen katılmayı kategorik olarak reddettiğini biliyoruz; ama rapora göre Nursi hem aşırı bir Kürt milliyetçisi hem de şeriatçı. İkisinin bir araya nasıl gelebildiğini izah etme gibi bir derdi yok raporun. Sabah, ilk günkü 'müthiş' manşetinin tefrika halinde yayınlanacağını da 'müjdelemiş'.

O günlerde gazetelerde boy gösteren ve cuntacıların darbe ortamını olgunlaştıran haberler hem seviyesiz hem de son derece terbiyesizdi. Dönemin bütün büyük gazeteleri Gülen'e ilk ismiyle "Fethullah" diye hitap ediyor, bir yandan da çağdaşıktan uzaklaştığımızın yaygarasını koparıyordu. Sabah'ta o manşetin çıktığı gün aynı gazetede çalışan meslektaşlarla görüşüp haberin Türk matbuat tarihinin en büyük yalanlarından biri olarak tarihe geçeceğini farkında olup olmadıklarını anlamaya çalışmıştım. Muhataplarım biraz da mahcup, o günlerde karargâhtan gelen haberlerin geri çevrilmediğini söylemişlerdi.

Balyoz darbe planlarında ismi geçen meslektaşların bir kısmı haklı olarak feryad-u figan ediyor. Bir kısmının ise söz söylemeye hakkı yok. 28 Şubat'ta darbecilerle "al gülüm, ver gülüm" olanlar bugün o dönemin hesabını vermeden "sivil dikta"dan şikâyet ediyor. O listede haksız yere bulunduklarını düşünenlerin "28 Şubat'ta idareci konumunda olan gazeteciler cuntacıların yalan haber ricalarını geri çevirseydi Çetin Doğan, bu kadar teklifsiz bir liste hazırlayabilir miydi?" sorusunu sormaları gerekiyor mu?

Taraf'ın haberine kızacağınıza "darbesever" mensuplarınızla hesaplaşın. Taraf'ın haberine kızacağınıza yalan haberlerle mücadele edin, hakikati hâlâ Genelkurmay brifinglerinde aramaktan vazgeçin. Taraf'ın haberine kızacağınıza halkın iradesine boyun eğin, Türkiye gerçeğini Malezyalarda keşfetmeyi unutun. Taraf'ın haberine kızacağınıza demokrasiye imanınızı tazeleyin, tövbe edin, 28 Şubat'ta haklarına tecavüz ettiğiniz yüz binlerce insandan bağışlanma dileyin. Aksi takdirde "Ne güzel 3 bin intihar komandosu yalanları atıyorduk. Ne güzel Sakık'ın tahrif edilmiş ifadelerinde demokrat meslektaşlarımızı linç ediyorduk. Taraf geldi, huzurumuz kaçtı" demiş oluyorsunuz.

Bütün bunlardan sonra Taraf bir hata yaparsa hep beraber kızalım. Ama şimdi olmaz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İspanyol general konuşunca ne olmuştu?

Avrupa Birliği'nin en temel umdelerinden biri silahlı kuvvetlerin mutlak manada sivillerin kontrolünde bulunması.

Seçilmişler tarafından denetlenemeyen askerlerin İspanya, Yunanistan ve Kıbrıs'ta ne türlü çılgınlıklar yapabileceğine ilk elden şahit olan AB, komünist diktatörlüklerden kurtulan bütün Doğu Avrupa ülkelerine 'ordunun siviller tarafından mutlak kontrolü' şartını koştı ve üyeliklerinin en mühim kriterlerinden biri haline getirdi.

Dünyanın en büyük savunma örgütü NATO üyeliğinin temel şartlarından biri de ordunun sivil idare tarafından mutlak kontrolü. AB gibi komünizmin çöküşünden sonra kendi genişlemesini gerçekleştiren NATO, üyelik müracaatında bulunanlar için kendi 'Kopenhag Kriterleri'ni üretti. NATO'nun Kopenhag Kriterleri olarak nitelendirilebilecek Üyelik Eylem Planı'nın (MAP) en mühim şartlarından birini silahlı kuvvetlerin demokratik kontrolünün sağlanması teşkil ediyor. NATO'yu kuran 4 Nisan 1949 tarihli Washington Anlaşması'nın daha dibacesinde üye ülkelerin demokrasi, hukukun üstünlüğü ve ferdi hürriyetleri korumaya kararlı oldukları vurgulanıyor.

Askerî yetkililerin askerî olsun siyasî olsun hemen her konuda kanaatlerini izhar ettiği memleketler demokratik olarak görülüyor. Bu yüzden Avrupalılar savaş durumları hariç hiçbir zaman geneltirmey başkanlarının isimlerini öğrenme bahtıyarlığına ulaşamıyor. İlla namım işitilsin diyenler ise sert şekilde cezalandırılıyor. AB'nin asker-sivil ilişkilerine bakışı şöyle özetlenebilir: Asker ancak ve ancak askerî konularda görüş izhar edebilir. Siyasi irade ile ters düştüğünde de koltuğunu tereddüt etmeden terk eder. AB üyesi ülkelerin başkentlerini dolaştığınızda gözünüze neredeyse hiçbir askerî binanın, aracın ya da şahsın çarpmaması aslında o ülkelerin demokrasilerinin tekamül etmesine, o oranda da kuvvetli ordulara sahip olmalarına işaret ediyor. Siyasetle hemdem olmuş bir ordunun caydırıcılık özelliğini büyük oranda kaybedeceği düşünülüyor.

TBMM'nin bir tarafında Genelkurmay, bir tarafında Deniz Kuvvetleri Komutanlığı, bir tarafında Jandarma Genel Komutanlığı, bahçesinde de muhafız alayının bulunması Brüksel'den bakıldığında 'askerî vesayet rejimi' tezlerini güçlendiren önemli görsel karineler olarak telakki ediliyor. 1998'den bu yana Türkiye için ilerleme raporları kaleme alan Brüksel, askerlere sürekli "ihtisas alanlarınız dışında konuşmayın, siyasete müdahale etmeyin" uyarıları gönderiyor ama bu uyarıların pek işe yaradığını söylemek mümkün değil. 14 Ekim'de yayımlanan en son ilerleme raporuna kısaca bakalım. AB Komisyonu ilk defa bu yılki raporunda açıktan Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ için "Yargıyı baskı altına alıyor." ifadesini kullandı. "Nisandaki bir basın toplantısında Genelkurmay Başkanı Ergenekon davası ve iddianamesiyle ilgili yorumlar yaptı ve böylece yargıyı baskı altına aldı." diyen rapor TSK'nın yetkilerini aşarak Kıbrıs, etnik kimlik, Güneydoğu, laiklik, siyasi partiler ve diğer askerî olmayan konularda konuşmaya devam ettiklerine dikkat çekiyor.

Peki Avrupa'da komutanlar siyasi konularda konuşunca ne oluyor? Başlarına çok kötü şeyler geliyor, önce göz hapsine alınıyor, ardından da derhal emekliye sevk ediliyorlar. Askerin siyasetteki nüfuzu, Bask ve Katalan ayrılıkçılarının faaliyetleri açısından Türkiye ile benzerlikler gösteren İspanya'nın Kara Kuvvetleri Komutanı Jose Mena Aguado, Ocak 2006'da Katalan bölgesinin daha fazla özerkleşmesine itiraz edince önce 8 gün göz hapsine alınmış, ardından da hemen emekliye sevk edilmişti.

Brüksel, Sarıkaya'yı hiç unutmadı

Selçuk Gültaşlı 2010.02.22

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün yargı krizini atlatmak için en iyi reçete olarak Avrupa Birliği'ni işaret etmesinin ardından Brüksel'in Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na ilişkin tutumuyla ilgili birçok yorum yapıldı.

Bunlardan bir tanesi, mesela, AB'nin adalet bakanının HSYK'dan çıkarılmasını istediği; zira bakan ve müsteşarının Kurul'a girmelerinin bağımsızlık ilkesine hâle getirdiği yönündeydi. Bir başka yorum ise AB'de bazı üye ülkelerde de bakanların HSYK türü kurullara girdiklerinden hareketle Avrupa'da yargı bağımsızlığının Türkiye'den farklı yorumlandığına işaret ediyordu.

Geçen hafta raporlarında yıllardır yargıyı mercek altına alan Brüksel'in HSYK krizine nasıl baktığını anlamaya çalıştım. Brükselli bürokratlarla konuştum. Anlayabildiğim kadarıyla AB krizde şöyle bir yerde duruyor:

- Brüksel'in yargıyı mercek altına aldığı araçlarında 27 Nisan'dan sonra bir odak kayması yaşandı. 27 Nisan e-muhtırasının 367 kararı ile desteklenmesi, 22 Temmuz seçimlerinden sonra açılan kapatma davası, başörtüsü için yapılan anayasa değişikliğinde Anayasa Mahkemesi'nin usulü bırakıp esasa girmesi, AB'nin dikkatini yüksek yargıya çevirdi. 2007, 2008 ve 2009 raporlarında yüksek yargıya ilişkin net eleştiriler yer aldı. Adalet bakanının HSYK'ya nadiren de olsa girdiğini en son 2006'da not eden AB Komisyonu, o tarihten sonra eleştirilerinin odağına HSKY'yı koydu.

- Brüksel'in yargıya bakışındaki odak kaymasının ciddi bir sebebi de Ferhat Sarıkaya'nın başına gelenler oldu. AB, Sarıkaya'yı hiç unutmadı. 2006, 2007, 2008 ve 2009 raporlarında Sarıkaya'ya atıf yapan Komisyon, meslekten ihraç kararı alan HSYK'nın tutumunu "orantısız" olarak nitelendirdi. AB, Sarıkaya vakasını kendi gündeminde sıcak tuttu.

- AB, bağımsızlığı, mahkemede karar alırken hâkimin ya da iddianame yazarken savcının bağımsızlığı olarak anlıyor. Yani hâkim hükmünü verirken ya da savcı iddialarını hazırlarken bir baskıya maruz kalıyor mu kalmıyor mu, ona bakıyor. Yargı bağımsızlığı, Türkiye'deki gibi hâkim ve savcılarının yürütme-yasama ikilisi ile bütün bağlarını koparması olarak anlaşılmıyor.

- AB üyesi ülkelerin çoğunda yürütmenin temsilcileri, HSYK benzeri kurumlara giriyor. Buradaki sorun, bakan ya da müsteşarın Kurul'a girmesi değil, Kurul'da bakan ya da müsteşarın hâkim ve savcı atamalarında tarafsız davranıp davranmaması. Dolayısıyla AB'nin "bakan ve müsteşarı HSYK'dan çıkarılsın" gibi bir talebi yok. "HSYK'da atama ve terfilere siyasi müdahalede bulunarak davalara etki etmesin" talebi var.

- Brüksel'den bakıldığında HSYK'nın bağımsızlık sorunundan ziyade tarafsızlık sorunu var gibi görünüyor. Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye raportörü Ria Oomen-Ruijten 11 Şubat'ta kabul edilen raporunda, mesela, yargının bağımsızlık sorunundan hiç bahsetmiyor. Oomen-Ruijten, HSYK'nın temsil gücünün artırılması, şeffaflığı ve tarafsızlığının temin edilmesi çağrısı yapıyor. Komisyon da HSYK'nın bağımsızlığına ilişkin şüpheler izhar ederken bakan ya da müsteşarının toplantılara girmesini değil, Sarıkaya'nın meslekten ihraç edilmesini örnek gösteriyor.

Son tahlilde, Avrupa Birliği de cuntanın eseri 1982 Anayasası'nın 1987'den bu yana neredeyse yarısının tadil edildiğini; ama sadra şifa olmadığını görüyor. Çareyi, devleti değil, insan haklarını temel alan yepyeni bir anayasada görüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)